

**ПИТЪР ДЕЙВИД, МАЙКЪЛ ЯН
ФРИЙДМАН, РОБЪРТ
ГРИЙНБЕРГЕР
БЕЗ НАСЛЕДСТВО**

Част 59 от „Стар Трек: Оригиналният сериал“

Превод от английски: Румяна Колева, 1993

chitanka.info

Това е художествена творба. Имената, героите, местата и случките в нея са плод на въображението на авторите или са използвани с художествена цел. Всяка прилика с действителни събития, места и лица — живи или мъртви — е напълно случайна.

ГЛАВА ПЪРВА

— Край на спокойствието ти!

Джак Айсмън се обърна с изкривена усмивка към човека, който току-що бе изрекъл тези думи. Насочи пръст към него и каза:

— Ти завиждаш, Делакорт.

Делакорт отстъпи назад, сякаш жестът бе пробол сърцето му. Той беше с няколко десетилетия по-възрастен от Джак, но това съвсем не го възпираше от поведение, неприсъщо за годините му. Делакорт разтърси буйните си побелели коси, отпусна тежко ръка върху рамото на Джак и изрече напевно:

— Занимавах се с теб, приучвах те на добри навици, опитах се да ти внуша всички ценности, ръководили ме в живота. А сега, въпреки всичко, ти се оттегляш и възнамеряваш да се жениш.

Джак поклати глава и почука по екрана на компютъра, пред който седеше Делакорт.

— Не смяташ ли — отбеляза той, — че би било по-добре да се заловиш за работа? Програмата за деня е доста претрупана.

Сините очи на Джак заискриха весело. Отскоро носеше дългата си червеникава коса на опашка. Имаше известни забележки от страна на другите членове от изследователския екип на колонията Гама Ксаридиан, но въобще не им обръщаше внимание. Интересуваше го единствено мнението на Лорита. Според нея косата, в съчетание с едрото му лице, му придаваше твърде храбър и авантюристичен вид. Тази идея наистина се нравеше на Джак Айсмън — дръзкия съветник на административния управител на колонията Гама Ксаридиан.

С лека въздишка, Делакорт се отпусна на креслото. Кабинетът му беше най-просторният не само в тази сграда, но и в цялата планета.

Прекрасните лъчи на слънцето вече се показваха бавно на хоризонта на Гама Ксаридиан, промъкваха се през прозореца и хвърляха отблясък върху разнообразните стъклени и кристални фигурки, които Делакорт с любов бе събирал. Те бяха наредени по многобройните рафтове в кабинета и в ранните утрини му придаваха

необичайно внушителен вид. Небесната дъга проблясваше по бялата отразяваща повърхност. Въпреки че Джак не обичаше да става толкова рано, за да изпълнява задълженията си като дясна ръка на Делапорт, все пак не можеше да пренебрегне този ефект от гледна точка на естетиката.

Делапорт прегледа задачите.

— Нищо по-различно от вчерашния ден — каза той замислено, — а и от по-предния: дебати, дискусии... Сигурен съм, че в програмата за днес са включени седем срещи на комисии.

— Осем — коригира го Джак.

— Осем. Както и да е. А колко научни комисии поддържа тази колония?

Джак знаеше прекалено добре, че Делапорт е наясно с отговора, но отвърна:

— Осемдесет и три.

— Осемдесет и три — Делапорт поклати недоверчиво глава. — Осемдесет и три — повтори той и размаха месестия си пръст пред Джак. — Знаеш, че когато създадох тази колония...

— В онези стари времена — каза Джак изключително сериозно, — преди космическите полети, когато е трябвало да изминеш целия път от земята — девет милиона мили — нагоре по снежните върхове.

— Точно така — каза важно Делапорт, — и то с безброй динозаври наоколо, които непрекъснато те хапят по краката — усмихна се и продължи. — Не, говоря сериозно, Джак. Когато за първи път се установихме тук, имаше само една комисия. Тя се наричаше „комисия по оправяне на нещата“. Тогава аз настоявах за отхвърлянето на старата практика да се разпределя всяко проклето задължение. И ти сам виждаш какво се получи.

— Успяхме — каза Джак.

— Да, успяхме — потвърди Делапорт, като направи неопределен жест. — Е, Колкър, сега това е твое. След три месеца аз се оттеглям от мястото и всичко ще ти принадлежи, на теб и твоята прекрасна годеница.

— Така. А ти сигурен ли си, че напускаш работа? Мисля, че съм чувал това и миналата, и по-миналата година.

— Какво?! Искаш да кажеш, че си разочарован от това, че не си се отървал по-рано от мен?! — каза Делапорт учудено.

Джак се обърна и махна презрително с ръка, когато на вратата се позвъни.

— Влез! — извика Делапорт.

Вратата се отвори със свистящ шум и Лорита надникна. Тя знаеше, че зад добронамерените шегички на Джак се крие дълбоко уважение към Делапорт. Но самата Лорита бе твърде открит човек, за да прикрива чувствата си по този начин, и когато срещнеше Делапорт, винаги се стесняваше.

— Попречих ли? — попита тя колебливо.

— Ни най-малко — отвърна Делапорт, като й направи знак да влезе. — Просто си говорехме с твоята жертва.

— Жертва?! — примигна тя в пълно недоумение. Що се отнася до квантовата астрофизика, Лорита беше на абсолютна висота, но хуморът или тънкият сарказъм бяха нещо чуждо за нея. — Имате предвид моя годеник?

— Има ли някаква разлика? — сви рамене Делапорт.

— Не му обръщай внимание, скъпа — каза Джак и повика Лорита при себе си. Когато тя се приближи, той нежно погали голата й глава, по която имаше лек мъх. Това означаваше, че скоро ще трябва отново да се бръсне. — Какво става?

— Остават още няколко последни подробности около сватбения прием довечера.

— Последни? — каза Делапорт. — Моята дума ще бъде последна. Не смятате ли, че като управител на колонията аз трябва да извърша церемонията?

Лорита леко наведе глава, като предпазливо наблюдаваше Делапорт с черните си очи, в които сякаш нямаше зеници.

— Защо отношението ви към брака е толкова негативно, мистър Делапорт? — запита тя с любопитство.

— Неестествено положение на нещата, скъпа моя — отвърна на висок глас той. — Знаете ли каква е разликата между брака и смъртта?

Лорита отправи поглед към Джак.

За да избегне неудобството от мълчанието, Джак въздъхна и каза:

— Не знаем. Каква е разликата, шефе?

— Аз също не знам — отговори Делапорт, — но не бих се отдал прибързано на нито едно от двете, преди да съм я разбрал.

Точно в този момент гръмнаха сирените.

— Джак? — Лорита объркано се огледа и инстинктивно се притисна към него.

Приятелският тон и шегите се бяха изпарили за миг. Делакорт незабавно бе заел мястото си зад компютъра и изричаше нетърпеливо заповедите:

— Компютър! По дяволите, изчисти екрана! Искам данни за периметъра!

Джак беше застанал пред командния пулт на стената и вече отчиташе последните данни. В този момент вратата се отвори без предупреждение и в кабинета на Делакорт нахлу тълпа от учени, наподобяваща нашествие на леминги, която с неясни брътвежи и крясъци обсъждаше това, което ставаше.

На двора, някъде долу под кабинета на Делакорт, тревожният сигнал продължаваше. Обитателите на колонията, с разрошени коси и метнали върху пижамите си върхни дрехи, се тълпяха на главните площадки. Само такива „луди“ като Делакорт и неговите приближени можеха да бъдат на крак по това време.

Делакорт размахваше в раздразнение ръце и крещеше:

— Млъкнете! Млъкнете, всички! — не можеше да чуе данните от компютъра и извика силно: — Компютър, повтори!

— Шест кораба са навлезли в периметъра на планетата и приближават с голяма скорост — каза компютърът с дълбокия си баритон. — Предупредителните сензорни локатори сигнализират за готовността на оръдията им. Ако се съди по размера и формата, съществува деветдесет и три процента вероятност това да са същите кораби, нападнали системите Алфа и Бета Ксаридиан през последните четири месеца.

— Коя е най-близката планетарна защитна система? — запита Делакорт.

— Станцията „Браво“.

— Искам директна връзка веднага. Веднага! — добави той, като че ли повторението на командата би ускорило незабавните комуникационни възможности на компютъра.

Миг по-късно по телефона за вътрешни съобщения се чу провлечен говор:

— Тук е Слоун от станция „Браво“. Обаждате се да ми кажете, че имаме компания, шефе?

Делакорт изтри с ръка потта, която сякаш се беше материализирала върху горната му устна. Пое дъх и мълчаливо изрече благодарствена молитва за покровителствения дух на Колкър. Слоун беше най-опитният човек, с когото те разполагаха в планетарната защита. При евентуално нападение не биха могли да очакват по-добра позиция.

— Да, Слоун. Какви сведения имаш?

— Следвам ги — каза Слоун. — Оръдията са насочени към целта. След четири секунди ще имаме потвърждение за обекта.

Делакорт кимна с глава и огледа бързо хората, струпали се в кабинета му. Неговите хора. Лицата им бяха еднакво бледи. Тъй като не видя Джак, той извика:

— Джак! Изпратете спешно съобщение до Старфлайт^[1]. Кажете им...

— Току-що го сторих — отвърна Джак. — Реших, че трябва да се погрижа за това само в... — той погледна Лорита, чиято ръка беше обвила кръста му. Тя трепереше и се притискаше в него. — Само в случай, че положението стане по-сериозно.

Не това бяха думите, които той искаше да каже. На Делакорт също му беше ясен неизреченият завършек: „в случай, че не успеем“.

Но дотам не биваше да се стига.

— Говорете, Слоун — каза Делакорт.

Последва дълго мълчание, през което Делакорт видя как животът му минава сякаш на лента пред очите. Накрая в стаята се разнесе спокойният глас на Слоун.

— Целта определена — каза той. — Очакваме потвърдителен сигнал за стрелба.

Отговорът на Делакорт беше кратък и ясен. След това, което се беше случило с Алфа и Бета Ксаридиан, рискове не биваше да се поемат, нито да се правят някакви предположения. Ако имаше и най-малко съмнение за вражеско нашествие, единственото нещо, което трябваше да се направи, бе да се действа съобразно създадената обстановка.

Делакорт облиза пресъхналите си устни и каза:

— Унищожете ги!

— Вижте! — един от ръководителите на комисии сочеше нещо през големия прозорец в кабинета на Делакорт. Някъде в далечината,

на изток, се забелязваха малки огнени кълба, които осветяваха небето. Земните оръдия освобождаваха заряда си срещу настъпващите врагове. Минути по-късно огнената гледка бе придружена от звук, идващ по комуникационната връзка, установена от компютъра. Пронизителният вой на земната отбрана винаги предизвикваше главоболие у Делакуорт — дори и сега, когато това за него беше най-приятният шум, който някога бе чувал.

Но изведнъж слухът му долови нещо не толкова приятно.

— По дяволите! — прозвуча гневният глас на Слоун. — Доста бързи са тези негодници! Ще ги науча аз тях! Стоунър! Дини! Отново на прицел! Свалете ги, преди...

В този момент на хоризонта, там, където станцията „Браво“ обстрелваше нахлуващите кораби, избликна огнено кълбо, което се изви нагоре, сякаш да докосне небесата и да ги обгърне в парещата си милувка.

Мълчанието, което цареше, бе прекъснато от внезапен шум в говорителя.

— Край на комуникациите — изрече компютърът с невъзмутимо спокойствие.

В последвалия миг тишина Делакуорт едва успя да промълви:

— А причините за прекъсване на връзката?

— Станцията „Браво“ е унищожена.

Присъстващите в залата едва бяха успели да възприемат тази информация, когато забелязаха нападателите. Те като че ли изплуваха от току-що изгряващото слънце.

Думите на Джак заглъхнаха в шепот:

— Какво ще правим, Дел...?

Когато се опита да отвърне, Делакуорт едва позна гласа си. Той сякаш идваше от милион мили разстояние.

— Джак, използвай всички честоти. Искам тези негодници да ни чуят.

— Връзката е готова, шефе!

Делакуорт повиши леко глас и каза:

— Говори командващият Делакуорт. Незабавно прекратете нападението си! Старфлийт е информирана за враждебните ви действия. Нямайте никакъв шанс. Отговорете, моля!

Като изрече това, той притаи дъх в очакване на някакъв отговор — независимо какъв — похвала, заплаха, изискване или каквото и да е.

Това, което чу, бе само свистенето на вятъра от спускането на корабите. Те минаха толкова ниско, че разтърсиха стените и разцепиха с грохота си спокойствието на утринната тишина. Подът под краката на Делакуорт потрепери. Стъклените и кристалните предмети се прекатуриха от етажерките и се начупиха. „Неща, крехки като всяка скулптура“ — помисли си Делакуорт.

Корабите направиха една обиколка и при повторната си поява откриха огън. Делакуорт затвори очи, но шумът от взрива, който се чуваше отвън, пронизваше слуха му. До него достигнаха писъците на хората му — хората, които той беше неспособен да защити. Залата беше също изпълнена с викове и крясъци, тропот на крака, задушлива миризма на пот и смърт. Той чу как сградата се пропукваше и рушеше. Отиде до прозореца и се притисна в него, като че ли да привлече нападателите към себе си.

Колонията беше в пламъци. Видя как майки притискат прекършените тела на децата си и как постройките се сгромолясват върху тях. Десетки години от живота му се превръщаха пред него в изгарящи руини. По бузите му се стичаха парещи сълзи. Когато се обърна, в залата бяха останали само Джак и Лорита. Заровила лице в гърдите на Джак, тя се разтрисаше от мъчително ридание. Като хапеше долната си устна, Джак галеше нежно главата ѝ и се опитваше да я успокои.

Делакуорт заби поглед в тях.

И отново, с несвойствен глас, заговори:

— Ти, Джак, вземаш ли Лорита за своя законна съпруга, с обич и преданост, докато смъртта ви раздели?

Те го погледнаха така, като че ли беше загубил разсъдъка си. Невероятно, но на лицето му се появи усмивка.

— Е?!

— Дел... ти...

— Не мисля, че имаме много време — каза Делакуорт, като с поглед нежно ги подканяше.

— Неговият отговор е „да“, моят — също — бързо отвърна Лорита.

Джак я погледна и в следващия миг вече я целуваше жадно и безразсъдно.

— Тогава, според отредените ми пълномощия... — изрече Делапорт.

Точно в този момент прозорецът се сгромоляса и помещението се изпълни с парещ въздух. Експлозията изхвърли Делапорт напред. Той усети силна болка в гърдите си, наведе поглед и видя стърчащото оттам голямо парче стъкло. Огледа го с изумление и се срина на земята.

Когато Джак пристъпи към него, сградата отново се разтресе. Този път попадението беше точно. Таванът се пропука и огромните отломки заваляха. Лорита изкрещя името на годеника си и със скок се озова в прегръдките му точно когато целият таван се срути върху тях. Подът под краката им също се срина и полетя към земята пет етажа надолу.

Още пет минути внезапно нахлулите кораби продължиха обстрелването на изследователската колония. Правиха обиколка след обиколка, докато не се увериха, че под тях не е останала жива душа.

И тогава...

Тогава те...

Нищо.

Наоколо се виждаха само нападателите. Лъскавият им триъгълен кораб блестеше на утринната светлина, която Делапорт така много обичаше. Те се извиха в дъга по посока на изгряващото слънце, оставяйки след себе си смърт и разруха, без каквато и да е причина за това масово избиване.

Сигналът за опасност беше изпратен до Звездната флота, но нападателите не се интересуваха особено от това.

Имаха си свои грижи.

Водейки след себе си смъртта, те отлетяха.

[1] Старфлийт — Звездна флота — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Говорителят на стената в стаята на Ухура забуча. Тя се приближи до него и го почука с опакото на ръката си.

— Тук лейтенант Ухура — каза тя.

— Лейтенант, бих искал да ви видя в кабинета си за обсъждане на окончателните подробности по вашата мисия.

— Да, капитане — отвърна тя. — Идвам веднага.

— Не се притеснявайте, лейтенант. Имаме достатъчно време. С „Лексингтън“ ще се срещнем след около пет часа.

— Да, сър.

Тя излезе и се упъти към стаята на капитана. Като минаваше по коридора, кимаше или се усмихваше на хората от екипажа. В нея имаше някакво излъчване, което винаги носеше облекчение на околните.

Но твърде необичайният шум, който чу по коридорите на „Ентърпрайс“ — нечии бягащи стъпки, — я накара внезапно да се намръщи. За момент си помисли, че е включена червената аларма на кораба, без да е разбрала това. Но бързо отхвърли тази мисъл, тъй като минаващите наблизко също чуха стъпките и се обърнаха с объркани погледи към нея.

В този миг зад ъгъла се появи един младши лейтенант, който задъхано размахваше ръце. Разбрал, че ще се сблъска с Ухура, той се завъртя и бързо отстъпи назад, но се подхлъзна и падна.

Ухура се надвеси над него с леко нацупени устни. Искаше ѝ се да протегне ръка и да го изправи, но интуицията ѝ подсказа, че помощта ѝ би го унижила още повече. Той бързо стана, отупа се и измърмори някакво жалко извинение.

— Добре ли сте? — попита тя, като се опита да прикрие усмивката си.

Той примигна така учудено, като че ли въпросът за физическото му състояние беше напълно неуместен.

— О, да. Никога не съм се чувствал по-добре.

След това затътри леко крака с явно нетърпение да стигне там, закъдето бе тръгнал. Но протоколът изискваше да остане, докато старшият офицер му разреши да се оттегли.

— Младши лейтенант Чеков — каза тя с леко повдигната вежда — маниер, който бе усвоила от Спок. — Много бързате, младши лейтенант. Така може да изпаднете в беда.

— Да, лейтенант — отвърна той, като поклати нервно глава.

— Закъде бързахте толкова?

— Към командната зала, лейтенант. Дежурен съм.

— Да не би да смятахте, че залата ще ви избяга?

— Съвсем не, лейтенант — каза той сериозно. — Въобще не мислех така. Но аз бях... съм закъснял за дежурния рапорт.

— С колко?

— Четиридесет и пет секунди, лейтенант — каза той, след което се поправи. — Е, вече станаха минута и четиридесет и пет секунди.

— Така. А ако бяхте счутили крака или навехнали глезена си, сигурно щяхте да закъснеете с много повече, младши лейтенант — тя с усилие прикриваше потрепването на устните си. — Следващия път се движете по-бавно.

— Да, лейтенант. Не бих искал капитанът да разбере, че...

— Капитанът е в кабинета си и ме очаква — каза Ухура, — така че няма да узнае за вашето... неблагоприятие — Чеков я погледна неспокойно. — Няма да го чуе от мен — добави тя, — ако това имате предвид.

Признателен, той кимна с глава.

— Благодаря, лейтенант.

За миг те гледаха един в друг, след което Ухура леко наведе глава. Това беше знак за Чеков да продължи пътя си. И преди Ухура да успее да каже нещо, беше вече тръгнал, почти побягнал. Вървеше бързо със свити в юмруци ръце. Единственото му желание беше да успее да се овладее. Същото изпитваше и Ухура, която едва изчака младия Чеков да се скрие от погледа ѝ, за да избухне в смях.

След внезапно обзелото я весело настроение, тя отново се натъжи. Случайната среща я върна към мисълта за заминаването ѝ на друг кораб, където щеше да се чувства напълно чужда. Независимо от числеността на екипажа, за нея щеше да е крайно мъчително да е сред примерно 429 непознати хора.

Кърк чу звънеца на вратата на кабинета и без да се откъсва от заниманието си, просто каза:

— Влез!

Вратата се отвори със свистене. Той дори не си направи труд да вдигне поглед. В стаята се разнесе характерна приятна миризма на парфюм и се чу лекото дрънчене на онези големи обици, които неговата подчинена, отговаряща за комуникациите, понякога носеше. Когато в кабинета на Кърк влезеше мъж, трябваше да вдигне глава, за да определи самоличността му, а що се отнасяше до жените — винаги разчиташе на шестото си чувство.

— Седнете, лейтенант.

Ухура, от своя страна, беше учудена от това, че капитанът я позна, без да я е погледнал. Седна покорно и като не знаеше какво да направи с ръцете си, ги сложи в скута си.

Кърк изключи компютъра и се обърна към нея:

— Напрегната ли сте?

— Малко, капитане — отвърна тя с лека въздишка. — Да бъдеш далеко от дома си...

— Не считате Земята за своя дом, нали?

— Само за известно време — призна тя, като сви рамене. — А вие, сър?

Кърк сви устни.

— Не. Не мислех така дори и когато живеях там — отвърна той откровено, като се надигна от мястото си. — Не трябва да се безпокоите, лейтенант. Познавам комодор Уесли от години. Добър човек е. Бих казал даже, че той е вторият най-добър командир на звезден кораб в цялата флота.

— Вторият най-добър? — попита Ухура. — А кой е първият...?

Кърк се усмихна.

— Сама трябва да отгатнете. Какво е животът без загадки, лейтенант? — изведнъж приятно шеговитият тон на Кърк изчезна и той продължи със сериозна нотка: — „Лексингтън“ е невероятно добър кораб. Ако не беше така, в никакъв случай не бих изпратил някого от подчинените си там.

— Моите уважения, капитане, но... вие ме изпращате по нареждане на Старфлийт.

— Има различни видове заповеди, лейтенант — сви рамене Кърк. — Когато става дума за промяна на персонала, капитанът има известна свобода на действие и сам решава това. Ако той смята, че преместването на отделен служител е в противоречие с интересите на целия личен състав, може по най-учтив начин да отхвърли молбата на Старфлийт. Но що се отнася до „Лексингтън“, би ми било трудно да ви обясня поставената задача и причините за настояването ми за нейното изпълнение — той заобиколи пулта и приседна. — Вижте, лейтенант... На „Ентърпрайс“ вашите задължения изискват една малка част от действителните ви възможности, докато на „Лексингтън“ в дипломатическите срещи с ритримите ще се изявите напълно. Техният говорим език и езикът на жестовете им представлява трудност дори за най-съвършените дипломати. Вие обаче сте от най-добрите лингвисти на Старфлийт. Време е да използвате способностите си.

— Да, сър — каза тя, като леко наведе глава. — А знае ли се какво точно искат ритримите от нас?

— Не — призна Кърк. — Старфлийт желае да изгради съоръжение за дълбоко пространствено наблюдение на мястото, което заема Ритра, и да възстанови неотдавна унищоженото от Горн оборудване. Целта е да се наблюдават явленията навътре в пространството и — никой не се стеснява да каже това — да се следят действията на жителите на Горн, тъй като те са твърде близо до границата на Ритра. А ритримите, от своя страна, казват, че желаят да преговаряме при условие, че ние спомагаме за предотвратяването на евентуална опасност, застрашаваща живота на хората им. Но все още не са уточнили ясно заплахата, която съществува.

— Коя е причината за това? Трудната комуникация ли? — попита Ухура.

— Вероятно, а може би са и твърде предпазливи. Това е едно от нещата, което трябва да откриете, лейтенант. И тъй като част от предишната ви практика е свързана с изучаване на култура и език, подобни на тези на ритримите, Старфлийт реши, че вие сте най-подходяща за тази работа — тя замълча, но Кърк усети загрижеността ѝ. — Лейтенант? — подкани я леко той.

— Добре, капитане, ако те толкова желаят да бъда включена в мисията, не разбирам защо просто не възложат цялата задача на „Ентърпрайс“.

— Ясно е, лейтенант.

— Защото Ритра е в сектора на „Лексингтън“? Да, сър. Разбирам.

— Какво ви безпокои, лейтенант? — погледна я той, съвсем не равнодушно.

Тя отвърна на погледа му със строг израз.

— Загрижена съм само за последиците от отсъствието ми, които ще има „Ентърпрайс“, капитане — каза тя. — Персоналът за комуникации ще бъде непълнен. Хората, които ръководя, са добри, но нямат достатъчно опит. Старфлийт трябваше да ме предупреди по-рано. Не искам да съм далеко в критичен момент, какъвто вече имахме.

— Какъвто имахме — кимна с глава Кърк. — Лейтенант, смятам, че подценявате възможностите си за обучаване на кадри. Във вашето временно отсъствие те ще се справят добре.

— Временно — начинът, по който тя изрече тази дума, потвърди подозренията на Кърк, че тревогата ѝ е действителна.

— Лейтенант — каза той, като разбираше, че с иронията си преувеличава нещата, — имам смътното чувство, че вие смятате, че ще назначим друг на вашето място по време на отсъствието ви.

— Сър? — тя не разбираше думите му.

Кърк скръсти ръце.

— Боб Уесли обича да го приемат като, цитирам: „добър познавач на конско месо“. Това означава, че може да разпознае най-умните и най-добрите служители на флотата и при удобен случай ще направи всичко възможно, за да ги привлече на своя кораб. Това е едно от нещата, което прави „Лексингтън“ отличен кораб.

— Разбирам.

— От друга страна — продължи Кърк, — причината „Ентърпрайс“ да бъде обект на разговори във флотата сте вие, лейтенант. Знаете, че за нас се говори, нали?

— Да, капитане, около нас се водят разгорещени разговори — потвърди тя със сериозен тон.

— Така. И приносят за това е странната способност на капитана на „Ентърпрайс“ да върши същото нещо, което върши и комодор Уесли. Тоест, искам да ви кажа, лейтенант, че това е само временна длъжност. Вашето място, докато вие желаете, ще бъде тук.

— Благодаря ви, сър — тя кимна в знак на благодарност.

— На прозореца ще има винаги запалена за вас свещ, лейтенант.

— Ще я търся, капитане.

Щом се върна в стаята си, Ухура застана пред компютъра и хвърли бегъл поглед върху сектор „Лични съобщения“. Спираше се само на тези, на които трябваше да отговори, преди да напусне „Ентърпрайс“.

За своя изненада, тя откри едно поздравление от лейтенант Палмър. Прегледа го и леко въздъхна. На този кораб не можеше да има никакви тайни. Тъй като известията не налагаха спешен отговор, тя ги въведе бързо в запаса от информация, като ги остави за обработка след завръщането си.

Огледа жилището си и състави наум списък на нещата, които трябваше да вземе. Не искаше да пропусне нещо. До леглото ѝ имаше малко шкафче, където стоеше сакът ѝ с надпис „Старфлийт“. Тя ловко го измъкна, обърна се и започна да отваря чекмеджетата на гардероба. Внимателно премисляше това, което щеше да ѝ е необходимо за една дипломатическа мисия. Униформа клас „А“, парадна униформа, любимият ѝ трикордер, няколко музикални диска... Мислите ѝ бяха прекъснати от звънеца на вратата.

— Заповядайте — каза тя, като помисли, че това е капитан Кърк, дошъл за допълнителна информация.

Загриженият ѝ поглед бе бързо заменен от усмивка, когато на прага застана лейтенант Сулу. Щурманът се разположи върху изпънатото легло с натрупани в единия му край вещи.

Огледа стаята и с удивление забеляза колко много ценни предмети на изкуството украсяваха стените и тоалетката.

— Здравей! — започна той. — Току-що научих и реших, че ще е добре да дойда да те изпратя. Тук, както знаеш, слуховете бързо се разнасят.

Тя се засмя и махна с ръка. Отвори сака си и започна да нарежда сгънатите униформи.

— Разбира се. Нали за това е компютърният ни бюлетин. А и тайна не може да се пази, ако животът ти зависи от нея. Все пак кой раздрънка за изненадата на Райли? Всички знаем, че бяхте вие, господин Сулу.

На лицето му се появи печална усмивка.

— Признат за виновен. И така, каква е тая работа с „Лексингтън“?

— Дипломатическа мисия. Имат нужда от мен. Много съм поласкана. Лично капитанът ме уведоми. Сигурно е нещо важно за Федерацията.

Сулу започна да сгъва парадната униформа на Ухура, при което тя се усмихна.

— Мисля, че капитанът е искал просто да запази своя офицер по комуникациите. Комодор Уесли е известен с две неща. Първо, носи се славата му на строг командир и, второ, ще направи пътека до Старфлийт само и само да има член от екипажа, какъвто той желае. Както знаеш, точно така се получи и със Стайлс, и с доктор Ноел.

— Това са само слухове — отвърна тя, макар че в тона ѝ се долавяше промяна. — Би ли ми извадил ботушите? Под леглото са — извика тя, като отиваше към другата стая.

Той само кимна и внимателно постави парадната униформа в сака. След това се наведе под леглото и измъкна чифт ботуши. Разсеяно започна да ги бърше с ръкава на ризата си, въпреки че не се нуждаеха от това, тъй като бяха достатъчно чисти.

Ухура се върна. В ръцете си държеше последните вещи, които трябваше да прибави към багажа. Сложи ги в чантата и зарея поглед, мислено прехвърляйки списъка на необходимите неща. Доволна, че всичко е приготвено, затвори ципа и сложи код на ключалката.

— Кога е срещата? — попита тя.

— След няколко часа. Чеков отиде до командната зала, за да направи повторна проверка на курса.

— Той изглежда добро момче — каза тя и седна до Сулу на леглото. — Понякога е малко нервен, но явно си разбира от работата.

— Справя се чудесно, но понякога се страхува от критичния поглед на капитана.

— Трябва да му помогнеш да се освободи от това притеснение — каза тя с усмивка. — Ти ще си човекът, който ще бъде до него. След като мен ме няма, ти ще се погрижиш.

— Какво означава това?

— Имам предвид фехтовката. Омръзна ми да бъда твой главен партньор. А той е по-млад и по-възприемчив от мен, така че лесно ще го обучиш. Дори би могъл да приеме това като заповед от по-старши офицер.

— Благодаря за подкрепата — каза той с усмивка.

— Ще видим кой от двама ни е по-стар. Хайде! Време е за смяната.

Станаха едновременно. Винаги с нетърпение очакваха да се качат в командната зала. Тя беше не само активен център на кораба и особено място за двамата офицери, но и точка, която им даваше възможност да бъдат част от процеса за вземане на решение, част от действието.

За Ухура командната зала беше началото и краят на всяка възложена задача. Беше посветена в данните, които Кърк притежаваше; чувстваше отношенията между хората и въпреки че на борда имаше 429 души, винаги разбираше кой се нуждае от морална подкрепа или пък от утешително потупване.

А що се отнася до Сулу, пръв успяваше да види нещо неочаквано, да стане съпричастен на всяко космическо събитие. Изпитваше истинско предизвикателство, когато направляваше огромния звезден кораб в космоса, сред звездите. Той беше този, който го водеше към нещо ново и вълнуващо и избягваше непредвидените опасности.

Често ѝ беше казал, че именно чувството за откриване на непознатото поддържа стремежа му към Старфлийт и любовта му към кормилото. Сегашният си пост не би заменил за нищо на света.

Те тръгнаха по коридора, като поздравяваха хората от екипажа, които познаваха. Това място даваше спокойствие на Сулу, а на Ухура — сигурност. Когато се движеха заедно, той се стремеше да следва темпото ѝ и вървеше с умерена крачка.

Ухура, на свой ред, винаги го критикуваше и казваше, че се движи с походка на старомоден земен жител. Тя разбираше, че губи в тази битка, тъй като Сулу бе човек неудържим, изпълнен с твърде много енергия, за да се примири с мудността.

И все пак неговото предизвикателство ѝ доставяше удоволствие. Така тя научаваше нови неща. Докато нейните занимания бяха свързани само с музикалния и комутативния компютър, неговите интереси имаха доста по-голям диапазон. Бе работил в областта на ботаниката в продължение на година. Не му бяха чужди и познанията, свързани с театъра, а освен това не преустанови и физическата си подготовка, като на първо място поставяше фехтовката — най-добро средство за поддържане на рефлексите. Ухура също беше съгласна, че

спортът има своите предимства, но предпочиташе плуване за укрепване на мускулите и издръжливостта.

— Чух, че младши лейтенант Берганза и лейтенант Питарезе са се разделили — спомена Ухура, като застанаха пред вратите на турболифта. Макар че обикновено се чакаше не повече от минута, това време винаги ѝ се струваше безкрайно.

— Лошо — отбеляза Сулу. — Мислех си, че са хубава двойка. Но нали знаеш старата поговорка „Никога не смесвай биофизиката с астрономия“.

Чу се свистене и вратите на кабината се отвориха.

— Не съм я чувала преди — каза тя, като влязоха в асансьора. После хвана ръчката, леко я завъртя и подаде команда: — Командната зала!

— Разбира се, че не си. Най-добрите поговорки за теб са свързани с гимнастическия салон.

— Не се заяждай.

— Хайде, хайде! — Сулу замълча, след което продължи отново с по-тих и дълбок глас. — Надявам се, че там ще бъдеш добре.

— Сигурно. Вълнувам се от посрещането. Не бих искала да имам неприятности.

— Чудесно — усмихна се той. — Само се върни. Не се поддавай на съблазнителния чар на Уесли.

Тя му отвърна с усмивка. Искрено оценяваше приятелското му чувство. Досега никой от тях не бе разкривал романтични мисли пред другия. Понякога истинското приятелство беше много по-стойностно и Ухура държеше на това.

— Едва ли тук ми харесва — увери го тя. — Все пак ти благодаря. Приятно е, когато някой те оценява.

— Това е част от службата — отвърна Сулу.

Вратата плавно се отвори и те излязоха. Той направи бърза проверка на личния състав. Спок заемаше централния пулт в очакване на капитан Кърк; Чеков отговаряше за навигацията, лейтенант Лесли беше на инженерния пулт.

Докато сядаше на мястото си, щурманът потупа леко Чеков по рамото. Младши лейтенантът повдигна глава и се усмихна.

— Здравейте, господин Сулу. Намираме се в пространство 2. Направил съм последното регулиране на курса.

— Добре — Сулу прочете записките му и остана доволен от състоянието на нещата. Още една учебна стрелба към Гама II, след което... още малко работа по картата. Сигурно ще е скучно без очарователното присъствие на Ухура.

— Да, тя има превъзходен глас — съгласи се Чеков. После замълча и се зае с работата си.

— Данните скоро няма да се променят — каза Сулу, — така че можеш да си починеш. На какво разстояние сме от „Лексингтън“?

Чеков погледна към астрогатора и отвърна:

— Два часа и двадесет и седем минути.

— Така, значи известно време те няма да бъдат в сензорния обхват. Сега се наслаждавай на гледката — Сулу се обърна към своя пулт, за да провери някои от сведенията.

Чеков изпъна ръце и се облегна назад — само за момент. Очевидно беше човек, който не може да се отпусне. Младши лейтенантът бе все още нов на борда на „Ентърпрайс“ и тепърва щеше да доказва себе си. Предстоеше му да привикне към отмората, предлагана между отделните свръзки. Именно на това трябваше да го научи Сулу.

Навигаторът погледна през рамо и видя как Ухура зае мястото си и разгледа последната информация. Освен съобщенията, изпратени само до „Ентърпрайс“, корабните компютри приемаха и регистрираха и стотици други известия на ден. Някои от тях бяха данни от Старфлийт за по-старшия персонал. Други представляваха записани разговори от кораби в същия квадрант, лични съобщения за екипажа и случайни сигнали, хванати от сензорите.

Сулу знаеше, че екипът на Ухура е изключително добър в сортирането на тези послания и в подбирането на пикантните истории. Това бяха факти, ненужни за официалния доклад, но все пак намираха своето място в бордовия бюлетин.

Ухура хвана погледа на Сулу и се усмихна.

— Нещо интересно в ефира? — попита той.

— Изглежда спокойно. Има няколко гранични престрелки с корабите на Клингън. А тези от Вулкан са направили някакво ново откритие, което без съмнение за господин Спок ще бъде „превъзходно“. Мисля също, че Анжела Мартин ще бъде разочарована

да научи, че нейните метеори са загубили първенството в играта си срещу „Пайпърс“.

Сулу кимна с глава и насочи вниманието си към системите за проверка, които щателно преглеждаше при всяка смяна. И накрая доволен, че всичко по пулта му е в ред, включи комуникатора и се свърза с оръжейната зала. Оттам се обади с бодър глас Анжела Мартин, с която заедно направиха бърз преглед на оръдията.

— На пулта светна зелена светлина — отвърна тя накрая.

— Добре — Сулу изключи комуникатора и се замисли за Мартин. Тя беше опитен служител, един от най-добрите специалисти по оръдията в цялата флота. Смъртта на годеника ѝ Томлинсън, загинал при престрелка с ромуланите, бе тежък удар за нея. Томлинсън беше единственият нещастен случай тогава.

За щастие Мартин успя да приеме положението и бързо се възстанови, но загубата я беше направила малко затворена.

Напоследък Сулу се опитваше да я разсее и я покани в организираната от него музикално-театрална група, но тя се оказа неподходяща.

Вероятно би могъл да я помоли за някаква помощ в ботаническата си градина. Тъй като доброволецът Ранд не беше вече на кораба, той се нуждаеше от съдействие за нареченото от него растение Борегард. „Да, може би известни занимания с ботаника биха били добри за Мартин“ — мислеше си той.

За жалост, времето между мисъл и действие беше твърде дълго.

ГЛАВА ТРЕТА

— Сър, имаме повикване от „Лексингтън“.

Въпреки техния разговор, гласът на Ухура звучеше малко неуверено. Кърк ѝ се усмихна и каза:

— На екрана, лейтенант!

Изображението на „Лексингтън“ изчезна от екрана и на негово място се появи образът на комодор Уесли.

Кърк никога нямаше да забрави първата си среща с Робърт Уесли, когато се обсъждаше дали Кърк може да бъде командир на „Ентърпрайс“. Уесли беше на председателското място и беше най-гръмогласен при изявлението си, че Джеймз Т. Кърк е прекалено млад, за да получи такова важно назначение.

— Въпреки образованието, което може да се получи в академията „Старфлийт“ — беше казал тогава Уесли, — най-добрият учител на нашите офицери е опитът. А що се отнася до Джеймз Тибериус Кърк — неговият практически опит е твърде недостатъчен.

Но, в края на краищата, Уесли не можа да наложи мнението си. Всъщност всички останали бяха дълбоко впечатлени от бързия напредък на Кърк като офицер в Старфлийт. Представянето му в академията беше безупречно. Имаше блестящи препоръки от такова светило като Мат Декер, който познаваше Кърк още като курсант, а по-късно имаше впечатления от работата му като офицер. Джеймз беше станал легенда и заради майсторството си при теста „Кобаяши Мару“. Всички тези фактори бяха достатъчни, за да надделее мнението, че на Кърк може да бъде поверено командването на „Ентърпрайс“.

И този, който му съобщи новината, беше Уесли. Дявол да го вземе — Уесли, който се беше борил против назначението. Но той беше достатъчно красноречив и беше дал да се разбере, че щом това решение вече е взето, щеше да прави всичко възможно, за да подкрепя новия командир, и щеше да се отнася с Кърк така, както се отнасяше с всеки друг командир на звезден кораб.

„Ние сме едно общо, Кърк — беше казал той. — Братство. Братята невинаги са на едно мнение, но генералната линия е, че винаги трябва да се подкрепяме един друг. Трябва винаги да си имаме доверие, тъй като доверието е нещо, което поддържа Старфлийт, и ако то изчезне, много скоро звездната ни флота няма да съществува. Разбирате ме, нали?“

Кърк беше кимнал в знак на съгласие и се беше ръкувал с Уесли. Ръкостискането на комодора беше дори по-твърдо от неговите твърди мнения. Толкова твърдо ръкостискане, че Кърк си беше помислил, че може би кокалчетата на пръстите му ще изпукат.

Това се беше случило само преди няколко години. А сега, когато Уесли му кимна за поздрав на екрана, му се струваше, че е било много, много отдавна.

— Капитан Кърк — каза Уесли.

— Комодор — отвърна Кърк и също кимна за поздрав.

— Готова ли е лейтенант Ухура да се качи на най-добрия звезден кораб във флотата? — попита Уесли.

— Не, комодор — отвърна Кърк гладко. — Тя е готова да го напусне.

Уесли се намръщи.

— Едно на едно, капитане.

— Репутацията на комодора стои над него — каза Кърк, като разтегна пръстите на ръцете си. — Всъщност, Боб, вас обикновено можеха да ви видят до изхода на академията, където си избирахте офицери за кораба. Не се ли занимавате вече с това?

— Хайде, хайде, Джим — отвърна Уесли. — Няколко добри офицера успяха да се изплъзнат от мрежата ми. Чух доста добри неща за Райли.

— Един от моите най-колоритни младши офицери — каза Кърк студено. Той винаги се опитваше да скрие някои подробности от поведението на своите офицери и се стараше различни случки да не попадат в официалната банка от данни. Но при споменаването на Райли не можеше да не си спомни случката с безкрайните припеви „Отново ще те взема с мен вкъщи, Катлийн“, предавани по корабния комуникатор. Нямахше да бъде толкова зле, ако Райли пееше вярно.

Уесли продължаваше да изброява имена и да сгъва при всяко име по един пръст на ръката си.

— И Кайл е топтранспортен офицер. И М'Бенга... е, доколкото разбирам, той е вторият Маккой.

— Сигурен съм, че това е новост за истинския Маккой — каза Кърк, обърна се и погледна Спок. Вулкан обаче не направи коментар.

Уесли леко присви очи:

— Кой е онзи, стройният, ей там?

Погледът му беше насочен към тактическата станция в командната зала. Един мъж с тъмносива коса погледна учудено, а след това отпрати поглед към Кърк.

— Това е шефът по сигурността Джиото — каза Кърк.

— Харесва ми физиономията му — продължи Уесли. — Можете да го включите в списъка ми.

— Боб, за списък с коледни желания ли ми говорите?

— Просто се възхищавам на хората ви, капитане.

— Възхищавайте им се отдалеч, ако нямате нищо против, комодор.

Размяната на тези остри забележки беше прекъсната от Ухура:

— Капитане — каза тя, — имаме съобщение от Старфлийт. Ние... — внезапно млъкна за момент, а след това продължи: — Това е информация за системата Ксаридиан. Следват подробности.

— Ксаридиан — каза Уесли. Всичките му намерения да се шегува бяха изчезнали. — Там имат проблеми с непознати нападатели, нали?

— Доколкото разбирам — потвърди Кърк.

— Бъдете дяволски внимателен, Джим — каза Уесли. — От това, което съм чул, тези нападатели са доста лоши — направи пауза, като вероятно размишляваше върху различни възможности. — Изглежда, че след като подминем Горн, ще си отдъхнем на Ритра. Ако са враждебно настроени, сигурно ще усетим. Какви са разликите между нападателите на системата Ксаридиан и обитателите на Горн?

Кърк се обърна в креслото си и погледна Спок. Вулкан не се нуждаеше от словесна молба.

— Още откакто започнаха нападенията, изследваме атаките на нападателите. Те не наподобяват методите на Горн... или пък тези на клингъните или ромуланите. Оказва се, че са индивиди, с които не сме имали контакти досега.

— И от това можем да предположим...? — попита Кърк.

Спок наклони глава на една страна:

— Не много засега.

— След като получите пълните сведения от Старфлийт, моля, изпратете ни информацията в кодираната честота — каза Уесли. — Бих желал да съм наясно със ситуацията.

— Какво мислите, Боб? — попита Кърк бавно. — Че по някакъв начин работата ви на Ритра има връзка с нападателите?

— Не знам — призна Уесли. — Няма видима причина, за да допуснем това.

— Наистина. Двете системи са далеч една от друга. И ритримите не са докладвали за нападения срещу тях.

— Въпреки това — каза Уесли, като не успя да скрие тревогата си — повикването на ритримите беше дяволски неясно, тъй че причината може да е всякаква.

— В такъв случай вие на всяка цена трябва да ни държите в течение — каза Кърк. — И съм сигурен, че ще го направите, комодор. В края на краищата, на борда на вашия кораб ще имате най-добрия комуникационен офицер от звездната флота.

— О, да. Лейтенант Ухура — леко наклони глава по посока на Ухура. — Ще бъде удоволствие да работим с вас.

— Удоволствието е мое, комодор — каза тя, като се надигна от креслото.

— Ухура... трябва да вървите — каза Кърк с надеждата, че думите му ще прозвучат като заповед. Загубиха прекалено много време в подробности.

— Само няколко минутки, капитане — отвърна Ухура.

— Има ли нещо, с което лейтенант Палмър не би се справила?

Ухура погледна към блондинката, която влизаше в командната зала. Тя беше извикана на смяна, когато совалката се срещна с „Лексингтън“. Палмър повдигна вежди в знак на любопитство. Дали Ухура смяташе, че има нещо, с което не би могла да се справи?

— Не, сър — отвърна Ухура.

— Много добре тогава — каза Кърк. — Късмет, лейтенант. Скоро ще се видим тук отново.

— Да, сър.

Когато Ухура се запъти към турболифта, Кърк се обърна отново към Уесли.

— Лейтенантът е на път, Боб. Тя ще бъде на борда ви след три минути.

— Добре. И двамата трябва вече да тръгваме.

— Комодор...

— Да, капитане?

Кърк го погледна внимателно.

— И нищо от страхотния чар на комодор Уесли.

— Ще приема това като комплимент — отвърна Уесли.

— Както желаете — съгласи се Кърк. — Но бих искал лейтенант Ухура да се завърне обратно на „Ентърпрайс“, ако нямате нищо против.

— Е — усмихна се широко Уесли, — това ще зависи от лейтенанта, нали? „Лексингтън“ край.

Образът на Уесли изчезна от екрана, а на негово място се появи „Лексингтън“. Корабът изчака телепортирането на Ухура, след което се завъртя около оста си и се изстреля в космическото пространство. Кърк го наблюдаваше как се отдалечава, когато Сулу се обърна към него:

— Капитане — каза той със загрижен вид, — мислите ли, че има вероятност лейтенант Ухура да реши да остане на „Лексингтън“?

Кърк се вторачи в него за момент, а след това махна с ръка, сякаш искаше да обхване цялото пространство в командната зала, и попита учудено:

— И да изостави всичко това?

Ухура и комодор Уесли се срещнаха на главната транспортна платформа на „Лексингтън“. Въпреки галантното предложение на комодора да ѝ помогне, тя продължаваше да държи сака си в ръка.

Огледа се наоколо и видя в транспортната зала още една жена. Беше така необичайно да види на такова място друг, а не Кайл или Скоти, но бързо се съвзе.

„Не си на «Ентърпрайс» — напомни си тя. — И не докладваш на капитан Кърк. Има малки различия.“

Когато слязоха с Уесли от платформата, вратите се отвориха с леко свистене и двама офицери в сини ризи се изпречиха пред тях. Единият беше с фигура на атлет, тъмна коса и червеникавокафява брада. Другият беше висок и едър, с бледа кожа и коса с цвят на слама.

— О — каза Уесли сухо, — по-добре късно, отколкото никога.

Брадацият се обърна към него:

— Съжаляваме, сър. Корекция на курса в последната минута. Изглежда, че има серия от комети в Бета Ганимед — и като се обърна към Ухура с усмивка, ѝ подаде ръка: — Радвам се, че сте на борда, лейтенант. Името ми е Самюелз, Уин Самюелз.

— Мистър Самюелз е моят първи офицер — отбеляза Уесли. — И е дяволски добър — като посочи високия мъж, добави: — Бих искал да ви запозная и с Пидър Кос — моя корабен хирург.

Кос се вторачи със сините си очи в новодошлата.

— Добре дошли на „Лексингтън“ — каза той. Гласът му беше дълбок и малко дрезгав, но усмивката му беше топла.

— Благодаря ви — отвърна Ухура приветливо. — С нетърпение очаквам да започна работа с вас, джентълмени.

— Добре — каза Уесли. — Сега съм сигурен, че лейтенант Ухура ще поиска да се настани. Мистър Самюелз, бих се радвал, ако придружите лейтенанта до нейната стая. Аз и докторът имаме малко работа в лазарета.

Първият офицер вдигна вежди в искрена почуда.

— Работа, сър? Нещо, за което трябва да съм осведомен?

Уесли въздъхна.

— Физическа — отвърна той тихо, за да не го чуе Ухура.

Очите на Самюелз проблеснаха.

— Съжалявам, комодор, не разбрах добре, физическа ли казахте?

Уесли почервеня.

— Знаете, че точно това казах, мистър Самюелз. И не одобрявам сарказма ви — но гласът му подсказа на Ухура, че той изобщо не мислеше така.

Кос постави ръка на рамото на комодора.

— Кажете ми — обърна се той към Ухура, — виждали ли сте някога командващ офицер, който категорично отказва да се грижи за здравето си?

Ухура потисна усмивката си, за да не притесни още повече Уесли.

— Всъщност, докторе, това не ми е чуждо.

Комодорът се обърна към Кос.

— Виждате ли? — отбеляза той. — Кърк може би е още по-небрежен от мен.

Комуникационният офицер поклати глава.

— Не се учудвам, сър.

— Знаете ли — Уесли топло се обърна към нея, — тук сте само от две минути, лейтенант, и вече ми помогнахте повече, отколкото си мислите. Това може да е началото на една красива работна връзка.

Ухура леко наклони глава.

— Радвам се да ви служа, сър.

Комодорът измърмори нещо одобрително и последва доктора, който излизаше от транспортната стая. Ухура се обърна към Самюелз. Той ѝ отвърна с лъчезарен поглед, на който тя не можеше да не отвърне.

— Може би се държахме неприлично — каза първият офицер. — Просто ни харесва да се шегуваме. Така времето минава по-бързо.

Ухура кимна.

— С нищо не сте ме обидили — увери го тя. — Всъщност така се чувствам, сякаш съм си у дома...

— Чувам ви — отговори той. — Следвайте ме.

И той я поведе към нейната стая.

В залата за конференции Сулу се отпусна в креслото до Маккой и се вторачи в него, когато забеляза, че той проучва данните от медицинския трикордер. Името на файла го учуди.

— Чеков? — попита той. — Докторе, мистър Чеков има ли здравен проблем?

Маккой погледна Сулу, като явно се чудеше дали да смърри щурмана, загдето си пъхаше носа — макар и не умишлено — в частните работи на другите. Но когато се замисли, че Сулу работи в тясно сътрудничество с младия навигатор, си даде сметка, че щурманът и навигаторът трябваше да работят в синхрон, както хирурга и медицинската сестра по време на операция. Явно имаше право да се интересува живо от руснака. Тогава той каза:

— Нищо съществено. Само рутинни предварителни мерки. Това, което ме тревожи, е, че е прекалено нервен.

— Нервен? — намръщи се Сулу. — Заради нещо, което някой от нас е направил или казал?

Разбира се, Маккой разбра какво точно искаше да каже Сулу: „Заради нещо, което аз съм направил?“ Корабният хирург поклати отрицателно глава.

— Не е задължително. Чеков иска да успее на всяка цена. Той непрекъснато търси начини, за да впечатли всички. Но не е много сигурен как да направи това и става още по-нервен.

Последните думи на Маккой бяха чути от Скоти и шефът на сигурността Джиото. Скоти изглежда първо Маккой, а после Сулу.

— Кой е нервен? За кого говорите?

— За никого — отвърна остро Маккой.

— За младши лейтенант Чеков — каза Сулу.

Маккой свъси вежди:

— Защо просто не разгласим това из целия проклет кораб?

— Сигурен ли сте, че е остроумно, докторе? — попита го Скоти.
— Мислите, че трябва всеки да знае за това?

— Не, не мисля! — отвърна Маккой с досада. — Не мисля, че е работа на когото и да е.

— Но, докторе, вие предложихте да го разгласим.

— Не съм предлагал такова нещо!

— Извинете, докторе — каза Джиото, — но аз също чух. Всички чухме.

Останалите кимнаха в знак на съгласие, докато Маккой обхвана с две ръце главата си и се завайка. В този момент влязоха Кърк и Спок.

Кърк погледна кимащите и каза:

— Радвам се да видя, че всички сте единодушни в нещо. Някой ще ми каже ли какво е то?

Сулу услужливо отвърна.

— Съгласни сме, че доктор Маккой не трябва да разгласява на кораба, че младши лейтенант Чеков е нервен.

Маккой го погледна така, сякаш искаше да го убие.

Кърк отправи поглед към Маккой и попита:

— Възнамерявахте да направите това, Боунс?

— Не!

— Да, да, но успяхме да го придумаме да не го прави — каза горделиво Скоти.

— Каква е причината Чеков да е нервен? — попита Кърк.

Маккой отвърна заплашително:

— Може би се тревожи, че ще стане офицер и ще загуби ума си като повечето от мъжете около тази маса.

— Ако младши лейтенант Чеков се тревожи за психологическата си уравновесеност, той трябва да потърси главния лекар за помощ. След това отново... може би той се тревожи, докторе, че вие може да разгласите неговата загриженост — разсъждаваше Скоти.

— Това би могло и мен да направи нервен — потвърди Джиото.

— Ще убия някого — каза Маккой.

— Точно това е изявлението, което всеки един от екипажа желае да чуе от главния лекар на кораба — отбеляза Спок.

Маккой го стрелна със смъртоносен поглед.

— Господа — каза Кърк, — преди да разнищим по-нататък безспорно жизнено важния въпрос за нервността на мистър Чеков, бих желал да ви съобщя причината за това събиране: атаките срещу системата Ксаридиан. Мистър Спок?

Спок веднага извика на екрана на компютъра информацията за атаките, с която разполагаше Старфлийт. Не че в действителност той имаше нужда от нея — той вече я беше запомнил със страхотната си памет. Просто искаше тя да му е подръка, ако случайно забравеше някоя подробност.

— Атаката срещу колонията Гама Ксаридиан е последната от трите атаки в системата Ксаридиан — каза Спок. — Първата е била срещу Алфа Ксаридиан II преди няколко седмици, а втората — срещу Бета Ксаридиан VI седмица по-късно.

— Алфа, Бета, Гама — каза Маккой. — Аз ли съм единственият, който забелязва тази последователност?

— Мисля, че това е очевидно, докторе — каза Спок сухо. — Всички населени планети в системата Ксаридиан представляват колонии. При атаките срещу системите Алфа и Бета има само шепа оцелели. При атаката срещу Гама Ксаридиан III не е оцелял никой. Патрулният кораб „Викинг“ вече е изследвал мястото и екипажът не е открил нито един оцелял.

— Мръсни копелета! — възкликна Джиото.

— Грубо, мистър Джиото — каза Спок, — но точно. Местните власти и малките кораби като „Викинг“ са неподходящи, за да се противопоставят.

— И тук стигаме до целта — намеси се Кърк. — Описание на нападателите, мистър Спок?

— Данните са различни. Някои от оцелелите са видели четири кораба, други — седем — каза Спок. — Корабите са много маневрени, смъртоносни. Точно поразяват целите си и нито един от тях досега не е бил пленен или взривен. Сканираните детайли в единственото съобщение от Гама Ксаридиан съвпадат с останалите рапорти.

— Можем ли да се справим с тях? — попита Кърк.

Скоти изсумтя възмутен, че въпросът изобщо може да бъде поставен за обсъждане.

— Те са страхливци — каза той презрително. — Имат тактика на обикновени горили: разрушаване на техниката и след това бягство. Няма да удържат и пет минути срещу истински опонент като „Ентърпрайс“.

— Не бих подходил с лекомислено пренебрежение към враг, който разполага с такива маневрени и смъртоносни кораби, мистър Скот — каза Спок. — Тези нападатели разполагат с фазери и фотонни торпеда, които могат да пробият нашите щитове. И, в края на краищата, „Ентърпрайс“ може да се окаже безпомощен, както всяка една от колониите досега.

Скоти не отвърна, но изражението на лицето му показваше, че не е съгласен с оценката на Спок за ситуацията.

— Свържете се с „Викинг“ — каза Кърк. — Уверете се, че ще ни предадат всичката информация, с която разполагат. Мистър Сулу, коя колония ще изследваме първо?

— Алфа Ксаридиан II, сър. Колонията, която е била атакувана първа.

— Много добре. Маршрут пет и уведомете колонистите, че пристига след...?

Сулу отвърна веднага:

— Единадесет часа.

Кърк кимна. Способността на Сулу да предсказва точно времето за достигане до определено място с определена скорост беше забавно.

— Единадесет часа. Мистър Спок, искам списък на колониите, които е възможно да бъдат нападнати. Определете, доколкото е възможно, кои от тях са най-вероятните цели. Мистър Скот, проверете сензорите и трикордерите. Увеличете радиуса на търсене, за да разширите обхвата на електромагнитния спектър. Ако тези кораби имат някакъв необикновен отличителен белег, аз искам да знам за него.

Мистър Сулу, сега сме на жълта тревога, но ако случайно се натъкнем на нападателите, искам корабът ни за нула време да издигне защитното си поле — Кърк бързо огледа залата. — Всички добре ли разбрахте задачите си?

Мъжете около масата кимнаха. Погледът на Кърк се спря върху Маккой. В очите на капитана просветна закачлив блясък, когато добави:

— И, Боунс... опитайте се да не разгласявате нищо на кораба, о'кей?

Маккой се обърна и погледна Сулу, който беше започнал всичко това.

— Никога няма да обсъждам здравен проблем с вас, даже ако той се отнася до самия вас — изправи се и допълни: — Това вече може да разгласите!

Когато Ухура влезе в стаята, предназначена за нея, се огледа наоколо и установи, че е доста голяма и с много мебели.

Това бяха стаи за гости, не за членове на екипажа. Очевидно беше станала глупава грешка. И тя дори не се усети.

Като въздъхна, пусна сака си на пода, пресече стаята и застана пред говорителя. Избра определения код и се свърза с първия офицер в командната зала.

— Самюелз — дойде отговорът.

— Мистър Самюелз, тук е лейтенант Ухура. Мисля, че е станала грешка. Настанена съм в гостна стая.

Последва кратка пауза, докато първият офицер провери мястото, откъдето се обаждаше тя, и извика на екрана списъка със стаите.

— Не — отвърна накрая той. — Няма грешка. Всъщност ЛИЧНО комодорът определи тази стая за вас.

Ухура поклати глава.

— Не разбирам.

Самюелз измърмори:

— Това е неговият начин да ви накара да се чувствате удобно, Ухура. У дома, както се казва.

— А — каза тя, — сега разбирам. Благодаря, Самюелз!

— За нищо — отвърна той и прекъсна връзката.

Ухура се усмихна. Уесли беше обещал на капитан Кърк, че няма да се опита да я открадне. Но, изглежда, комодорът разбираше по свой начин „кражба“.

Не че тя имаше нещо против да се отнасят така романтично с нея. Коя ли жена щеше да бъде против? Но никакво ласкателство не бе в състояние да я откъсне от „Ентърпрайс“.

Вдигна сака си и се запъти към леглото в дъното на стаята. Застана до бюфета от синтетично дърво и започна да разопакова багажа си. Когато напълни две от трите чекмеджета, разбра, че дървото изобщо не е синтетично.

Беше истинско. Очарована, прокара пръсти по повърхността му.

Може би имаше някакви предимства да служиш на комодора...

Внезапно чу меко, приличащо повече на музика, звънене. Дори звънецът на вратата звънесе по-добре тук, отбеляза тя и като се изправи, каза:

— Влезте!

Вратата се плъзна настрани и откри висок, слаб мъж. Цветът на кожата му наподобяваше нейния. Очите му бяха черни, като две парченца обсидиан, а формата на скулите му придаваха на лицето определено... какво? Благородство? Или горделивост?

Той се поклони леко и се представи:

— Джером Бейла. Аз съм комуникационният офицер.

От думите му не лъхаше ентусиазъм. Ухура беше свикнала на това от мистър Спок. Тя също леко се поклони и каза:

— Ухура. Аз съм от „Ентърпрайс“.

Той поклати глава.

— Да, знам — и добави. — Ухура означава „свобода“, нали?

— Защо? Да. Как се... — тя сама откри отговора на своя въпрос.
— Вие сте банту.

Бейла сви рамене.

— До известна степен.

Ухура искаше да го разпита още, но след това се спря. Отговорът на мъжа беше сух и не предразполагаше към по-нататъшен разговор на тази тема.

Бейла влезе в стаята.

— Не е лошо — отсъди той. — Изглежда така, сякаш Уесли е разстлал червения килим за вас.

Изведнъж тя осъзна как изглежда всичко това за него и почервения.

— Лейтенант — каза тя, — аз не съм тук, за да ви изместя, ако така си мислите. Тук съм просто временно. Когато всичко свърши, ще си замина, вярвайте ми.

Бейла се усмихна горчиво.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Може би вие така мислите, но не и комодор Уесли. Виждате ли, комодорът и аз не сме се срещали лично напоследък.

В думите на Бейла се долавяше някаква горчивина. И въпреки че Ухура не го познаваше добре, за да бъде уверена в това, смътно чувстваше, че имаше някаква вражда между него и Уесли.

— Е, не мога да кажа нищо за комодора, но що се отнася до мен, аз вече имам работа на „Ентърпрайс“.

Тези думи, изглежда, изпариха част от негостоприемността на Бейла. Той кимна.

— Добре. Във всеки случай трябва да поговорим за ритримите — и като погледна към още неоправения багаж, добави: — Но това ще направим, когато се настаните.

— И сега съм готова — увери го тя. — Въпреки че предпочитам разговорът ни да се състои в — направи пауза, като търсеше най-подходящата дума — по-спокойна среда. Съгласен ли сте?

Той сви рамене.

— Както желаете... лейтенант.

Чеков беше доволен, че капитанът разреши на екипажа от командната зала петнадесетминутна почивка, за да хапнат нещо в столовата, преди да се върнат на дежурство. В края на краищата, ако стане напрегнато, никой нямаше да може да хапне нещо, а когато човек е гладен, е по-разсеян.

След като довърши сандвича, той потри ръце, седна отново на стола си и огледа залата. Изглежда, всеки размишляваше върху настоящата мисия. Разбира се, той имаше свои идеи, но не му беше удобно да ги споделя с членовете от екипажа, тъй като не ги познаваше добре.

Ухура го беше уверявала неведнъж, че скоро ще опознае всички. Но сега не се чувстваше удобно, тъй като не познаваше никого. Е, познаваше Сулу и лейтенант Палмър — комуникационния офицер. Но той току-що беше свършил една работа с тях в залата и не искаше да го сметнат за натрапник.

Улови погледа на Сулу към лейтенант Петерсън — нов офицер. Тя беше с кестенява коса. Чеков забеляза, че се усмихна в отговор и махна с ръка на Сулу. Помисли си, че Сулу е срещал лейтенант Петерсън само веднъж или два пъти преди, а се държи с нея, сякаш се познават отдавна, и то в момент, когато им предстои такава опасна мисия.

„Каква самоувереност!“ — помисли си Чеков. Това беше нещо, което му липсваше. Почувства напрежение в тялото си, което го накара да се опита да се отпусне. А не можеше да запази спокойствие по време на едно глупаво ядене, какво щеше да стане с него по време на червена тревога? Скъсване на мускули? Апоплексия?

След като довърши питието си, Чеков върна чиниите си и излезе от столовата, като се опитваше да придаде на походката си спокоен вид. Продължи бавно към турболифта и миг по-късно се намери в командната зала.

Опита се да започне да върши нещо. Сулу го тупна приятелски по гърба.

— Добре дошъл отново, Павел! — каза бодро той.

— Благодаря — отвърна Чеков.

Вече беше седнал зад навигационната конзола и бързо стартира стандартната диагностика на системите. Зелената лампа светна след секунди и той леко кимна. Беше доволен, че всичко е наред.

Близко до Чеков, Сулу усърдно работеше върху неговите проверки на системата, без да продума. Не беше необичайно, след като екипажът се готвеше да се срещне с неразгадани проблеми. Чеков се усети, че отново беше стартирал диагностичните проверки.

— Нещо не е наред, Чеков? — попита Сулу.

Руснакът поклати отрицателно глава.

— Просто искам да съм сигурен. Не сме наясно с какво ще се срещнем.

— Може би няма да открием нищо тук. Ако при теб всичко е наред, сигурно е така.

— Сигурен ли сте, че няма да открием нищо? — Чеков махна ръцете си от контролния пулт, но очите му следяха данните на дисплея.

— Сам можете да се уверите, че широкообхватните сензори не улавят нищо необикновено — последва пауза, след това Сулу тихо попита: — Тревожи ли ви нещо?

— Не може да се каже точно така. Просто се вълнувам, че може да се срещнем с нападателите, които разрушиха колониите, а не знаем нищо за тях. Колко са силни? Можем ли да ги спрем?

— Уместни въпроси, младши лейтенант — Чеков се обърна на стола си и видя капитан Кърк да стои пред турболифта и да оглежда командната зала.

Доволен от това, което видя, Кърк се запъти към своето място.

— Да, мистър Чеков, това са много уместни въпроси — и той се обърна към Спок. — Положението?

— Сензорите не улавят нищо — отговори Вулкан и отиде до капитана, когато една доброволка донесе на Кърк доклада за разхода на гориво.

Кърк погледна данните, подписа се и върна листа. Обърна се с въздишка към Спок.

— Защо винаги получавам доклада за разхода на гориво, преди да започнем някаква акция? Ако имаше проблем, Скоти щеше да се е разкрещял досега.

— Като се има предвид материалните и антимаериални запаси и дилитиевите кристали, логично е да прегледаме положението с горивото, преди да се втурнем в нещо, което е необичайно.

Кърк погледна Спок и разбра, че той все още си задаваше и отговаряше сам на някои въпроси. Замълча, просто кимна с глава и погледна към екрана. Звездите блестяха и всичко изглеждаше спокойно. „Още веднъж към неизвестното“ — помисли си той и реши, че е време да подготви не само себе си, но и екипажа в командната зала.

И като огледа офицерите, Кърк си помисли, че е имал малко напрегнати случаи, в които са участвали Чеков, който изглеждаше толкова млад, и лейтенант Палмър, въпреки че имаше втори ранг като комуникационен офицер.

И Чеков беше прав. Имаше толкова много въпроси, на които не знаеха отговорите — даже прекалено много.

— Нека си припомним какво знаем за нападателите, които преследваме — каза капитанът на висок глас, доста необичайно за него. Това накара всички от екипажа да насочат вниманието си към него.

— Знаем, че атаките им са редки — отговори Спок — и че не се колебаят да убиват.

Капитанът кимна.

— За щастие нашите щитове са по-силни, отколкото щитовете на колониите.

Сулу каза:

— Сър, възможно ли е нападателите, които и да са те, да имат причини за своите атаки?

Кърк сви рамене.

— Винаги е възможно, лейтенант, и ние ще разберем това. Но няма да позволим да убиват повече невинни — огледа се. Изглежда, никой нямаше какво повече да добави. Накрая погледът му се спря на Чеков. — Младши лейтенант, вашето мнение за положението.

Руснакът се завъртя на стола. Изглеждаше пребледнял, докато отговаряше.

— С цялото си уважение към вас, сър, не мисля, че ще можем да научим нещо съществено, докато не намерим корабите.

Кърк не коментира отговора му. Обърна се към комуникационната станция и беше леко учуден, че вижда там Палмър, а не Ухура.

„По дяволите!“

— Лейтенант Палмър — каза той, — колониите правили ли са опити да се свържат с нападателите?

Палмър бързо свали слушалките и погледна към капитана.

— Всички рапорти от колониите показват, че техните универсални транслатори са работели. Но очевидно нападателите не са много разговорливи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Кърк, Спок, Чеков и Маккой бяха телепортирани в центъра на колонията, превърната в руина, и, както изглеждаше, попаднаха в центъра на силен спор.

Кърк усети миризмата от нещо, което гореше.

Леко се завъртя, като разглеждаше Алфа Ксаридиан II.

Сякаш нищо не гореше. Но във въздуха се носеше някакъв черен облак — някакво зловоние от изгорели кости, което още не се беше разпръснало. На Кърк му бяха необходими само няколко секунди, за да осъзнае, че миризмата се дължи частично на факта, че нападателите бяха успели да поразят енергийните фабрики, и възникналият голям пожар така беше замърсил въздуха, че вонята се усещаше дори и сега, след като огънят беше загаснал. Тази миризма се смесваше с миризмата на изгорели човешки тела.

Той погледна към Маккой. Докторът беше виждал много такива картини на разруха и беше успял, като всеки добър лекар, да се приспособи. Но Маккой обичаше живота и човешките същества и Кърк забеляза, че той дълбоко преживява гледката.

Спок, естествено, не показваше никакви чувства. Кърк забеляза, че Чеков е най-потресен от всички. Това можеше да се очаква. Той не направи никакъв коментар, а само каза:

— Мистър Чеков... вие сте с мистър Спок. Проверете руините и вижте дали ще откриете нещо.

Спок кимна. Той включи трикордера си и без да промълви нито дума, се запъти към една купчина от развалини, за да започне огледа. Чеков го последва и след това, като се подчиняваше на заповедите на Спок, се запъти към друга купчина развалини.

Нямаше нищо друго, освен развалини. Навсякъде бяха разпръснати отломки от разрушени сгради, размазани транспортни средства. Отдясно на Кърк се виждаше надпис, който беше останал по някакво чудо невредим: „Ботанически градини“. Прикрепен към знака, висеше малък, ръчно изработен медал, изрязан от синя хартия. На него

с детски почерк беше написано — „Първа награда“. Кърк се замисли за тази награда и за качеството на градините, които са вдъхновили детето. От тях не беше останало нищо, освен няколко трупа от дървета, които може би са се извисявали няколко стотици фута във въздуха. Накъдето и да погледнеше, виждаше обгорели дървета. Всъщност на едно място забеляза останки от храст, което се оказа всичко, останало от явно много добре подрязваните храсти в сложни фигури. Как е изглеждал този храст, беше трудно да се гадае.

Някои от стените на сградите липсваха. Издигаха се само арматурните колони. Изглеждаше като недовършена работа.

Кърк осъзна, че наблизо се водеше спор и това беше нещо като среща на оцелелите граждани. Капитанът погледна Маккой и леко наклони глава по посока на шума. Маккой се поколеба.

— Не знаеха ли, че ще слезем долу? — попита той. Докторът беше свикнал при пристигане на чужда планета да бъде посрещан. И сега пренебрежението и невниманието на оцелелите беше ново преживяване за него.

— Казахме им — потвърди Кърк. — Техният администратор, Джеф Гелб, съобщи: „Елате, ако искате. Ние сме заети. Не очаквайте, че ще можем да ви отделим време.“

— Изглежда, наистина е имал предвид точно това.

Отправиха се към насъбралите се. Бяха около двадесет души. Всички крещяха едновременно. Един викаше за тишина, но нищо не се получаваше. Кърк забеляза, че той е слаб и изглежда като някакъв дух с проскубана кафява брада.

Капитанът и Маккой се спогледаха. След това Кърк пое дълбоко въздух и като използва цялата си сила, изкомандва:

— Тишина!

Дали защото чуха намесата на нов властен и непознат глас, или просто заради факта, че той беше по-силен от всеки друг... Във всеки случай викът даде резултат. Караницата спря веднага и беше заменена с тихо и конфузно шушукане, когато колонистите видяха човека, който беше издал тази заповед.

Брадацият погледна Кърк с благодарност.

— Капитан Кърк?

— Мистър Гелб? — отвърна Кърк.

Гелб кимна.

— Това е нашият корабен лекар, Леонард Маккой. Имате ли нужда от медицинска помощ?

— Искаме Старфлийт да прави нещо друго, освен това да пристига, след като дори вече сме свалили траурните ленти — извика някой от тълпата.

Кърк дори и не погледна по посока на протестиращия. Знаеше, че в ситуация като тази трябва да се разговаря само с главния на групата. Иначе отново щеше да настъпи хаос.

— Мистър Гелб — каза отново Кърк много бавно, — имате ли нужда от медицинска помощ?

— Не, капитане — отвърна Гелб. Покачи се на един отломък и отново слезе. — Помогнахме на тези, на които можеше да се помогне, и погребяхме останалите. И въпреки че не бих искал да се изразя така грубо — той наблегна на последната дума и направи кратка пауза, преди да продължи, — ние наистина се нуждаем от помощта на Старфлийт.

— Трябва да се махнем от тази планета и от тази система — това е, от което наистина се нуждаем — извика някой.

— Това е нашият дом — долетя отговор. — Ще допуснем ли да бъдем прогонени от него от някакви терористи?

— Това не е дом! Това е една изгоряла черупка!

— Можем да я поправим!

— Трябва да се преместим на по-безопасно място!

— Няма безопасно място — последното твърдение беше изречено не от колонисти, а от Кърк. — Никъде не е безопасно — отново каза той по-тихо, но убедително.

Един от колонистите — нисък, но войнствено настроен — пристъпи напред.

— Старфлийт ще направи това място безопасно! — каза той.

— Старфлийт го прави по-безопасно — каза Кърк.

— Но да живееш, означава всеки ден да се срещаш с опасностите. Ако искате гарантирана безопасност, затворете се в капсула и живеете откъснати от човечеството. Но дори и тогава някоя сграда може да падне върху капсулата, може да стане сътресение и да я погълне или непредвидена тромбоза да причини внезапната ви смърт. Единствената безопасност в живота е смъртта.

Колонистите се спогледаха объркани. Гелб се изкашля.

— Капитане... с тези думи искате по някакъв начин да ни накарате да се почувстваме по-добре ли?

— С тези думи искам да ви накарам да се уверите, че колонистите са най-твърдите и най-непокорните същества — каза Кърк. — Те са такъв тип, че не само не се страхуват от живота, но искат да го предизвикат, да посрещнат всички негови предизвикателства.

Последва тишина, а след това niskият мъж посочи разрушената колония и каза:

— Това не са трудности. Това е хладнокръвно клане. Те долетяха тук и ни избиха. Жени и деца — всички умряха. Многогодишната ни работа беше разрушена за секунди. И аз искам да знам какво, по дяволите, ВИЕ възнамерявате да НАПРАВИТЕ.

Кърк огледа оцелелите колонисти. У него се надигаше болка и страх. Искаше да повярва, че всичко ще се оправи, но се страхуваше, че това можеше да се повтори. Те безстрашно бяха посрещнали предизвикателствата, които една чужда планета можеше да им предложи. Но тази... тази разруха, това необуздало и смъртоносно насилие...

Долната устна на капитана потрепери, а очите му се присвиха. Когато отново срещна втренчените погледи на колонистите, видя гнева в очите им.

— Ще приковем тези копелета към стената — каза той.

Маккой примигна изненадан, но не каза нищо.

— Разчитаме на вас, капитане — каза Гелб след дълго мълчание.

Кърк се поклони, обърна се и се запъти към Спок. Маккой го последва и каза с нисък глас, докато капитанът крачеше с широки крачки:

— С това обещание поемаме голяма отговорност, Джим. Не можем да бъдем навсякъде. Ако нападателите дойдат тук отново, докато ние сме на друго място, колонистите ще...

— Проклет да съм — каза Кърк и погледна Маккой, — ако не ги хванем, Боунс. Тази... бруталност няма да се случи повече в моя сектор. Няма да позволя! Няма!

Маккой не отговори. По странен начин почувства, че това е единственото нещо, което може да стори — да замълчи.

Спок се беше навел над едно жестоко карбонизирано място, четеше данните от трикордера си и правеше различни настройки. Кърк пристъпи зад него и каза отсечено:

— Докладвайте, мистър Спок!

Спок забеляза вълнението в гласа на капитана, но не го показа.

— Любопитно, капитане. Предварителните данни от трикордера показват атипична остатъчна радиация — той се изправи, като изпъна ризата си. — Това сочи военна технология, непозната на нашите учени.

— Как ще се справят щитовете ни срещу това оръжие?

— Не мога да определя това сега. Предвиждате ли битка, капитане?

Кърк погледна Спок студено.

— Разчитам на битка — каза той.

Чеков крачеше из развалините на колонията и сканираше мястото с трикордера си. Въздухът беше изпълнен с неприятна миризма и прах и тук-там се забелязваха още неизгаснали малки пожари. Когато приближи една полуразрушена стая, трикордерът му показва нещо необикновено и той изведнъж спря. Наведе се, промъкна се по-близо, сграбчи дръжката на бравата и отвори вратата.

Но вместо да открие нещо, както му бе подсказало показанието от трикордера, видя едно момче, което беше потърсило убежище в стаята. От гримасата на лицето му ставаше ясно, че е умряло от задушаване.

Младши лейтенантът пое дълбоко въздух и извади детето от скривалището му. След като внимателно го положи на пода, се извърна и избърса сълзите си.

По дяволите! Такова разрушение, такова унищожение! Представи си какво ще намерят и на другите колонии.

Нито една от тренировъчните му мисии не го беше подготвила за подобно нещо. Всъщност единствените опустошения, които беше виждал някога, бяха в учебниците по история за войните между Федерацията и ромуланите или за класическата руска революция през 1917 година. Никога не си беше помислял, че той самият ще бъде жив свидетел на такива покъртителни сцени, докато е на служба в Старфлийт.

Искаше да пътува сред звездите, но изследователската дейност имаше и друга страна и това бе тя. Като стъпваше внимателно из

руините, не можеше да не се извъръща към трупа.

Хората не очакваха да бъдат изтребвани от другите същества в космоса — така са си мислели на Земята много отдавна.

Кой би искал тази ужасна картина да бъде реалност? Искаше да сграбчи някакъв фазер просто за да се чувства сигурен, че това няма да се случи и с него.

Вместо това Чеков взе отново трикордера си, като прекалибрира сензора му, за да улови сигнали на странната радиация, която Спок беше засякъл преди малко. Най-добрите образци трябваше да се съберат и да се телепортират на „Ентърпрайс“ за съдебна инспекция. Пръстите му се изпотиха и трудно настройваха трикордера.

Като се наведе, Чеков сканира една посивяла улична лампа. Данните не му бяха от полза. „Това е добре — помисли си той. — Това ме кара да се концентрирам.“ Руснакът обичаше пъзелите и тази работа му харесваше. Интересуваше се от подробностите и след това с удоволствие сглобяваше цялостната картина.

Измина няколко метра и отново се наведе. Този път сканираше с трикордера отломки от малък склад. Радиационните и спектрографски данни бяха подобни на описаните от Спок. Източникът на радиацията беше малък портативен компютър, който очевидно е попаднал под директен удар. „Може би паметта все още е непокътната“ — помисли си Чеков.

Младши лейтенантът се наведе, за да изследва устройството още по-добре, и се замисли за съществата, които унищожаваша едно цяло отдалечено население на Федерацията. Навярно са съзнавали, че това ще доведе до предприемането на някакви действия от страна на Старфлийт. Какъв може да е залогът? Никой, дори и капитан Кърк, нямаше отговор на този въпрос.

За нещастие паметта на компютъра беше изчистена. Чеков се изправи и тръгна обратно към телепортиращия лъч.

Докато вървеше из черните руини, спомените го върнаха няколко месеца назад, когато завършваше академията „Старфлийт“. С високите си оценки почти по всичко беше сигурно, че ще намери място на някой звезден кораб, но не знаеше на кой.

Щеше да избере който и да е от дванадесетте кораба, въпреки че предпочитанията му бяха за „Ентърпрайс“. Той имаше уникална

история, като се има предвид, че е бил под командването на героичния капитан Кристофър Пайк и на легендарния капитан Робърт Ейприл.

Дори нещо още по-впечатляващо — сега корабът се намираще под командването на капитан Джеймз Т. Кърк. Капитани като комодор Декер на „Констелейшън“ и Боб Уесли на „Лексингтън“ бяха по-възрастни и с големи способности. Но младият капитан Джеймз Т. Кърк беше този, който възпламени въображението на Чеков.

На тридесет и четири години Кърк бе направил и бе видял повече, отколкото Чеков си мислеше, че е възможно. Кърк беше в основата на мирния договор с Органиан, Кърк беше този, който се срещна с ромуланите и се върна невредим.

„Ентърпрайс“ беше първият кораб, който откри първата Федерация и направи първия контакт с непознатите жители на Горн, които бяха съседи на тази система. Толкова много приключения. Чеков беше сигурен, че иска да ги изживее и той.

Но сега се прокрадваше едно досадно съмнение. Наистина ли беше подготвен, за да служи на този кораб? Не беше уверен, че притежава нужните качества, за да служи под командването на Кърк.

Припомни си как по време на първото си дежурство в командната зала насочи кораба в грешна посока. Сулу му беше помогнал да поправи грешката си и двамата бяха станали приятели, но Чеков се сравни с останалите навигатори, които работеха с винаги веселия лейтенант.

Стресна се, когато чу шум от една разрушена сграда, но се оказа, че това са плъхове, които се радваха на свободата.

Спомените му се върнаха отново. Той въздъхна. Дори когато се телепортира като член на групата, определена за спускане долу, никога не почувства, че дава най-доброто от себе си. Винаги му се струваше, че може да направи нещо повече или нещо по-добре, независимо от факта, че в повечето от случаите спускателните групи изследваха безжизнени светове.

Два пъти по-нещастен го правеше фактът, че капитан Кърк си вземаше бележки при всяка грешка. Кърк беше неговият идол, неговият стандарт. Този човек беше жива легенда, въпреки че никога не действаше като такъв — не и когато бяха на Бета Даморон V и попаднаха в центъра на размирици.

Опитваше се да се сравнява с Кърк. Търсеше да открие нещо обезкуражаващо у него — нещо, което нервира останалите в определени ситуации или ги потиска, — но безуспешно. А, от друга страна, ако искаше да стане един ден капитан, ТРЯБВАШЕ да се сравнява.

Погълнат от мислите си, Чеков вървеше сляпо, като дори не слушаше сигналите от трикордера си. Продължи да се влечи из развалините и само от време на време хвърляше бегъл поглед към него.

На едно място заобиколи голям куп от горящи останки от сграда и се препъна в голямо парче от стоманопластмаса. Когато се опита да стане, видя до себе си труп.

Този път не беше сигурен дали това беше труп на мъж или жена, защото кожата беше смъкната, а косата — изгоряла. Лицето представляваше маска на ужаса. Устата беше замръзнала навеки в момент, когато е крещяла от болка. Чеков почти чуваше гласа на трупа в предсмъртните му мигове.

Дъхът на руснака беше секнал, когато се изправи на крака. Пот на тънки струйки се стичаше от челото му. Ризата му беше залепнала на гърба.

Преглътна с мъка и побърза да се отдалечи от това място. След малко пое дълбоко въздух на няколко пъти, опита се да се успокои и да продължи изследването.

Едно скърцане под ботушите му го накара отново да се съсредоточи. Като погледна надолу, видя купчина от дискети с данни. Спря, огледа се и разбра, че се намира на мястото на изследователския център.

Наведе се, за да сканира мястото с трикордера си, и се опита да провери дали някоя от дискетите с данни може да бъде възстановена. Не беше възможно, заключи той след няколко секунди. Бяха толкова ненужни, колкото и компютърът, който беше открил преди известно време. Явно трябваше да удвои усилията си, за да постигне някакъв успех.

Усети нечие присъствие зад себе си. Обърна се и малко се постресна, тъй като зад него наистина имаше човек.

Беше капитан Кърк, който стоеше там с отпуснати ръце и не изглеждаше много доволен.

Ръцете на младши лейтенанта затрепериха и трикордерът щеше да падне на повърхността, ако не беше прикрепен с един ремък на рамото му. Отново цялото му тяло беше обляно в пот и той се сви в очакване реакцията на капитана.

— Младши лейтенант, имате ли представа, какво се случи току-що?

— Да, сър. Аз случайно стъпих на тези дискети, като изтрих информацията, записана на тях.

Кърк приближи Чеков и присви очи. Младши лейтенантът се почувства така, сякаш порите му се разтварят още повече и потта руква по цялото му тяло.

— Тези дискети може би съдържаха информация, записана по време на атаката.

— Да, сър. Знам, сър.

— Всъщност може би сме загубили шанса да открием кои са нападателите... следствие на този случаен подход, който предприемате по време на вашия престой с приземяващата група. На какво ви учат вас, кадетите, сега в академията?

— Не знам, сър.

— Не знаете? Да, предполагам, че не знаете. Вие не сте вече кадет, мистър, и аз очаквам хората от моя екипаж да се представят по-добре от кадети. По-добре от всеки друг в космическата флота. Ясен ли съм?

— Да, сър. Това няма да се повтори, сър — Чеков почувства, че акцентът му става по-силен, а мозъкът му сякаш е замръзнал.

Последва дълга пауза, а след това Кърк явно промени тактиката си.

— Разбира се, ние не знаем какво е имало на тези дискети. Може би те са съдържаха нещо толкова безполезно, колкото и рапортите за консумация на гориво. Но... — сега Кърк започна да обикаля около младши лейтенанта — сега ние никога не ще узнаем. Мразя, когато не мога да получа информация, младши лейтенант. Не искам повече грешки по време на тази мисия. Разбирате ли?

— Да, капитане. Отлично разбирам.

— Добре. Сега нека спасим това, което можем. Отстранен сте!

Младши лейтенант Чеков се подчини на заповедта. През останалата част от деня той се опита да не полудее. Когато Спок го

информира, че е време да се завърнат на кораба, той унило се присъедини към останалите. Последната мисъл преди телепортирането беше идиотска: как може да се ИЗБЕГНЕ обратното телепортиране на звезден кораб?

Главната стая за записи на „Лексингтън“ доста приличаше на тази на „Ентърпрайс“ не само по външен вид, но и по дух. Въпреки че лицата ѝ бяха непознати, шумът от разговорите беше спокоен и тих, а частичните изблици на смях звучаха сърдечно и истински. Единственото нещо, което липсваше, мислеше си Ухура, е някой да свири на арфата на Вулкан или тихо да си тананика стара африканска песен.

След това отново си каза, че мястото е относително спокойно. Иначе тя и Бейла трябваше да се уединят някъде на затворено, например в корабната библиотека.

— Доколкото разбирам — каза комуникационният офицер, — ритримите имат доста строга кастова система.

— Точно така. Населението е разделено на управители, строители, събирачи и просъздатели. Има строго разделение на отговорностите.

— Също както при кошерите на земните пчели.

Тя кимна.

— Добра аналогия.

— И ние не знаем какво искат те от нас?

Ухура поклати глава.

— Нямаме ни най-малка представа.

Бейла я погледна. Ноздрите му се разшириха.

— Разбира се, че вие ще откриете.

Тя почувства забележката като внезапен удар, но това ни най-малко не я смути.

— НИЕ ще открием — напомни му тя. — Аз ще свърша моята част от работата, а вие ще свършите своята.

Той наклони главата си на една страна.

— Хайде, лейтенант. Вие сте експерт по езиците на жестовите. Аз съм само един параван, за да разберат ритримите, че се отнасяме сериозно с тях.

Гласът му беше спокоен и равен. Но това не смекчи враждебността в черните му очи.

Ухура въздъхна.

— Първо, аз не съм експерт. Познавам езика на жестовете дотолкова, доколкото ги познава всеки друг. Второ, ще имам нужда от помощ. Разбирате ли?

— Да — отговори той, — разбирам — и погледна настрани, сякаш нещо друго внезапно го заинтригува. — Не съм идиот, за да не разбера. Всъщност, искам да кажа, че без мен тази мисия не би могла да успее.

Ухура поклати глава и седна на стола си.

— Знаете, че това няма да е лесно, мистър Бейла. Аз вече казах, че нямам за цел да ви отнема работата. Какво повече искате от мен?

Той отвори уста, за да отговори, но се разколеба. Накрая каза:

— Права сте. Това не е професионално от моя страна. Съжалявам. Проблемите, които имам, са си мои.

Когато погледите им отново се срещнаха, тя видя, че от огъня в очите на Бейла нямаше и следа. Вместо това имаше някаква празнота, почти... мъка.

Ухура за момент съжали и се наруга, че се е държала така меко с него.

За краткото време, през което познаваше този мъж, той се беше държал с нея или студено или оскърбително. Тя не му дължеше нищо — най-малко съжаление.

— Вижте — каза той и се изправи, — може би трябва да продължим тази дискусия по-късно. Страхувам се, че не съм много подходящ събеседник точно сега.

И без да продума повече нищо, излезе от стаята за записи.

Няколко души от екипажа изгледаха Бейла и се извърнаха към Ухура след като вратите се плъзнаха и затвориха зад него.

Тя се усмихна. Те ѝ отвърнаха, някои свиха рамене и след това отново се заеха с работата си.

Ухура прехапа устни. Това щеше да бъде ИНТЕРЕСНО пътуване.

Изминаха няколко часа, преди гладът да победи Чеков и да го накара да напусне стаята си. Запъти се към най-близката столова, като се надяваше, че няма да срещне много хора по пътя си. Въпреки че никой не ги беше видял, когато разговаряха с Кърк, беше сигурен, че

вече се е разчуло за неговата грешка. Всички ще го гледат с любопитство.

Но когато влезе в столовата, с облекчение видя, че вътре има само няколко души, които си почиваха, довършваха си обяда или пък си бърбеха на чашка кафе. Запъти се към плотовете с храна и взе едно меню. Веднага щом хвана листа, се сети за грешката си и отново му се прииска да се усамоти в стаята. Но куркането на червата му го накара да остане. „Е, добре, по-добре някаква храна, отколкото никаква“ — помисли си той.

След като занесе подноса до една маса, Чеков повдигна капака на купичката със супа и парата го лъхна право в лицето. При миризмата на говеждо, приготвено със зеленчуци, не можа да се сдържи повече. Сграбчи лъжицата и започна бързо да яде.

— Е, много лошо ли беше долу?

Чеков спря на средата на залька си. Чувстваше, че отново го сполита неприятност. Когато погледна нагоре, видя усмихнатото лице на лейтенант Палмър. Тя седна срещу него и постави подноса си на масата. Точно сега не му беше нужна компания, но Чеков осъзна, че е с по-нисш чин.

— Лошо — беше всичко, което можа да изрече. Надяваше се това да бъде достатъчно. Палмър преглътна парче пилешко със салата и кимна. Чеков продължаваше да яде лакомо, защото бързаше да се върне отново в стаята си.

Палмър го погледна и каза:

— Знаете ли, през цялото време, докато съм на кораба, не съм включвана в нито една от групите, които са слизали на планетите. А ето, вие, младши лейтенант, който е на борда от няколко месеца, видяхте вече шест или седем свята.

— Четири.

— Четири. Четири пъти повече от мен. Не че се оплаквам, но би било хубаво да имам възможност да се срещам с хората, с които разговарям по комуникатора. Така беше на борда на „Трюдо“. Беше доста по-малък кораб, така че се редувахме при посещенията на новите светове, въпреки че нито един път не излязохме извън границите на Федерацията.

Тя направи пауза и продължи да яде, а Чеков се почувства задължен да участва в разговора. Всеки с ранг над младши лейтенант

имаше глас при обсъждане на неговата кариера, така че в този момент не искаше да кара и други хора да мислят лошо за него. Капитан Кърк беше достатъчен.

— Но защо тогава се прехвърлихте на „Ентърпрайс“? — попита той, като счете, че това е подходящ въпрос.

Тя преглътна, обърса устните си и го погледна с широко отворени очи.

— Защо? По същата причина, поради която много хора се местят. Това е кораб с репутация — спомнете си за талузианите, клингъните, ромуланите. Това е кораб, който винаги успява да се справи в трудни ситуации. Това, което не предвидих, е какво значи да си привързан към кораба. Не ме е грижа, че съм номер две в комуникациите — Ухура е страхотна, но искам да преживея нещо вълнуващо.

Палмър довърши обяда си и оправи една немирна къдрица от русата си коса.

— Искам да се срещна с други раси, да науча какъв е животът на другите планети. Ако просто исках да си играя с комуникациите, щях да си остана в командата Старфлийт. Не, сър, аз искам да съм част от действието. А вие?

— Да... разбира се. Но не се ли страхувате, че може да допуснете грешки? Или да бъдете застреляна от незнаен враг? — той я наблюдаваше внимателно. Искаше да види каква реакция ще предизвика такъв въпрос у един перспективен офицер.

— Всеки греша, младши лейтенант. Но от нас се очаква да се учим и да ставаме все по-добри и по-добри. Това е нещото, което мистър Спок ми казва винаги, когато ми е трудно. А що се отнася до въпроса ви, че някой може да ме убие. Това е риск, който съм готова да поема. Но да служиш под командването на капитан Кърк, означава определена степен на сигурност.

Чеков кимна и се замисли върху думите ѝ. „Тя е права, разбира се“ — каза си той. И като се почувства малко по-спокоен, призна:

— Направих една грешка днес. И още по-лошо — капитан Кърк ме видя в момента, в който я извърших.

— И?

— И? Още тогава си помислих веднага да си подам оставката. Капитанът почти ме предизвика. Каза, че очаква най-доброто, а аз не съм го показал.

— Е, покажи се в най-добрата си светлина следващия път. Хайде, скоро ще е време за смяна, а ти изглеждаш, сякаш ти се спи.

Чеков се почувства уморен. Не беше учуден, че му личи. Като стана, забеляза, че не си е изял обяда — може би не е бил толкова гладен, колкото си мислеше.

Или може би храната не беше точно това, от което имаше нужда. Навярно разговорът с Палмър му беше влял енергията, от която се нуждаеше.

Щом като тя можеше да поправи грешките си, същото може да направи и той. Всичко, към което се стремеше, бе да стане най-добрият навигатор, за какъвто някой някога си е мечтаел.

„Готов ли си за това?“ — попита сам себе си. Все още се съмняваше.

Без да намери отговора на този въпрос, той придружи лейтенант Палмър до турболифта и натисна копчето за командната зала.

ГЛАВА ПЕТА

Спок се беше привел над плота в научния сектор и изучаваше пълния спектрален анализ, изпратен от лабораторията, където бяха изследвани отломките, събрани на Алфа Ксаридиан II. Той повече почувства, отколкото видя, че Кърк е застанал зад него.

Капитанът беше доста нетърпелив, когато очакваше някаква информация.

— Записите показват — каза Спок след известно време, — че има известна прилика между радиационните следи, оставени от оръжията на нападателите, и тези, възпроизвеждани от оръжията на ландорийските пирати.

— Ландорийци? — намръщи се Кърк. — Малко е далеч от дома им.

— Наистина — отвърна Спок. — Честите нападения на мародерите предполагат две възможности: или че са местни, или, както хората биха се изразили, са „близо до града“.

— И те се стараят всичко да изглежда така, сякаш са местни — каза Кърк. — Ако е последното, задачата ни ще е много, много трудна — той бързо прекоси командната зала и застана пред екрана. Да допуснем, че не са местни. Нека проверим съседите. Покажете на екрана цялата система Алфа Ксаридиан и ще видим кой още се намира в това пространство.

На екрана се показа схема на цялата система — всичките пет планети, които съставляваха световите в орбита около звездата Алфа Ксаридиан. Кърк посочи всяка една от тях и Спок, използвайки феноменалната си памет, даде сведения за всяка.

— Алфа Ксаридиан I — липса на живот. Алфа Ксаридиан II — колонията, която беше атакувана. Алфа Ксаридиан III — също липса на живот. Алфа Ксаридиан IV — мислим, че преди един век е била място на атомна война, която е причинила изчезването на атмосферата и на живота. Няма признаци на живот там. Алфа Ксаридиан V е

населена и е наричана от заселниците Паратуул, което на техния език означава нашият свят.

— Паратуул — каза бавно Кърк. Той продължи да наблюдава петата планета, докато говореше: — Ще насочим сензорите си към едно, три и четири. Ако някой от корабите на нападателите се крие там, ще го засечем лесно — направи пауза и повтори замислено: — Паратуул — и я посочи на екрана. — Познавам тази раса. Те се кандидатираха за членство във Федерацията, нали?

— Точно така — потвърди Спок. — Преди три години. Но скоро стана очевидно, че техният главен мотив е да се сдобият с определена информация за най-съвременните технологии на Федерацията, за да бъдат подпомогнати управляващите да продължат деспотичния си режим.

— И Федерацията отхвърли молбата им — каза Кърк, като се обоснова, че режимът им може да стане още по-жесток, ако се доберат до съвременните технологии. Хм. Тоталитарен режим, преследващ корисни цели със стремеж за съвременно въоръжение... съседни колонията на Федерацията, която беше нападната — и изведнъж се обърна към Чеков. — Какво мислите за това, мистър Чеков?

Чеков се опита да скрие смущението си.

— Че едно посещение на Паратуул е в реда на нещата.

— Наистина. Курс към Паратуул. Нека — Кърк се оживи — просто спрем там и ги поздравим, нали?

Тъй като „Ентърпрайс“ се движеше бавно, за да може да сканира със сензорите си другите планети в системата Алфа Ксаридиан, измина почти един час, преди звездният кораб да влезе в орбита около Паратуул. Няколко минути след това Палмър извика от комуникационния сектор:

— Паратаа ни поздравяват, капитане!

— Наистина ли? — учуди се Кърк. — Представете си само.

— Да ги включва ли, сър?

— Сканирайте пространството, мистър Спок — каза Кърк, като забави отговора си. — Има ли някакви следи от кораби, които да наподобяват тези на нападателите?

— Никакви, капитане.

— А на повърхността на Паратуул? Възможно ли е паратаа да ги крият?

— За разлика от „Ентърпрайс“ корабите на нападателите могат да кацат на планетите — каза Спок. — Всъщност на Паратуул имат съвременна технология, въпреки че не е толкова добра, както тази на Федерацията. Корабите може много лесно да бъдат замаскирани на повърхността на планетата и ще бъде много трудно за нашите сензори да ги открият. Те обаче излъчват доста енергия и ако имаме шанс да търсим на точно определено място, бихме могли да ги открием.

— Разбирам — потърка челото си Кърк.

Палмър отново се обади.

— Капитане, паратаа са настоятелни.

— Наистина ли? Много добре, лейтенант... на екрана!

Миг по-късно един паратаа се появи на екрана. Сърцето на Кърк се сви, но изразът на лицето му остана непроменен. Достатъчно дълго време беше капитан на кораб и можеше да се владее.

Според човешките стандарти паратаа изглеждаха твърде зле — може би най-отвратително сред всички живи същества в Галактиката. Кожата им беше толкова тънка, направо прозрачна, и през нея можеха да се видят органите им.

Епидермисът около скалповете им отчасти липсваше. Очите им сякаш плуваха в някакви кухни. Паратаа изглеждаха перверзно щастлива нация, тъй като зъбите им бяха открити в постоянна усмивка.

Федерацията беше им измислила прякор — мъртвите глави.

— Поздравяваме кораба на Федерацията, който е в орбита около нашата планета — каза паратаа формално.

Кърк леко кимна с глава.

— Тук е капитан Кърк, командващ звездния кораб „Ентърпрайс“.

— Вие сте тук по повод нашата повторна молба за членство във Федерацията? — попита паратаа. Беше нетърпелив да чуе отговора.

Кърк бързо скри изненадата си. Не знаеше, че паратаа отново са молили Федерацията за членство, но можеше да използва този факт в своя полза.

— Да, проучваме възможностите — каза Кърк безизразно.

— Значи ще слезете на Паратуул?

— Ако е възможно — каза Кърк.

— Очакваме ви тогава — каза паратаа. — Аз съм главният на планетата — Силва.

— На път сме, Силва — отвърна капитанът. — „Ентърпрайс“ изключва — той остана неподвижен, докато образът на паратаа изчезна от екрана. — Мистър Спок, подгответе транспортъора за телепортиране група на повърхността: аз, доктор Маккой, мистър Сулу и мистър Джиото.

— Ще продължа да сканирам със сензорите повърхността на планетата, за да търся следи от корабите нападатели — каза Спок.

— Точно това бих искал да правите, мистър Спок.

След няколко минути групата беше телепортирана на Паратуул и се материализира в центъра на офиса на Силва. Няколко други паратаа стояха в малък полукръг и Силва представи всеки един от тях.

Имената им направо не можеха да се произнесат от човешко същество и Кърк заподозря, че името на техния водач също беше друго. Може би той използва някакъв еквивалент на името си, което да бъде по-лесно за произнасяне от капитана и екипажа на „Ентърпрайс“. Това беше хубав жест от страна на Силва, както и другият, който също беше оценен от хората — паратаа не искаха да бъдат докосвани и не се здрависваха. Вместо това се покланяха ниско. Телата им също бяха със странна структура — изглеждаха така, сякаш кръстът им беше разположен точно под това, което хората наричаха мишци.

— Капитан Кърк — каза Силва тихо, — вие ни оказвате чест с присъствието си. Трябва да призная, че успяхте да ни изненадате. Само преди няколко дена изпратихме съобщение до Обединения център на Федерацията, отново с молба да бъдем приети за членове. И вие пристигнахте толкова бързо... впечатлен съм.

— Случи се така, че бяхме наблизно — каза Кърк. — Просто случайност.

— Имате късмет, че пристигате в много хубав ден — отвърна той. — Паратуул е известен с лошото си време, а ето... вижте. Слънцето блести — и той посочи към прозореца. — Вие носите хубав климат, капитане. Това е добър знак.

Кърк погледна през прозореца. Гледката наистина беше доста приятна. Сградите в столицата представляваха високи, блестящи на слънцето кули. Улиците изглеждаха много чисти. Имаше доста заселници по главната улица, но всички се държаха добре. Редът правеше впечатление.

— Нещата на Паратуул се подобриха от времето на първия ни контакт с Обединения център на Федерацията — продължи Силва. — Животът ни се подобри. Нашето население е много по-задоволено сега, по-щастливо и по-богато отвсякога. Въздухът е чист. За разлика от предишния режим ние сме по-снизходителни. Ние сме — направи пауза, като търсеше най-подходящата дума — място за почивка.

— Място за почивка? — усмихна се Кърк при тези думи. След това погледна за подкрепа към хората от екипажа си и каза: — Добре... това вероятно е така, но какво ще кажете за нападателите?

— Нападателите? — Силва изглеждаше объркан.

— Нападателите, които атакуваха Алфа Ксаридиан II — проговори Сулу. — Сигурно знаете за това?

Силва се намръщи и един от неговите съветници го доближи и прошушна нещо на ухото му, или по-точно на неговия еквивалент. Слепоочията на Силва видимо затупкаха и той поклати глава:

— О, разбира се! Неприятностите преди известно време. Много жалко. Много жалко.

— Оказва се — намеси се Маккой, — че вие сте имали късмет.

— Не сте имали никакъв контакт с нападателите. Така ли? — попита Джиото.

— Никакъв — отговори Силва. — Да, наистина сме късметлии. Изглежда, че късметът на паратаа е променлив. Нали? Само допреди няколко години Обединеният център на Федерацията не искаше да има нищо общо с нас. А сега вече ни забелязаха. Богати, проспериращи. Спокойни, необезпокоявани от нападатели...

От улицата се дочу шум. Кърк се намръщи.

— Какво е това?

— Какво? — попита Силва. Устата му отново беше заела обичайното си положение — характерната усмивка.

— Тези крясъци от тълпата.

Кърк отиде до прозореца и погледна надолу.

Малка група протестиращи приближаваше вратата на сградата, в която се намираха. Носеха плакати, жестикулираха и размахваха гневно юмруци. Ясно беше, че са недоволни от нещо. Той се обърна към Силва.

— Какъв е проблемът им?

— Правонямащи — каза Силва.

Кърк и хората от екипажа му се спогледаха.

— Правонямащи? — попита Сулу.

Силва се потупа по гърдите и след това посочи към останалите присъстващи:

— Правоимащи — и след това погледна към прозореца, под който крещяха протестиращите: — Правонямащи. Винаги са били такива, да. Винаги са били малка част и винаги са били нещастни, че са правонямащи. Но те няма да развалят хубавия ден, да.

Сега се чу, че долу започна боричкане и виковете на протестиращите бяха заглушени от трясъка на оръжия. Хората от „Ентърпрайс“ погледнаха към улицата и с ужас видяха как протестиращите паратаа, които бяха начело, бяха избити от охраната. Охраняващите се справяха доста добре с работата си. Огънят от оръжията разрязваше телата на две. Горната половина падаше далеч от долната, главите се откъсваха от вратовете. Останалите от тълпата, които бяха по-назад, бързо се изпокриха.

Кърк се обърна към Силва, без да се опитва да прикрие яда и отвращението си. Размаха пръст към прозореца и каза:

— Вие подкрепяте това... това отвратително насилие... и казвате, че сте по-толерантни с тези, които открито говорят против вас!

— Не толерантни! — поправи го учтиво Силва. — Снизходителни. Нашите предшественици щяха да арестуват протестиращите и след това публично да ги порицаят, преди да ги убият. Ние сме — направи един жест, наподобяващ прерязване на гърло — милостиви. Ние сме снизходителни, да. Тези, които протестират публично, знаят, че няма да има публично порицание. Вместо това — бърза смърт. Напредък, да.

На Маккой му беше трудно да проговори, но когато успя, направи саркастична забележка.

— Голям.

Комуникаторът на Кърк звънна и той го включи. Помъчи се да говори спокойно.

— Тук е Кърк.

— Капитане — чу се гласът на Спок, — проучването, за което говорихме, е завършено. Съществуват все още варианти за маскировка, но на този етап не открихме никакви следи.

— Благодаря, мистър Спок. Готови сме за телепортиране.

— Има ли някакъв проблем?

— Няма проблеми, Силва — увери го Кърк. — Никакви.

— Тогава ще ни препоръчате пред Обединения център на Федерацията? Кажете им, че сме подобрили начина си на живот.

— Сигурен съм, че ще се заинтересуват от подробностите — каза Кърк.

— За чистотата и по-добрия живот на Паратуул?

— Абсолютно.

— Имаме масов транспорт. Кажете им, че влаковете ни се движат точно по разписание.

Кърк го погледна.

— Не се съмнявам в това, Силва. Мистър Спок, четирима за телепортиране.

Няколко секунди по-късно групата от „Ентърпрайс“ изчезна в транспортния лъч. Силва се обърна към съветниците си:

— Вече е сигурно, че ще ни приемат — увери ги той.

ГЛАВА ШЕСТА

В инженерния сектор можеха да се видят мигащите лампички на портативния скенер, който изследваше голямата колекция от парчета, събрани на колонията Алфа Ксаридиан II. Като се мръщеше, докато четеше сведенията, Скот се опитваше да настрои скенера. Нямаше промяна в изходните данни. Усилията му не бяха възнаградени с успех.

— Не мога да разбера защо някой ще иска да разруши някаква си колония — измърмори той. Ръката му потърси чашката с кафе и след това я поднесе към устните. Кафето беше изстинало. Остави чашката на масата и отново се обърна към скенера.

Скот се наслаждаваше да разделя механичните части на отделни детайли, но мразеше, когато някой правеше същото без видима причина. Също както и капитанът, Скот мразеше загадките. Искеше да разбере какво се е случило в системата Ксаридиан и това беше причината лично да се заеме с обработката на събраните отломки от разрушената колония.

Имаше и друга причина, която можеше да признае единствено пред себе си — корабът се движеше из космоса и засега нещата бяха спокойни. И вместо да върви напред-назад из машинното отделение, което познаваше като петте си пръста, Скот предпочиташе да изучава отломките.

Разбира се, изследователските екипи бяха проверили материала под зоркото око на Спок, но се съгласиха, че може би има право да мисли другояче. Някои от членовете на групата, които бяха слизали на планетата, склониха да му помагат — включително и младши лейтенант Чеков, който правеше измервания на едни разтопени детайли с трикордера си.

Като изключи сензора си, Скот погледна към руснака и въздъхна. Беше работил повече от два часа без съществен резултат. Помисли си, че една разходка ще го ободри.

Скот се протегна и закрачи из стаята, докато наблюдаваше другите, които продължаваха да работят. Спря се до апарата и си взе

една чаша горещо кафе. Като отпиваше на малки глътки, продължи да наблюдава останалите. Забеляза, че Чеков пренастройва трикордера си, и се запъти към него, за да разбере какво става.

Руснакът и Скот не бяха работили заедно много време, но инженерът го считаше за чудесен млад човек.

— Има ли нещо, синко? — пристъпи Скот по-близо, докато Чеков довършваше настройката на трикордера.

Лейтенантът го погледна, а след това отново се съсредоточи върху екрана.

— Може би, мистър Скот. Опитвам се да засиля чувствителността му, за да получа по-добри резултати. Мисля, че може би ще имаме нещо ново.

— Да? Опитай се да използваш приспособлението на Файнбергер за фина настройка. Ще ти даде по-прецизни резултати — предложи му Скот. Чеков отвори капачето на предния панел на трикордера и извади малко кръгло приспособление, което беше свързано с главния трикордер посредством сложна електроника. Учените медици го използваха много по-често. Като насочи мигащото устройство към отломките, Чеков разгледа внимателно екрана.

— Мисля, че има нещо. Трънчетата, които се виждат върху най-долната електромагнитна колона, вероятно са енергийна следа. Може би мистър Спок ще може да ги екстраполира и да открие мощността им.

Скоти погледна към трикордера на Чеков и отново отпи внимателно от кафето си. Замисли се за момент и след това отново погледна към трикордера.

— Не мисля така — каза той, като взе приспособлението от ръцете на изненадания младши лейтенант. Раздвижи го над разтопения метал и погледна трикордера за потвърждение на предположенията си.

— Това, което сте открили, е наистина знак, но не е следа от оръжие. Резултат е от захранването на апаратурата. Вижете, пулсациите са през равни интервали. Съжалявам, синко, но не си открил нищо — Скот положи ръка на рамото на Чеков и усети, че младият човек е напрегнат.

— По дяволите! — процеди през зъби младши лейтенантът. Това учуди Скот. — Кога ще направя нещо както трябва? Правя всичко, както пише по книгите, правя го така, както ми се казва, но резултатът

не е налице. Кажете, мистър Скот, има ли някаква причина за това? — Скот погледна преbledнялото лице на младши лейтенанта и се опита да смекчи гнева му.

— Ти си само младши лейтенант, синко. Не си ли разбрал досега, че младши лейтенантите винаги грешат? — той се намръщи. — И с мен беше същото. Погледни нещата от тази гледна точка: ако кариерата ти започне блестящо, животът ти ще е много скучен.

Чеков поклати глава и шумно въздъхна.

— Направих каквото можах. Ще довърша рапорта си. И без това имам малко за казване и ще се върна в командната зала — каза с монотонен глас. И като се изправи, изключи трикордера и го постави близо до вратата.

— Синко, може би ще проверим и голямото парче — каза Скоти тихо. Беше го изследвал няколко часа, но се опитваше да ободри по някакъв начин младши лейтенанта и да го накара да продължи работата си, въпреки че това можеше окончателно да го разочарова.

Инженерът взе по-големия скенер с триъгълен дизайн и го насочи директно към центъра на разтопения метал. Чеков бавно се приближи, като наблюдаваше внимателно.

— Ето — каза инженерът и посочи отломката. — Опитвам да направя противоположното на това, което ти току-що направи. Ще работим в горния край на спектъра с много по-мощен диагностичен уред. Следи информацията на екрана.

Е, може би всичко изглеждаше скалъпено, но много отдавна Скот беше разбрал, че ако хората се учат в процес на работа, трябва непрекъснато да са заети. Ако бъдат оставени дълго време да се отдават на размисъл, рано или късно няма да могат да си включат даже компютъра.

С трикордера на Скот Чеков успя да получи нови данни. Скот внимателно движеше скенера над повърхността на метала милиметър по милиметър. С присвити очи, Чеков се втренчи в показанията — явно търсеше нещо.

За известно време нямаше нищо необикновено.

Изведнъж синият участък от спектъра подскочи и отново падна. Скот и Чеков забелязаха това колебание и инженерът придвижи трикордера по-близо. Отново скок в синия участък от спектъра.

— Мистър Скот, вие открихте нещо! — възкликна Чеков.

— Да? Но какво, синко?

— Не знам... все още. Но определено се държи като някакъв вид радиация и не е нещо, което трикордерът е улавял досега.

— Е, това е вече нещо. Нека погледнем — каза Скот и прокара пръст по екрана на трикордера, като четеше данните внимателно, сигурен, че са открили нещо съществено. Разбира се, че по-рано трябваше да се сети да използват горния регистър.

Помисли си, че не трябва да пропуска приноса на Чеков, когато прави доклада си. С това можеше да помогне на младия човек. Скот си припомни, че не много отдавна и той беше младши инженер на „Ентърпрайс“ под командването на капитан Кристофър Пайк и също имаше доста трудни моменти. Мислеше си, че уменията му съвсем не са това, което очакваха от него старшите офицери.

— Благодаря за съдействието ти, синко. Сега си свободен, а аз ще остана да посвърша още малко работа. Съвещанието ще започне след малко и аз трябва да докладвам за откритието ни.

Чеков го погледна:

— Не знам за никакво съвещание.

Скот се изкашля, за да прикрие изненадата си. Трябваше да се сети, че Кърк ще държи Чеков настрана, докато младши лейтенантът не спечели отново доверието му.

— То е само за старшите офицери — измъкна се Скот.

— То обикновено включва състава от командната зала. А това значи... и мен — заекна Чеков. При тези думи той сви рамене и излезе.

Скот го изгледа със симпатия. „Трябва да поговоря с момчето — помисли си той. — Но първо трябва да разнищя този проблем.“

Когато Ритра се появи на главния монитор, на Ухура ѝ стана ясно, че тя е свят от клас „М“. Планетата беше малко по-голяма от Земята, но нейната гравитация, атмосферата ѝ и метеорологичните ѝ характеристики бяха горе-долу в границите на земните лимити.

Разбира се, клас „М“ не означава непременно, че светът има неприветлив вид. В случая гледката беше пленителна. И от мястото си — зад командното кресло на комодора — Ухура имаше възможност да ѝ се полюбува.

— Приближаваме планетата — съобщи Беримън — красивата червенокоса щурманка на Уесли.

— Намалете до половин импулс — отвърна комодорът. — Пригответе се да влезем в орбита, мистър Ито.

— Да, сър — отговори Ито, стройният черноок навигатор. — Приготовленията са направени, сър.

Заповедите на Уесли бяха изречени малко по-различно — с по-строг глас — от тези, които издаваше капитан Кърк, отбеляза Ухура. Кърк и комодорът бяха доста различни и това беше една от разликите.

— Отворете честоти за установяване на контакт — каза Уесли.

— Честотите отворени — потвърди Бейла.

Ухура се почувства някак странно, че друг произнася тези думи. Инстинктивно погледна към комутационната станция, където Бейла стартираше необходимите данни и протоколи и с едва забележима въздишка се обърна към екрана.

— Нещо нередно, лейтенант? — погледна я Уесли.

Ухура леко плесна с ръце.

— Не, сър. Просто... защото... аз не съм свикнала... с...

— Да приближавате планета, без да имате отворени честоти за поздрав?

Тя сви рамене.

— Нещо такова.

Като се обърна към главния монитор, Уесли каза:

— Може би заради това сте офицер от първа класа, лейтенант?

Ухура кимна, погледна го и каза.

— Сигурно, сър.

Комодорът отново се обърна и я изгледа, този път по-продължително. Чу се гласът на Бейла.

— Имам отговор от ритримите.

Като се изпъна в креслото си, Уесли погледна към екрана.

— На екрана, мистър Бейла.

Секунда по-късно на екрана се появи управителят на ритримите. Ухура трябваше бързо да намали яркостта, но това не я учуди, тъй като знаеше за обичта на ритримите към силната светлина.

Когато очите ѝ привикнаха към ярката светлина, успя да разгледа управителя по-добре. Като всички ритрими той в основата си представляваше хуманоид с розово-оранжева кожа, малки черни очи и

гребен от пера на главата. Въпреки че на екрана се виждаше само главата и раменете му, Ухура знаеше, че тялото му е високо и слабо. Това беше характерен белег за кастата на управителите.

— Добре дошли — каза ритримът. — Аз съм Ендрис, управителят на настоящия цикъл на Ритра — докато говореше, жестикулираше с ръце.

Ухура се намръщи, но се опита да се сдържи. Не беше очаквала езикът на жестовете да бъде с такава светкавична скорост.

— Лейтенант? — каза Уесли, без да поглежда към нея.

— Той доукрасява поздрава си — обясни тя, въпреки че някои от подробностите бяха останали неразбрани за нея. — Не сте просто „Добре дошли“, вие сте „Много добре дошли“.

Комодорът се усмихна.

— Много се радвам, че имам такъв прекрасен домакин — отвърна управителят.

Ухура направи необходимите жестове, за да предаде думите на Уесли със същия ентузиазъм, с какъвто ритримът беше предал своите.

— Разбирам — отвърна управителят, — че вие сте довели със себе си и преводач.

Комодорът кимна.

— Както знаете, нашите системи за превод не могат напълно да предадат значението на вашите думи и жестове. Лейтенант Ухура е добре запозната с езика на жестовете ви и е в състояние да ни преведе напълно тяхното значение.

Ритримът се загледа в Ухура, не каза нищо, но с жестове я одобри.

— Ако желаете да се телепортирате — предложи Ендрис, — можем да ви дадем точните координати — отново думите му бяха придружени от жестове.

Колкото повече следеше жестовете на управителя, толкова по-лесно беше за Ухура да превежда.

— Интересно — каза тя тихо, но достатъчно, за да чуе Уесли. — Той изглежда нетърпелив. Улавям известна нотка нетърпение в жестовете му.

— Имате ли представа защо? — попита комодорът.

— Не — отвърна тя.

Уесли изръмжа.

— Ще се радваме да се телепортираме — уведоми той ритрима и отново повиши тон. Ухура предаде съобщението му, като не остави място за съмнение.

— Получавам координатите, сър — докладва Бейла от комуникационната станция, — и ги предавам в транспортната зала.

Това като че ли беше репликата, който управителят беше очаквал. Той кимна с перестата си глава. Миг по-късно образът му изчезна от екрана и беше заменен с величествения изглед на Ритра.

— Благодаря, мистър Бейла — каза Уесли. Изправи се и се обърна към Ухура. — Нека видим кое е толкова неотложното нещо на тази планета.

— Да — съгласи се тя.

Комодорът огледа с бегъл поглед командната зала.

— Беримън, поемете управлението. Самюелз и Бейла, тръгвате с мен — още преди да довърши изречението, вървеше към турболифта.

Когато Ухура и останалите се материализираха, беше благодарна, че послушаха доктор Кос за предпазните мерки, които взеха за защита на очите си. Дори със своя поляризиран визьор, който покриваше почти половината от лицето ѝ, усети, че обкръжаващата ги светлина е доста силна. На екрана в командната зала, с неговите автоматични компенсационни филтри, само беше загатнато за интензитета на естественото излъчване.

Като се огледа, за да се ориентира, Ухура разбра, че се намира в голяма старинна градина, а материалът наоколо приличаше на пясъчен камък. Изобилието от фрески по стените, гравирани колони и многото статуи, изработени от същия материал, излъчваха сила и ентузиазъм.

Фокусът падаше върху малък басейн, който представляваше перфектен квадрат с неподвижна вода, отразяваща синьо-зеленото небе. На двете противоположни страни на басейна имаше скамейки. Една от тях беше заета от пет високи фигури, облечени в черни роби.

— Съветът на управителите — прощушна някой. Ухура не беше сигурна кой е. Вниманието ѝ беше изцяло погълнато от най-близката фигура, когато тя се изправи и посочи скамейката на отсрещната страна на басейна.

Лейтенантът разбра, че това е управителят на настоящия цикъл, Ендрис.

— Моля — каза той, — седнете.

— Не мисля, че се нуждаем от превод на това — изкоментира Уесли.

Едновременно Ухура и останалите тръгнаха към предложеното място. След като се увери, че гостите му са се настанили удобно, Ендрис също седна.

За известно време всяка от двете групи разглеждаше внимателно другата. Комодорът се изкашля.

— Въпросът, който ни води тук, се нуждае от спешно решение. Ако наистина е спешен и за вас, бихме желали да избегнем протокола и направо да чуем с какво можем да бъдем полезни.

Ухура преведе думите на Уесли с жестове, като се опитваше да смекчи малко грубичкия му тон. Знаеше, че комодорът обикновено не говореше така отсечено.

Някои от управителите размениха погледи, а Ендрис продължи да ги приветства:

— Оценяваме вашата откровеност — каза ритримът. Нямахте и следа от ирония в думите или в жестовете му.

Докато Ухура чакаше за още и не превеждаше, забеляза движение в отдалечената част на градината. Като се взря по-добре, видя три фигури — ритрими, подобни на управителите, но малко по-различни. Изглеждаха така, сякаш мястото им не е тук. Бяха облечени в работни дрехи и носеха различни инструменти.

„Строители“ — досети се тя. Това обясняваше физическите несъответствия — те бяха от друга каста.

Новодошлите ритрими само погледнаха към пратениците на Федерацията и се запътиха към един ъгъл в градината. След като оставиха инструментите си на земята, заразглеждаха една част от резбата. Сега Ухура забеляза, че тази част имаше нужда от реставрация.

Ухура трябваше да забрави за тях за известно време. Ендрис отново заговори.

— Това, което ще ви кажа — продължи той, — е в духа на нашата откровеност. На не повече от няколкостотин километра на юг оттук има място, наречено Гириин Гата, което е важно за апаратурата на ритримите, но е застрашено от прегряване.

Ухура почувства въпросителните погледи на своите приятели:

— Прегряване? — попита Самюелз.

— Очевидно това е дума, която има много различни значения в този език — отбеляза Бейла. — Несловесният модификатор ще определи специфичното ѝ значение тук.

Като пренебрегна тези забележки, Ухура се съсредоточи върху жестовете на управителя, но не успя да разбере тяхното значение. Ендрис явно усети затруднението ѝ и повтори:

— О — каза той, — разбирам. Прегряване в този случай означава вулкан.

— Колко остроумно — промърмори Кос. — Да се построи такова съоръжение близо до вулкан.

Комодорът му отправи укорителен поглед и след това отново се обърна към управителя.

— Ако разрешите, да попитам: какъв е проблемът? Един щит може да предпази вашето съоръжение от прегряване — той изчака Ухура да преведе. — А нашите данни за Ритра показват, че от известно време вие притежавате технология за изграждане на щитове.

— Точно така — съгласи се Ендрис. — Нещо повече, ние успешно прилагаме тази технология на Гириин Гата от много години. Обаче разтопените минерали, които са продукт на прегряването през последните месеци, съдържат известно количество радиоактивност.

— Значи това е — каза Сам. — Радиацията нарушава целостта на защитното поле. И преди съм срещал такива случаи.

Управителят въздъхна:

— Нашите щитове не могат да задържат разтопения поток. И въпреки че този поток напредва бавно, въпрос само на седмици е нашата апаратура да бъде разрушена — направи пауза. — Технологията на Федерацията относно изграждането на щитове е много по-напреднала от нашата. Надяваме се, че ще може да конструирате генератор на защитно поле на Гириин Гата, който ще осигури защита за нашето съоръжение.

Управителят, всъщност всички управители, изглеждаха спокойни. Обаче ако се съдеше по движенията на ръцете им, това беше привидно спокойствие. Зад него се криеше страхотно емоционално напрежение. Ухура докладва на своя командир всичко, което беше забелязала.

— Разбирам — каза Уесли. След това се обърна към Самюелз: — Колко време ще ни отнеме да монтираме генератор на защитно поле?

Първият офицер сви рамене:

— Зависи от размера на площта, която трябва да се покрие от щитовете, терена и естеството на потока от лава — количество, скорост. Но ще успеем да свършим за няколко дена. Може и по-малко, ако работим бързо.

Уесли се обърна към ритримите:

— Какво ще кажете?

Ухура отново смекчи въпроса, като го доукраси с цяла серия от учтиви жестове.

Ендрис отвърна със знаци:

— Звучи доста приятно. Наистина много приятно.

— Добре — каза комодорът. — Трябва да ви предупредя, че нашите генератори блокират от време на време. Така че на ваше място бих планирал преместването на съоръжението на по-безопасно място.

— Не можем — отвърна Ендрис. Ръцете му правеха по-бързи и по-отсечени движения, като с това искаше да подчертае безпомощността си при решаването на този въпрос.

— Защо? — попита Самюелз.

Членовете на съвета на управителите отново се спогледаха. И отново управителят на настоящия цикъл остана неподвижен.

— Виждате ли — каза Ендрис, като ръцете му отново се движеха бавно, — там, където е съоръжението, се намира и един от нашите главни репродуктивни центрове. Той се използва от кастата на просъздателите, за да създава нови поколения ритрими. А просъздателите могат да работят единствено на мястото, където са били родени.

— Точно така — каза Кос. — Спомням си, че четох за това. Ритримите са нещо като съомгата на Земята — тя хвърля хайвера си само на родното си място.

Самюелз се намръщи.

— Каква похвална аналогия, докторе.

Уесли се обърна към управителите:

— Това дава отговор на моите въпроси — увери ги той.

Ендрис показва със знаци, че е доволен от този факт. Последва пауза, докато Уесли се приготви да постави за разглеждане втората

тема, която трябваше да дискутират с ритримите.

Ухура използва момента, за да върне вниманието си към строителите. Те продължаваха проучването на монумента, като опипваха с пръсти резбата и разговаряха помежду си единствено с жестове.

Изглежда, стигнаха до заключение. Единият от тях взе инструмент и тихо, доколкото бе възможно, започна да дяла една от фреските. Нямаше съмнение, че възнамеряваха да ги поправят.

Вниманието на Ухура отново се върна към комодора, който най-накрая беше избрал начина, по който да постави проблема.

— Има още един въпрос — обърна се той към Ендрис и останалите управители, — който няма връзка с това, което говорихме досега. Това е желанието на Федерацията да построи обсерватория тук, на Ритра. Мисля, че сте имали време да разгледате подробните планове, които ви изпратихме.

Ухура използва жестове, за да подчертае, че това няма нищо общо с досегашния разговор. С други думи, не беше нужно ритримите да се съгласяват с построяването на обсерватория, за да получат помощ за спасяването на просъздателския център.

Когато Уесли и Ухура свършиха, Ендрис отговори:

— Ние наистина имахме възможност да разгледаме вашите планове. И не виждаме причина работата по обсерваторията да не започне в най-скоро време.

Също както Ухура и управителят използва жестовете, за да подчертае, че въпросът за обсерваторията е отделен от въпроса за просъздателския център. Ухура се усмихна. Очевидно ритримите бяха решили да позволят на Федерацията да построи обсерватория независимо от това, дали хората щяха да им помогнат за просъздателския център.

По време на службата си на „Ентърпрайс“ Ухура беше свидетел на преговори, които започваха обещаващо, но завършваха с разочарование и провал. Радваше се, че тези разговори вървяха така добре.

— Благодаря ви — каза комодорът. — Оценяваме това. И бих желал да обсъдим въпроса по-нататък, след като осигурим просъздателския център — като погледна към своите офицери добави:

— Ако нямате какво да кажете, предлагам да се върнем обратно на кораба и да подготвим инженерната група.

Ухура беше казала вече всичко. Останалите също. Когато комодорът се изправи и те го последваха. Миг по-късно ритримите също се изправиха.

— Задължени сме ви за съдействието — каза Ендрис.

— Няма значение — отвърна Уесли. Ухура отново се опита да смекчи отговора му.

Комодорът включи комуникатора си и каза:

— Телепортирайте ни, лейтенант.

— Да, сър — долетя отговорът.

Изминаха около две секунди, докато започне дематериализирането. Но това позволи на Ухура да хвърли око върху строителите, които се намираха в най-отдалечения ъгъл на градината.

Те всички бяха започнали да дялкат фреската, но все още работеха върху малък участък. Внезапно я изпълни странно чувство. Стори й се, че не реставрират, а заличават нещо.

„Но това е глупаво — каза си тя. — Защо някой ще иска да разруши старинна фреска? Тя вероятно е имала и по-добри дни, но със сигурност не представлява заплаха за никого.“

Докато размишляваше така, транспортният лъч ги върна на „Лексингтън“.

— Вие сте имали невероятен късмет, мис Джарвис — каза Кърк.

Шарон Джарвис, администраторът на колонията Бета Ксаридиан IV, кимна с глава в знак на съгласие.

Вървяха надолу по централната улица на колонията. Кърк си мислеше, че няма нищо впечатляващо тук. За разлика от повечето колонии, съседни на звездната система Алфа Ксаридиан, този преден пост на Бета Ксаридиан IV изглеждаше суров и объркан. Колонистите, които, както забеляза Кърк, бяха погълнати от работата си, представляваха по-голяма смесица, отколкото по-многобройното население на Алфа Ксаридиан II. Колонистите на Бета Ксаридиан IV изглеждаха по-сурови, по-издръжливи... и като че ли най-малко две трети от тях бяха от женски пол.

Администратор Джарвис беше типичен представител на това население. Не беше висока, беше малко набита, с мускулесто тяло и къса коса, на места побеляла.

Монтгомъри Скот ги приближи, придружен от Джиото. Скоти като побъркан търкаше ръце по крачолите на панталоните си, сякаш искаше да ги изчисти от някаква мръсотия. Това не озадачи Кърк. Напоследък Скоти все се забъркваше в нещо — тенденция, която повече подходдаше на по-нисшия инженерен състав, отколкото на главния инженер. Но Кърк със сигурност не възнамеряваше да каже на Скоти да се промени.

— Защитната система на планетата е проверена, капитане — каза Скоти.

— Трябва да съм ви казала това — отвърна Джарвис. — Моите хора са най-добрите, без да обиждам вашите, разбира се.

— Не се безпокойте, мис Джарвис — каза Кърк. — Винаги съм си мислел, че в галактиката ни има място за всички най-добри.

— Капитане — обади се Джиото, — може би не е лоша идеята да евакуираме колонистите.

Джарвис погледна учудено Джиото.

— Защо, по дяволите, трябва да бъдем евакуирани?

— Както каза капитанът — отвърна Джиото, — вие сте имали късмет. Нападателите, които са опустоши ли колониалните светове в системата Ксаридиан, досега все още не са ви атакували. Навярно е по-добре да напуснете колонията, преди да са ви нападнали.

Джарвис погледна нагоре, после надолу, след това се обърна към Кърк.

— Вие споделяте ли това мнение, капитане?

Кърк прехапа устни:

— На Алфа Ксаридиан II ние имахме много разгорещен спор по този въпрос. Колонията беше опустошена и оцелелите спореха дали трябва да напуснат, или да останат.

— Какво им казахте?

Кърк се прокашля.

— Аз... казах им, че са хора, които смело застават лице в лице с опасностите, които крие галактиката.

— И те останаха.

— Те останаха, да — каза Кърк. — Нападателите никъде не са повторили своите атаки. Другояче казано, те сега са в безопасност там, където са. Вие, от друга страна, сте най-вероятен следващ прицел... и ако се съди от разрушенията на Гама Ксаридиан, нападателите стават все по-жестоки. Може би ще размислите...

— Да бягаме? — попита тя с блестящи очи. — Капитане, надявам се, че предложението ви няма нищо общо с това, че колонията се управлява от жени и по-голямата част от населението е жени? Мислите, че това ни прави по-беззащитни?

— Разбира се, че не, мис Джарвис — отвърна Кърк.

— Вярвам ви. Вие сте истински рицар.

— В такъв случай — Кърк си позволи лека усмивка — трябва да има някаква защита тук.

— Това си и мислех — каза Джарвис. — Мъжете си приличат до един. Живеем в двадесет и трети век, а вие все още си мислите, че ние, жените, се нуждаем от силните ви ръце, за да ни защитават.

— Момент, момент — отвърна Кърк. — Сама казахте, че сте очарована от рицарите.

— Излъгах.

Той се втренчи в нея за момент, а след това се разсмя. Като се поколеба за миг, тя също се разсмя.

— Мис Джарвис, вярвам ви, когато казвате, че може да се грижите за себе си. Но... когато проследим действията на нападателите, мисля, че думите ми трябва да се тълкуват по друг начин, а не като рицарско чувство.

— Разбирам ви, капитане — отговори Джарвис. — Но моите хора и аз няма да се уплашим.

— Може би нападателите целят да накарат хората да напуснат планетите. А всяването на страх също е силно оръжие.

— И то много силно — изкоментира Скоти. — Вие не трябва да се страхувате.

— Но защо ще искат да напуснем планетата? — учуди се Джарвис. — Дори целта на атаките им е да прогонят хората от техните нови светове... това не може да е единственият мотив. Сигурно има и други подбуди — заграбване на територии може би. Или пък има нещо на тези планети, което те искат да притежават.

— Изследваме всички възможности, мис Джарвис. Уверявам ви, че...

От комуникатора се чу сигнал и Кърк бързо отговори:

— Капитане — долетя гласът на Палмър, — получаваме зов за помощ от Гама Ксаридиан VIII.

— Още една планета в системата Гама — каза сериозно Кърк. — Нападателяте ли са?

— Като че ли да, сър.

— Веднага ни телепортирайте на кораба. Щурманът да е готов за скорост две светлинни. Кракът ми е на транспортъора. Край.

Скоти и Джиото стъпиха близо до Кърк, а Джарвис отстъпи назад.

— Бог да се грижи за вас, капитане — каза тя.

— Дано — отвърна Кърк. — И за вас също.

— Дано — каза Джарвис.

„Моля, не ме оставяй да върша това сам!“

Чеков знаеше, че ръцете му треперят, докато задаваше курса — възможно най-краткия маршрут към обсадената Гама Ксаридиан VIII. Смътно чувстваше погледа на Сулу, докато работеше, но не каза нищо. Преди да въведе последните си изчисления в компютъра, започна да ги проверява и изведнъж замръзна на място. Нещо не беше наред. Спря се върху един детайл и тогава чу гласа на Сулу:

— Значи и ти го забеляза, нали?

Чеков се обърна към него, като чувстваше, че се изчервява, и каза:

— Точно исках да коригирам.

— Добре — каза Сулу приветливо. — Ако следвахме курс точно към слънцето на Гама Ксаридиан, нямаше да бъдем в много добра позиция за спиране на нападателите, когато стигнем там.

Вратата на турболифта се плъзна настрани със свистене и Кърк влезе бързо. Спок се изправи от командното кресло и Кърк зае мястото.

— Изведете ни от орбита, мистър Сулу.

— Да, сър.

— Курсът е зададен, капитане — каза Чеков. Погледна към Сулу, но щурманът беше зает и не му обърна внимание.

— Времето при седем светлинни скорости, мистър Сулу?

— Ще бъдем там след двадесет и две минути, капитане.

— Дай боже да сме достатъчно бързи. Седем светлинни скорости, щурман. Изведете ни оттук.

„Ентърпрайс“ излезе от орбита и се отправи в космоса, като бързо се отдалечаваше от атмосферата на планетата.

Сигналните лампи премигнаха и звукът за червена тревога отекваше навсякъде, но най-силно се набиваше в съзнанието на Чеков. Там имаше място единство за това и за мисълта: „Моля, не ме оставяй да върша това сам!“

ГЛАВА СЕДМА

Ендрис представи ритримите строители на хората на Федерацията. Но това представяне не беше обяснило всички въпроси, които се породиха в главата на Ухура, след като ги беше видяла.

На запад вулкан с огромни размери бълваше лава от разтопена скала. Потокът се отразяваше от невидимата бариера на ритримите, която отстоеше на около петдесет метра от просъздателския център. Беше страшна гледка.

На север и юг отразената лава пълзеше около щитовете и се вливаше в синьо-зеленото море, което обграждаше просъздателския център от три страни. Там, където хладката вода и нагорещената до червено скала се сблъскваха близо до брега, се издигаха големи облаци пара и се сливаха с облаци в небето.

Самият просъздателски център имаше проста конструкция, приличаше на кутия — около петдесет на петдесет метра и висока два етажа. Въпреки че явно беше построен от същия камък, какъвто беше използван в градината на управителите, мястото изглеждаше по-съвременно, също и статуите, които го ограждаха. Те представляваха четирите касти на Ритра.

— По дяволите — въздъхна Уесли, който придружаваше Ухура, и нагласи визъора си. — Виждали ли сте някога подобно място, лейтенант?

— Не — промълви Ухура, като пристъпи към защитното поле.

Загледа се в лавата, която се блъскаше в него. Изглеждаше като битка между силата и обуздаването ѝ, между реда и хаоса. Една малка сграда, където се раждаха и отглеждаха бебетата на ритримите, стоеше в центъра на този сблъсък между двете противоположни сили — и все още оцеляваше.

Забележително. Много повече от забележително.

— Добре дошли на Гириин Гата — думите бяха изречени с познат глас. Като се обърна, Ухура видя Самюелз, който ги приближаваше.

Първият офицер беше тук от около час. Помагаше на инженерната група да изследва терена.

Той избърса челото си, когато дойде до тях. По туниката му личаха големи петна от пот.

— Хубаво място — отбеляза Самюелз, — но не бих желал да бъда просъздател тук.

Ухура се усмихна.

— Добре, че не ви се налага — отвърна тя.

Този мъж започваше да ѝ харесва. Дори и да не ѝ се нравеше чувството му за хумор, трудно можеше да отрече всеотдайността му в работата. Досега Ухура не беше срещала друг офицер, който да работи по-усърдно от Уин Самюелз.

Първият офицер се обърна към комодора и попита:

— Какво ви води насам, сър?

Уесли сви рамене:

— Лейтенантът — той хвърли поглед към Ухура — реши, че ще е добре да огледаме мястото. Ако се появи отново същият проблем, е по-добре да знаем за какво става въпрос — направи пауза. — Аз се съгласих с нея и ето ни тук.

— Разбирам — каза първият офицер. — В такъв случай сигурно ще поискате да започнете своя оглед от вътрешността на сградата. Вътре е много по-приятно, отколкото тук, отвън — отново изтри потта от челото си. — Това, че аз съм достатъчно луд, за да стоя отвън, не означава, че и вие трябва да бъдете луди.

Уесли погледна Ухура, след това кимна с глава към просъздателския център.

— Ще влезем ли? — попита той.

Ухура се поколеба.

— Жегата тук не ме притеснява толкова много, комодор. Не ме е грижа, че ще се поизпотя малко, ако през това време мога да видя нещо, което не съм виждала досега. Искам да кажа, не е ли това причината, заради която дойдохме тук?

Уесли си спомни къде и от кого беше чувал тези думи и преди. Устните му се разтегнаха в лека усмивка.

— Права сте, лейтенант. Благодаря ви, че ми напомнихте за това. Виждате ли, Самюелз? Това се казва комуникационен офицер.

Първият офицер се изкашля, като очевидно не искаше да отговаря и да се замесва в нещо, което имаше отношение към Бейла — и най-вече пред един от неговите приятели.

— По-добре е да се връщам при инженерите — кимна и на двамата, обърна се и тръгна обратно през градината.

Когато той се скри от погледите им, комодорът се обърна към Ухура.

— Не исках думите ми да прозвучат като обвинение към мистър Бейла, лейтенант, но като че ли точно така се получи.

— Всичко е наред, комодор. Напълно ви разбирам.

Уесли се намръщи. Изглежда, се беше замислил върху нещо. Накрая каза:

— Мога ли да ви задам един личен въпрос, лейтенант?

Това малко я притесни, но тя кимна:

— Да.

Комодорът се намръщи още повече. Изглеждаше почти ядосан.

— Очевидно сте жена, която бързо възприема. Говорихте с Бейла няколко пъти. Можете ли да ми кажете какво го накара да стане нехаен към работата?

Ухура не знаеше какво точно да отговори на този въпрос.

— Да стане нехаен? — повтори тя въпроса.

Уесли вдигна ръце.

— Вижте, ако аз ви досаждам с искреността си или се притеснявате да говорите за колегата си, моля, не отговаряйте. Просто искам да знам защо той досега беше добър офицер, дори много добър, а сега вече не е такъв.

Ухура мълчеше. Значи нещата с Бейла бяха толкова зле, че можеше да загуби дори работата си.

Тя се извини на Уесли, че не може да отговори на въпроса му.

Комодорът прие отговора ѝ.

— Просто си помислих, че може да разбере нещо, — каза ѝ той. — Няма нищо лошо в това, нали?

— Не, сър, разбира се, че няма.

Уесли потри ръце.

— Е, добре, дойдохме тук, за да поогледаме. Хайде, нека го направим. Имате ли идея, откъде да започнем?

Ухура хвърли бърз поглед наоколо.

— Вече видяхме вулкана. Защо да не огледаме от другата страна?
— Звучи разумно — съгласи се той.

Докато вървяха в тази посока, съскащият шум от сблъсъка на лавата с морската вода ставаше все по-силен. Когато стигнаха до мястото между просъздателския център и морето, шумът почти ги беше оглушил, но капчиците, които се носеха из въздуха, ги разхлаждаха до известна степен.

За момент гледката хипнотизира Ухура. Когато се обърна към комодора, видя, че той не гледаше повече към морето, а се взираше в нещо по посока на сградата. Проследи погледа му и забеляза това, което беше привлякло вниманието му.

Имаше няколко пукнатини в скулптурата зад просъздателския център — места с пиедестали, но без фигури. Изглеждаше така, сякаш някакъв вандал беше разрушил творението и беше изтръгнал статуите из основи. А интелигентността на ритримите не допускаше криминални престъпления.

Уесли промърмори:

— Какво предполагате, че се е случило тук? — попита той. — Тези скулптури не са стари, за да се нуждаят от реставрация.

При тази гледка комуникационният офицер изглеждаше доста объркана. Спомни си за строителите в градината на управителите и че тогава ѝ се стори само за момент, че те рушат фреските, а не ги реставрират.

Имаше ли някаква връзка с това, което виждаха? И ако тя е права, какво отношение има то към тяхната мисия тук?

— Сър — каза Ухура накрая, — може и да греша, но мисля, че ритримите правят промени в политиката си за изграждане на паметници.

Той я погледна.

— Какво искате да кажете?

— В градината на управителите имаше няколко строители...

— Спомням си — каза той. — Видях ги да работят върху един от барелефите.

— Точно така — потвърди Ухура. — В началото си помислих, че го поправят. След това ми се стори, че рушат това, което беше там. И сега, като виждам, че липсват някакви статуи, се чудя дали в

обществото на ритримите не започват промени и това ги кара да отстраняват статуи, на които са се кланяли досега.

Комодорът я слушаше внимателно.

— Като че ли всичко това има смисъл. И ако наистина е така, бих искал да знам със сигурност. Това вероятно изобщо не ни засяга, но може и да е много важно — ако не в този момент, то преди или след него.

Ухура се съгласи.

— Може би трябва да попитаме управителите — предложи тя.

Уесли кимна в знак на съгласие.

— Може би — извади комуникатора си и го включи. — Двама за телепортиране.

Но преди заповедта му да бъде изпълнена, Ухура забеляза, че той отново хвърли поглед към разрушената скулптурна композиция. Тя също погледна натам.

— Проклето нещо — каза комодорът, като напускаха мястото.

Ухура беше застанала пред огледалото в банята и се реши. Беше благодарна на Уесли, че ѝ позволи да вземе душ и да смени дрехите си. Почувства се добре, след като се изкъпа и облече току-що изгладена чиста униформа. Чувахе единствено приглушеното бръмчене на двигателите на „Лексингтън“, което ѝ действаше успокоително след оглушителния шум на Гириин Гата.

За щастие комодорът не беше счел въпроса за липсващите статуи за много належащ и не беше поискал веднага да се срещнат с управителите.

Ухура се огледа в огледалото, остави настрана четката за коса, изпъна униформата си и излезе от банята. Знаеше, че светлината щеше да се изключи няколко секунди след като сензорите в стаята установят отсъствието ѝ.

Уесли я беше помолил да се яви в командната зала след половин час. Имаше още десет минути. Но тъй като нямаше какво повече да прави тук, Ухура реши да тръгне.

Беше почти стигнала до вратата, когато чу звънеца, който известяваше, че има някой отвън. Това я изненада. „Кой ли може да е?“ — учуди се тя.

— Влез.

Когато вратата се плъзна настрани, тя видя Джером Бейла. Изражението на лицето му беше безизразно, както винаги. Но този път имаше нещо различно в погледа му — нещо меко, топло, почти беззащитно.

Като пристъпи навътре, той каза:

— Може ли да поговорим?

Тя сви рамене.

— Да. Скоро трябва да бъда в командната зала, но мога да ти отделя няколко минути. Седни!

Бейла се запъти към предложения стол в един ъгъл на стаята и седна. Ухура седна на друг стол срещу него. Между тях имаше масичка от стъкло с рамка от истинско дърво, което толкова много я беше впечатлило, когато пристигна тук.

— С какво мога да ти помогна? — попита тя.

Мъжът беше нервен.

— Разкажи ми за селото си — каза той, — за семейството си. Какво е родното ти място?

След като досега я беше държал на дистанция, това не бяха въпроси, които Ухура очакваше да ѝ бъдат зададени от него. Изкуши се да го попита за причината, но се отказа.

— Аз съм от Койо — отговори тя. — Това е малък град на запад от Момбаса, но не много далеч, тъй като на запад земята не е хубава за фермерство. Баща ми е професор по африканска история в Университета в Кения. Майка ми беше скулптурка. Аз съм единственото им дете — тя направи пауза. — Какво още би искал да знаеш?

— Къде научи езика на жестовете? — попита той.

Ухура се усмихна, като си спомни за това.

— Когато бях десетгодишна, братовчедка ми Епала дойде, за да прекара лятото с нас. Епала беше глуха по рождение. Тя говореше чрез ръцете си — с жестове. Спомням си, че ръцете ѝ ми приличаха на летящи птички. Мислех си, че никога няма да мога да разбера какво ми казва. Тя беше една година по-голяма от мен и много красива и аз исках да приличам на нея. Така че научих езика на летящите птички — усмивката ѝ стана по-широка. — Всъщност това беше първият ми допир с комуникациите.

Бейла кимна:

— И какво казаха те — семейството ти, — когато реши да летиш в космоса?

Тя сви рамене.

— Не бяха много възторжени отначало. Това означаваше, че ще отсъствам за дълго от къщи. Но след време се примириха — тя го погледна. — Защо питаш?

Той преглътна.

— Просто исках да знам — и за нейна най-голяма изненада Бейла се изправи и тръгна към вратата.

— Хей, почакай! — думите ѝ се изтръгнаха неволно от устата. Това не беше начинът, по който обикновено разговаряше. В тях беше скрит и гняв.

Бейла спря и се обърна.

— Да? — погледът му отново беше високомерен.

За момент гневът на Ухура стихна. Тя се чудеше какво да каже по-нататък. Защо все пак беше разгневена? Какво ѝ беше сторил, освен че ѝ зададе няколко въпроса?

Не, той беше направил нещо повече от това. Беше я помолил да разкаже нещо лично. И в молбата му се криеше уверение, че ще разкаже нещо и за самия себе си в замяна. Сега той се опитваше да избяга от това обещание, но тя нямаше да му позволи.

— Ти ме попита — каза му Ухура — и аз ти отговорих. Сега е мой ред. Седни!

Бейла се поколеба, но само за момент. След това направи това, което му беше казано.

Ухура също седна. Тя изгледа посетителя си с присвити очи и попита:

— А ти откъде си?

Слепоочията му слабо запулсираха.

— Потайо. Близо до езерото Ниаса.

— А семейството ти? — имаше чувството, че всеки момент той ще излезе от кожата си.

— Баща ми е фермер, майка ми също. Имам шест братя и сестри. Земята, където живеем, не е така добра за обработване, както около Момбаса.

Последните му думи прозвучаха така укорително, като че ли тя беше виновна за това. Ухура, както и всеки източноафриканец, знаеше

за негодите на фермерите около Ниаса отпреди близо десетина години. Не беше нейна вина, че живее в по-плодороден район.

— Говориш така, сякаш аз съм виновна за сушата — каза тя.

Той сви рамене.

— Не исках да прозвучи така.

Ухура се ядоса, но все още се опитваше да го разбере. Всъщност сега тя се стараеше да го разбере повече отвсякога.

Какво още можеше да го попита? След това си спомни последния въпрос, който той ѝ зададе.

— Какво мисли семейството ти за това, че служиш в Старфлийт?

Преди да довърши въпроса, Ухура забеляза погледа му. Сякаш ѝ беше благодарен за нещо. Той искаше тя да му зададе този въпрос. Точно него очакваше.

— Противопоставиха се — отвърна той. — Противопоставиха се с всички сили.

— Потайо беше един от градовете, които последваха Бека Талулу, нали?

— Да — потвърди той. — Родителите ми бяха сред нейните първи и най-верни последователи. Това е станало още преди да съм бил роден.

— И когато заради сушата нямаше никаква реколта...

— Гладувахме — каза той, като довърши мисълта ѝ. — Никой всъщност не умря, но някои от нас бяха близо до смъртта. И ако дъждовете не бяха завалели... може би нямаше да съм тук сега и да разговарям с теб.

Ухура поклати глава. Беше двадесет и трети век. Звучеше невероятно някой да гладува до смърт. Но Бека Талулу принуди цели селища да захвърлят съвременната техника и наука и да се обърнат към примитивните сечива.

Това не беше най-лошото. Цивилизацията имаше начин за дистанциране на хората от техните корени. Но Талулу, пророчица със собствен стил, която проповядваше, че е наследница на най-великите крале на региона, отиде твърде далеч. Поне така се струваше на Ухура.

— Когато бях дете — каза Бейла, — не ми позволяваха да чета нищо, дори каквато и да е неясна наука. Но аз бях много любопитен и исках да знам всичко, което ставаше извън нашия град, и начина, по който ставаше. Така че когато родителите ми ме изпратиха в един по-

голям град, за да продавам кошници и грънци на пазара, откраднах една книга и я скрих в робата си. Бях много доволен от постъпката си. Но тази единствена книга не ме задоволи, а още повече изостри желанието ми за четене — очите му блестяха така, сякаш преживяваше всичко отново. — Накрая, когато навърших единадесет години, не можех да издържам повече. Избягах в къщата на леля си в Куелиман. Тя не беше поддръжница на Талулу и беше много щастлива да живее с нея.

Ухура го наблюдаваше.

— Куелиман е на брега. Пътувал си от Потайо дотам, когато си бил само на единадесет?

Той въздъхна.

— Беше най-дългото пътуване, което съм имал до този момент. Разстоянието от Земята до неутралната зона с Клингън дори и сега ми изглежда смешно в сравнение с разстоянието, което изминах тогава. Но го направих.

— Ами родителите ти? — попита тя. — Не искаха ли да се върнеш при тях?

Бейла поклати глава.

— Леля Кисал им каза защо съм ги напуснал. Те не се опитваха да ме убеждават, че не съм прав. Те просто ме отписаха.

Ухура не можеше да възприеме това. Тя не можеше да допусне, че има родители, които се отказват от детето си, без да се борят да си го върнат отново. Но, в края на краищата, не беше живяла в селище на Талулу, нали?

— Благодарение на леля си — продължи Бейла — получих образование. И се влюбих в идеята да служа в Старфлийт. Искан да бъда там, където никой преди не е бил. Понякога не можех да заспя и дълго мечтаех. Работих и се учих много усърдно. При втория си опит влязох в академията.

— Леля ти сигурно е била много щастлива — каза Ухура.

Той поклати тъжно глава.

— Леля ми почина, преди да ме приемат — каза с въздишка. — Първата ми година в академията беше интересна, вълнуваща, но се чувствах самотен. Нямаше значение колко много приятели намерих там, душата ми тъгуваше по жената, която ме отгледа — той облиза пресъхналите си устни. — Когато дойде време за лятната ваканция,

всички кадети заминаха при семействата си. Аз нямах дом, където да се завърна, но не исках и да оставам сам в Сан Франциско. И тогава ми мина през ума да се завърна в Потайо.

— И го направи?

Бейла кимна.

— Да. Но се оказа, че идеята ми не е била много добра. Родителите ми, братята ми и сестрите ми... всички се държаха така, като че ли не ме познаваха, като че ли никога не съм съществувал за тях. И когато реагирах и им казах, че това съм аз, Джером, майка ми каза, че нейният Джером е умрял отдавна и че мъртвите не се завръщат, както ме учат в академията. Беше изминало много време, откакто бях избягал от къщи и бях забравил това, което Бека Талулу проповядваше за звездите и звездните кораби: че всичко това е грешно, че е обида за земята, която ни е дала живот. Семейството ми вярваше, че това, което правех, това което възнамерявах да направя, е грешно и е акт срещу природата — при тези думи Бейла сграби главата си с две ръце, а слепоочията му затупкаха силно. Когато проговори отново, гласът му беше спокоен. — Разбира се, Бека Талулу беше казала така.

Ухура го погледна. Не видя и следа от предишната му арогантност. Пред нея стоеше мъж, който беше откъснат от миналото си и от роднините си, мъж, който в името на това, в което вярваше и което желаше сърцето му, беше загубил корена си.

Бейла също погледна Ухура. Дишаше тежко.

— Сега знаеш — каза той. — Чу историята ми, която не съм се осмелявал да разкажа на никой друг на този кораб. И не съм направил грешка. Ако ти не беше от Койо, близо до Момбаса, също не бих ти казал нищо.

Тя го разбираше. Нямаше нужда да му го казва.

Това, което я попита комодор Уесли, когато бяха близо до просъздателския център, беше: „Можете ли да ми обясните какво го е накарало да нехае за всичко?... Той беше добър офицер, наистина много добър. Но сега вече не е.“

Сега Ухура знаеше отговорите на тези въпроси. Бавно и постепенно всеотдайността на Бейла към работата му се беше изместила от това, което измъчваше душата му. Любознателността му беше убита от неодобрението на близките му към това, което беше

станал. Той се беше превърнал в „черната овца“ за семейството си и за колегите си.

Бейла стана.

— Сигурно закъсняхме за командната зала — каза той. — Трябваше да сме вече там.

„По дяволите!“ — помисли си Ухура.

Признанията на Бейла така я бяха впечатлили, че беше забравила за заповедта на комодора. Като скочи на крака, забърза към вратата. Но преди да стигне до нея, забеляза, че Бейла не беше помръднал от мястото си.

— Какво има? — попита тя.

— Това, което ти казах, не трябва да излиза от тази стая. Не искам никой друг да знае.

Ухура се намръщи. Той ѝ се беше доверил и тя не възнамеряваше да го обсъжда с никой никога.

— Разбира се — съгласи се тя.

Той кимна.

— Благодаря.

След това излязоха и се запътиха към турболифта.

Когато „Ентърпрайс“ излезе от зададения маршрут, първото нещо, което Кърк видя, бе големи парчета метал, които плуваха из космическото пространство около тях. Отломките явно бяха останки от някакъв звезден кораб и внезапно капитанът си помисли, че някой друг кораб сигурно е пристигнал преди тях и е разбил нападателите.

— Спок...

— Анализирам отломките, капитане — докладва Спок, като предвиди въпроса на Кърк. Анализът му отне няколко секунди. — Изглежда, че са останки от „Викинг“.

Кърк се укори. „Викинг“, патрулният кораб, беше се притекъл на помощ на Гама Ксаридиан IV, но се беше оказало, че такава вече не е нужна. Какъв е бил планът на капитана тогава? Дали корабът е останал в тази система скрит, за да дебне нападателите? Каквото и да е било намерението им, умрели са като герои.

Кръвта на Кърк кипна.

— Пълен напред.

— Приближаваме Гама Ксаридиан VIII, капитане — извика Сулу. Изведнъж Чеков скочи на крака и като сочеше екрана, извика:

— Ето ги!

— Да, наистина — каза Кърк.

Нападателите летяха около осмата планета от системата Гама Ксаридиан и сензорите установиха, че са дванадесет кораба.

— Изглежда, че току-що пристигат — каза Спок. — Сигурно „Викинг“ е успял да ги забави, така че сигналят за помощ е достигнал до нас навреме.

— Нека докажем, че саможертвата на „Викинг“ не е била напразно — каза остро Кърк. — Уху... Палмър, осигурете канал. Предупредете ги да не атакуват Гама Ксаридиан VIII.

— Опитвам се да се свържа с тях на всички честоти, капитане — отговори Палмър. — Няма отговор.

Изведнъж корабите на нападателите се събраха накуп и атакуваха „Ентърпрайс“.

— Мисля, че получихме отговора им — каза Кърк.

Нападателите бяха се наредили в две редици по шест и стреляха едновременно по много по-големия от тях кораб. Изстрелите им приличаха на чук, който се стоварваше непрекъснато върху „Ентърпрайс“.

— Ударите върху щитовете на звездния кораб са непрекъснати — извика Сулу.

— Всички оръдия, огън! — беше отговорът на Кърк.

Но за част от секундата два по два корабите на нападателите се допряха, след това се разделиха, като описаха две еднакви дъги, при което изстрелите от „Ентърпрайс“ попаднаха в центъра на празното пространство.

— Следете ги, мистър Сулу — каза Кърк. — Предвидете движенията им и стреляйте там, където се очаква да бъдат.

Чеков погледна нервно към Сулу и прошепна:

— Той иска от вас да прочетете мислите им.

Сулу не отговори. Вместо това пръстите му бяха готови всеки момент да натиснат спусъка и той внимателно наблюдаваше корабите. Пресметна наум траекторията им и се прицели там, където щяха да бъдат след секунди. След това стреля.

Невероятно! Шест от корабите изведнъж се разклатиха.

В същото време останалите шест стреляха отново по „Ентърпрайс“.

— Корпус и предни щитове ефикасност 70% — докладва Спок.

Кърк направи гримаса, като чу думите му. Прехвърлянето на мощност от един щит на друг можеше да доведе до напълно незащитена част от кораба.

— Положението на нападателите?

— Не сме отстранили нито един от тях. Двигателите им не могат да поддържат дори и две светлинни скорости, но пък са много по-маневрени, отколкото ние. Размерите и скоростта им им дават възможност да се приближават до кораба ни, а това увеличава ефикасността на тяхната стрелба. Бойният им стил е непозната досега тактика.

— Приближават ни отзад!

— Завъртете ни!

— Късно.

Нападателите ги уцелиха. Кърк чуваше виковете в инженерния сектор. Генераторите на защитно поле работеха с пределна мощност.

— Фазери и фотони, на пълна мощност! Огън!

Със скорост и маневреност, граничещи със свръхестественото, „Ентърпрайс“ освободи цял заряд от оръжия. Нападателите затанцуваха между изстрелите. В това време корабът отново беше ударен. Защитното му поле бързо отслабваше.

Рапорти за разрушения пристигаха отвсякъде в командната зала.

— Предните фазери са излезли от строя! — извика Спок. — Щитовете на кораба се извиват. Предните могат да удържат още един или два удара.

— Капитане, защита „Тарнога“ — извика внезапно Чеков. — В ситуация като тази...

— Не сега, мистър Чеков! — заповяда Кърк.

— Но, сър, срещу многоброен враг, защита „Тарнога“...

— Тя се прилага, когато имаме насреща си кораби много по-големи от тези, младши лейтенант. И освен това не възнамерявам да изнасям лекции в командната зала. Доведете ни на четири деветнадесет, позиция шест. Спуснете предните щитове. Пригответе се за скорост няколко светлинни.

— Какво? — Чеков не вярваше на ушите си. — Капитане, дори минимална скорост ще ни изхвърли от системата! Колонията ще

остане беззащитна. А без щитове ние също ще сме беззащитни. Те може да стрелят преди...

— Изпълнявайте заповедите ми, младши лейтенант!

— Да, сър! — но дори тогава продължи. — Но аз знам, че ако приложим „Тарнога“...

— Младши лейтенант, вие сте отстранен — каза остро Кърк. — Махайте се от командната зала. Вървете по дяволите! Палмър, заемете мястото му!

Ръцете на Чеков замръзнаха върху пулта и той почувства кръвта да нахлува в главата му. Опита се да каже нещо, но Палмър вече стоеше до него и го тупаше по рамото. Руснакът стана и едва-едва закрочи. Виеше му се свят. Чу Палмър да казва като че ли от много далеч:

— Курсът зададен, сър.

— Изведете ни напред! Пълен импулс.

Когато Чеков приближи турболифта, видя доктор Маккой да стои там. Младши лейтенантът не каза нищо.

Но не можеше така лесно да се отърве от Маккой.

— Хайде — каза докторът, — аз ще те придружа до стаята ти.

И без да дочака отговор, влезе заедно с него.

След инцидента с Чеков Кърк се съсредоточи върху битката. Нападателят отново се зададоха вкупом, а на „Ентърпрайс“ беше зададен курс за директен сблъсък с малката космическа флота.

— Те не стрелят — каза учудено Палмър.

— Защото сме спуснали щитовете си. Не знаят дали се предаваме, или просто се самоубиваме. При заповед искам скорост четири светлинни.

— Пълно ускорение ли, капитане? — Сулу се извърна на стола. — Налягането може... — но изражението на Кърк го накара да се обърне напред и просто да каже: — Да, сър.

Приближаваха се все повече и повече до нападателите, докато малките маневрени кораби запълниха екрана.

Кърк се свърза с машинната зала по директния канал:

— Скоти!

— Да, капитане! — гласът на главния инженер звучеше по-студено отвсякога. Не беше за чудене при тези обстоятелства.

— При заповед искам да прехвърлите цялата мощност от задните дефлектори върху предните.

— Ще се оголим отзад, сър.

— Знам това, мистър Скот. Пригответе се!

Нападателяте, изглежда, все още се колебаеха. Не можеха да разгадаят трика на „Ентърпрайс“.

— Насрещен курс — каза Сулу. — Започвам да броя... единадесет... десет... девет... осем... седем... шест... Нападателяте се готвят да стрелят.

— Сега, Скоти! Щитовете!

Задните дефлектори на „Ентърпрайс“ бяха изключени, но предните щитове бяха захранени с пълна мощност. Няколкото изстрела от нападателите удариха о щитовете.

Осъзнавайки, че „Ентърпрайс“ ще връхлети всеки момент върху тях, те направиха същата маневра, която бяха използвали преди — разделиха се на две, като застанаха плътно от двете страни на кораба.

— Сър, намират се точно над нас!

Кърк преброи наум и извика:

— Сега, Сулу! Пълен напред, четири светлинни!

„Ентърпрайс“ се стрелна напред. Екипажът беше притиснат в облегалките на креслата от ускорението.

— Капитане! — извика Спок. — Седем от нападателите бяха повлечени от нас, когато се ускоряхахме.

— Отлично! — отвърна Кърк. — Сулу, намалете скоростта!

Мощните двигатели на „Ентърпрайс“ послушно се подчиниха. И тогава видяха около тях да летят отломки от разбитите кораби.

— Не можеха да издържат налягането при тази скорост — каза Палмър весело.

— Допуснах го, когато разбрах, че двигателите им едва осигуряват две светлинни скорости — каза Кърк. — И тъй като стояха много близо до нас, си помислих, че можем да ги повлечем при по-голяма скорост. Палмър, курс обратно към Гама Ксаридиан IV.

— Готово, капитане.

— Добре, мистър Сулу, възможно най-добрата скорост. Отведете ни бързо там. Оставили сме работата си недовършена.

„Ентърпрайс“ се завъртя и секунда по-късно се отправи обратно към планетата.

Пристигнаха в системата Гама Ксаридиан точно когато оцелелите нападатели се бяха вкупчили.

Завърналият се кораб явно ги изнерви. Разпръснаха се на всички посоки и нито един не тръгна към Гама Ксаридиан VIII. Очевидно за днес им беше достатъчно.

Но Кърк не беше свършил.

— Транспортен лъч, възможно най-широко поле! — извика той. Опитваше се да улови някой от корабите.

И донякъде успя. Един от тях беше малко по-бавен от останалите и преди да успее да се отдалечи достатъчно от „Ентърпрайс“, беше уловен от лъча.

— Хванах го, капитане! — извика Сулу.

— Задръжете го, мистър Сулу. Да видим дали някой от приятелите му ще дойде да го спаси.

Не стана така. Останалите кораби се отдалечиха, като изоставиха уловения на милостта на звездния кораб. Кърк не изглеждаше склонен да го помилва. Но видя в това една възможност да разбере кой се крие зад разрушаването на колониите Ксаридиан.

— Отворете всички честоти...

И в този момент уловеният нападател се възпламени. „Ентърпрайс“ едва успя със своите отслабени щитове да се защити от силната експлозия. При това обгорелите предни щитове излязоха напълно от строя. Експлозията беше толкова страшна, че дори не се виждаха парчета от кораба нападател. След няколко секунди космическото пространство пред тях беше чисто. Останалите нападатели бяха изчезнали в различни посоки, а този, който бяха хванали, беше се самоунищожил.

ГЛАВА ОСМА

Маккой погледна крадешком Чеков. През цялото време, докато се движеше турболифтът, младши лейтенантът бе мълчал. Какво ли би могъл да каже? Бе допуснал грешка, и то голяма.

Когато стигнаха до палуба шест, където се намираше стаята на Чеков, младши лейтенантът се обърна към него:

— Не е нужно да ме придружавате повече. Добре съм, уверявам ви.

— Няма да стане — поклати глава лекарят. — Казах, че ще дойда с теб до стаята ти, и точно това възнамерявам да направя.

Като въздъхна, руснакът продължи. Маккой забеляза, че коридорите са много тихи. На палубата се намираха главно помещенията за екипажа, повечето от които бяха двойни стаи. Но тъй като имаше червен сигнал за тревога, почти никой не бе останал в стаята си.

Докторът бе идвал рядко на тази палуба, тъй като повечето от пациентите посещаваха лазарета му. И все пак тишината му се струваше необичайна.

Като приближиха стаята на младши лейтенанта, вратите се отвориха и те влязоха. Чеков седна до бюрото, а Маккой се облегна на гардероба и скръсти ръце. Докторът се огледа. Беше забравил колко тясно и неудобно е в помещенията на младши офицерите.

„Е, да — помисли си той, — но все пак е по-добре от хамака и войнишката торба, които са били единственото удобство за моряците преди векове.“

— Е, Чеков, сега какво?

— Разполагаме ли с бойно отделение? — запита младият мъж.

— Не, разбира се. Защо?

— Защото капитанът ще иска да сформира такова след всичко това.

— Глупости! Голяма работа! Всички ние можем да сторим това рано или късно, но при теб просто се случи в лош момент. А и вие,

навигаторите, винаги действате прибързано и се забърквате в беди. Първо Бейла, после Стайлс и Райли, а сега и ти. Да не би това да ви учат в академията?

— Не, докторе. Аз... просто не мога да си обясня. Бях уверен, че това е правилната маневра, и...

— И избра неподходящ момент да уведомиш капитан Кърк. Може би твърде малък брой червени сигнали си преживял, за да разбереш, че има време и място, когато можеш да изразиш мнението си пред капитана. Но не и когато сме заобиколени от мародери.

— Знам — отвърна безпомощно Чеков. Искаше му се сякаш да продължи с оправданията, но вместо това потъна в мрачно мълчание. Без да обръща внимание на доктора, младши лейтенантът заби поглед в масата.

Маккой се раздвижи из стаята, обмисляйки верния подход, който трябваше да приеме. Чеков се чувстваше достатъчно зле и той не искаше да влошава състоянието му по един или друг начин. Психиатърът в него не му позволяваше да си тръгне, докато не успокои поне малко младия руснак.

— Чеков, капитанът сам прави своя избор — реакцията на младши лейтенанта го накара да спре. Макар казаното да бе истина, подходът му съвсем не беше правилен. В този момент му хрумна нещо друго. — Как се справи с теста „Кобаяши Мару“?

Последва дълга пауза.

— Унищожих кораба си — каза Чеков накрая — в момент, когато си мислех, че съм оригинален. Взех със себе си и клингъните.

— Пожертвал си себе си и кораба? — попита с недоверие Маккой. Чеков въздъхна дълбоко и кимна с глава. — Това е нещо изключително — Маккой направи няколко крачки и се наведе напред, така че да бъде в периферното зрение на Чеков. — Ще се научиш, синко. Бързо ще се научиш. Нямах да си на „Ентърпрайс“, ако не бяха сметнали, че си готов за такива изпитания. Може би просто трябва да се пребориш с един или два демона, които са се вселили в теб, и всичко ще е наред.

Чеков вдигна поглед, като чу познатото свистене на вратата. Кърк беше победил „Кобаяши Мару“.

Младши лейтенантът се опита да възстанови стандартния команден тест в съзнанието си. Спомни си извадения от действие

кораб в територията на клингъните. Когато дойде неговият ред, реши да изпрати своя кораб „Йорктаун“ в Неутралната зона за извършване на спасителна операция. Тогава изведнъж бе попаднал в обкръжение. От този спомен по челото му избиха капчици пот.

Инженерният отдел събщи за авария и изтичане на охладителна течност, а медицинският офицер регистрира случаи на радиационно обгаряне в повишена степен. „Йорктаун“ успя да отслаби защитата на един от корабите на Клингън, преди той самият да достигне критичните граници на защитното си устройство.

В съзнанието на Чеков отекна собственият му глас, който викаше команда за самоунищожаване. Тогава той трябваше да изкрещи на своя помощник-офицер, Рави Акбар, чийто отказ за кодово потвърждение беше непреклонен. Последното нещо, което си спомни, бе обратното изброяване на цифрите до нула и ослепителната бяла светлина.

А на Акбар му бе нужен месец, за да възвърне отново любезността си.

Чеков с усилие се опита да си спомни коя част от компютърната програма, написана отново от Кърк, му бе дала възможност да победи. Дали това беше броят на вражеските кораби, или мощта на неговия собствен кораб? А и откъде тази будна мисъл у Кърк на възраст двадесет години? С подобни размишления той отиде до леглото си, доволен, че този, с когото делеше стаята, бе на оръжейния контрол и нямаше да се върне скоро поради грешката, която беше направил един млад навигатор на име Павел Чеков.

Уесли погледна към турболифта, когато там се появиха Ухура и Бейла. Зад привидно небрежния му поглед се криеше дълбок усет. Офицерите не биха закъснели с доклада, ако нямаха някакво изключително извинение.

Ухура обаче беше неподготвена с отговора си. Затова само се приближи и застана мълчаливо до комодора. Зад себе си чу тихите стъпки на Бейла, който смени комуникационния офицер.

Уесли като че ли бе погълнат от гледката на екрана, разкриваща пейзажа на Ритра. Но всъщност само така изглеждаше.

— Позакъсняхте — отбеляза той, макар и тихо, но достатъчно, за да чуе Ухура.

— Това няма да се повтори — увери го тя полугласно.

Той вдигна поглед към нея. В крайчеца на устните му се промъкна усмивка.

— Добре. Тогава можем да се заемем с въпроса за скулптурите — и без да се обръща към едва успелия да се настани комуникационен офицер, продължи: — Свържете ме с управителя Ендрис, мистър Бейла.

— Да, сър — последва отговор.

След известно време връзката бе осъществена. Напълно разбираемо беше да се забави появяването образа на Ендрис, мислеше си Ухура, имайки предвид факта, че ритримите не очакваха никаква комуникация. Докато чакаше, тя прегледа сигналите, с които би могла да предаде любопитството им относно статуите.

Изведнъж на екрана се появи Ендрис. Както и преди, той излъчваше оптимизъм.

— Привет! — каза ритримът. — Казаха ми, че искате да говорите с мен — движенията на ръцете му изразяваха въпроса „Защо?“

— Нищо особено — усмихна се Уесли. — Една от причините обаче е да получим по-пълно познание за вашите съпланетници. И поради това се нуждаем от отговорите на някои въпроси.

Обясненията на Ухура не бяха нужни. Думите не се нуждаеха от доказателство, дори и за един ритрим.

— Приемам — увери го Ендрис с жестове, изразяващи добронамереност.

— Добре — отвърна комодорът, като се окашля. — Да се върнем към просъздателския център. Не можах да не разгледам скулптурите около сградата. Голямо майсторство! Но някои от тях като че ли липсват — той се облегна напред. — Има ли причина за това?

Този път участието на Ухура беше от значение. Тя трябваше да изрази възхвалата на Уесли за статуите и да предаде по възможно най-учтив начин въпроса му.

Благодарение на нея или заради нещо друго, но ритримът не изглеждаше смутен.

— Условията в Гирин Гата се оказаха неподходящи за някои от статуите — обясни той. — Сметнахме за необходимо да поправим или преместим част от тях — знаците му приканваха Уесли евентуално за други въпроси.

— Не. Мисля, че този отговор ни задоволява — поклати глава комодорът. — Благодаря ви за търпението, управител.

— Няма защо — отвърна Ендрис. Както забеляза Ухура, изражението на лицето му леко се промени, а също и положението на ръцете. — За жалост, трябва да ви съобщя някои новини, които може да не ви се сторят твърде приятни.

— О! — челото на Уесли се сбърчи.

Ритримът наистина не знаеше как да отвърне на тази реакция. Ухура се опита да представи ситуацията като желание за допълнителна информация.

— Има промяна в плановете — каза управителят. — Ние не можем да ви осигурим място за построяване на обсерватория — той красноречиво изрази съжалението си. — Надявам се, че това няма да представлява неудобство.

Ухура, а очевидно и комодорът, не можаха да осъзнаят думите му. Бръчките по челото на Уесли станаха по-дълбоки и изразителни.

— Не разбирам — каза той. — Какво ви накара да промените решението си?

Преди още да заговори, по жестовете, които правеше с ръце, Ухура разбра, че Ендрис не желае да дава допълнителни обяснения.

— Не мога да дискутирам повече този въпрос — обърна се към тях ритримът. — Още един път се извинявам за създадените неприятности.

Комодорът въздъхна.

— Обидихме ли ви по някакъв начин?

— Не, с нищо не сте ни обидили.

Затруднен, Уесли вдигна поглед към Ухура.

— Имате ли някаква представа, какво става тук? — гласът му бе преминал почти в шепот.

— И аз бих искала да знам, сър — поклати тя глава.

— По какъв начин решението ви може да повлияе на това, което възнамеряваме да правим на Гириин Гата? — обърна се отново към екрана Уесли.

— Ще ни бъде ли позволено да довършим работата си там? — допълни въпроса му Ухура.

За миг Ендрис се поколеба, след което отвърна:

— Нямаме повече нужда от помощта ви за просъздателския център. Мисля, че добре показах това. Ако не, позволете ми отново да ви го кажа.

Комодорът протегна ръце, като че ли в молба да възвърне здравия разум.

— Управител, ние желаем да ви помогнем и да решим проблема ви, независимо от това, какво ще се случи с нашата обсерватория. Ако си спомняте, аз ви казах, че става дума за два независими въпроса.

Ухура направи всичко възможно, за да изрази тази мисъл, но напразно.

— Мога само да повтора нашата позиция по този въпрос — отвърна ритримът. Жестовете му означаваха, че няма място за спор — факт, който Ухура преведе на Уесли.

Въпреки това комодорът не беше човек, който обича да му се отказва. Той прикова поглед към Ендрис, подбирайки внимателно думите си.

— Признавам, че тук е вашият свят и е ваше правото да вършите с него това, което желаете. Но не мога да нехая и да не ви напомня, че нечий живот е в опасност, а именно животът на вашите деца. Ако бях на ваше място, не бих вземал рисковани решения — Уесли направи пауза и продължи: — От опит знам, че всеки спор може да се реши и всяка трудност да се преодолее, ако и двете страни са отдадени на едно дело. И не мога да си представя, че този случай е изключение.

Знаците на ритрима изразяваха твърдост и непреклонност, граничещи почти с грубост.

— Можете да останете в орбита около нас, докато върнете апаратурата и хората си. Тогава можете да напуснете с нашата благодарност за вниманието ви.

— Не мога да повярвам — измърмори Уесли. — Те ни отпращат, без дори да ни кажат защо, оставяйки невинни деца да загинат, макар че ние бихме могли да им помогнем. Това е абсурдно.

Същите чувства вълнуваха и Ухура. Но нито тя, нито комодорът можеха да сторят нещо, тъй като в следващия момент образът на Ендрис изчезна и се замени от величествената гледка на планетата Ритра.

Нападателите нахлуха в пространството и откриха огън по „Ентърпрайс“. Оръдията им се опитваха да пробият корпуса на кораба.
— Задръжте този кадър!

Корабите на нападателите останаха неподвижно на екрана.

В заседателната зала Кърк, Спок, Маккой, Скоти, Сулу и Джиото седяха около масата, втречени в застиналия образ на екрана на централния компютър.

— Би било хубаво, ако можехме да направим това по време на битката — каза замислено Скоти.

Другите мрачно поклатиха глави.

— Анализ, джентълмени — каза Кърк. — С какво се занимаваме тук?

— Направили сме пълен анализ на видовете оръдейни изстрели по време на битката — каза Спок. — Това безспорно са същите индивиди, които нападнаха колонията при Алфа Ксаридиан II, а вероятно и другите колонии. Радиационните следи не могат да бъдат сгрешени.

— Но ние все още нямаме данни за това, кой използва подобно оръжие.

— Да, не знаем точно — кимна с глава Спок. — Нещо повече — той очерта странна фигура. — Моделът на кораба е уникален в регистъра на Федерацията. Това е или някаква раса, която не сме срещали преди, или познат народ, изработил по поръчка корабите си, за да прикрие своя произход.

— А дали те също са изработили сензорните и кормилните уредби? — учуди се гласно Сулу. — Никога не съм виждал подобна маневреност.

— С каква скорост се движеха? — запита Кърк. — Сякаш бяха по-бързи от енергиен импулс, някаква странна бързина.

— Не — Скоти клатеше глава. — Изобщо не е така. Едно от момчетата засече прекъсване на графиката. Компютър! Файлът на Павел, моля!

Компютърът превключи на образа на един от нападателите. Върху него беше наложена синя координатна мрежа. Корабът беше разположен в дясната част на екрана.

— Графика, моля! — каза Скоти.

Корабът се придвижи към средата на екрана, после се спусна към долния ляв ъгъл. След него се появи друг кораб нападател, следващ същата траектория. Червената линия, която очертаваше курса, остана отзад. На деветата точка от нея имаше малки кутийки с цифри до тях.

— Сега ще видите тук — Скоти посочи горния десен ъгъл. — Когато започваме проследяването на кораба, той се движи със скорост 0,8 от светлинната. Добро придвижване! Бих признал, че... Е, все пак не е турбо. През всички тези точки движението остава непроменено, докато стигне тук — той посочи с пръст средата на екрана, — където внезапно курсът стремглаво се променя.

— С каква бързина се движеше тогава? — попита Кърк, който се наведе напред и премигна учудено. — 0,8? Но скоростта е непроменена?

— Не, сър. Нито за миг по време на движението си.

Джиото подсвирна, а Сулу и Маккой не можеха да повярват на очите си.

— Можеш ли да пуснеш това на нормална скорост? — попита Маккой.

— Компютър! — каза Скоти. — Дай графика с нормална скорост!

— Невероятно! — примигна Маккой.

— От начина, по който се движеха, аз допусках, че променят скоростта си — каза Сулу. — И бях учуден от технологията, даваща им възможност за такова бързо ускорение и внезапно спиране.

— Да, но виждате, че не е така — каза Скоти. — Забележително умение и точност в маневрирането — нещо, което никога не съм виждал. А скоростта е постоянна.

Кърк кимна с глава.

— Е, поне започваме да си изграждаме някаква представа за тези, които са срещу нас. Мистър Скот, предайте моите поздравления на вашето момче, разработило този компютърен анализ, което и да е то. Добър начин на разсъждение!

— Да... — Скоти се окашля. — Той не е точно от моите момчета. Всъщност става въпрос за един от вашите. Освен това той сега разполага с доста време, тъй като е затворен в стаята си.

Като не разбираше за какво говори Скоти, Кърк погледна неодобрително. Но изведнъж някаква мисъл проблесна в съзнанието

му.

— Чеков?!

— Да.

— Добре! Добре си е свършил работата. Знаех, че заслужено е попаднал в Старфлийт.

Сулу отвърна:

— Ще му кажа, че сте доволен, капитане.

— Да, мистър Сулу. Направете го.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Чеков седеше до бюрото си и наблюдаваше как компютърът се справяше с новата бойна ситуация, която му беше инсценирал. На екрана се виждаше червена точка, „Ентърпрайс“, която маневрираше сред множество жълти точки, представляващи вражеските кораби.

Младши лейтенантът се замисли върху теста „Кобаяши Мару“ и как Кърк беше препрограмирал измислената ситуация. В академията беше изучавал ползата от компютърните модели, но никога не му беше идвало наум да ги използва на борда на „Ентърпрайс“.

Нещо повече — намираше ги за теоретични. Първия път, когато стартира програмата, Чеков следваше действията на Кърк и наблюдаваше почти точното повторение на това, което действително се случи.

После зададе на компютъра своята маневра и наблюдаваше резултатите. Те бяха едни и същи: победа за „Ентърпрайс“.

Чеков беше прав. А неговият идол, капитан Кърк, беше сгрешил. Но за младши лейтенанта това беше невероятно.

Готвеше се да съхрани последната симулирана ситуация, когато се позвъни на вратата. Тъй като цялото му внимание беше концентрирано върху компютъра, той се стресна.

— Влез — каза, докато се съвземаше.

След всичко станало очакваше да види Кърк или Спок, готови да го мъмрят за действията му в командната зала. Беше изненадан и се отпусна, когато видя засмяното лице на Сулу.

— Здравейте, младши лейтенант. Нямахте ви на съвещанието и си помислих, че знаете какво става.

— Искате да кажете, че още не са ме изхвърлили от списъка за дежурства в командната зала?

Докато сядаше в края на леглото му, Сулу се усмихна широко.

— Не, но мога да си представя колко е кисел капитанът за това, което се случи. Знаете, Павел, че той има право да ви накаже за тази фигура от висшия пилотаж, която изпълнихте.

— Но моят план щеше да сработи. Погледнете тук!

Чеков се облегна назад и стартира отново последната ситуация, симулирана на компютъра. И Сулу видя как червената точка, представляваща „Ентърпрайс“, изплува като победител.

— Виждате ли? — попита младши лейтенантът, когато резултатът стана очевиден.

Навигаторът поклати глава.

— Ти наистина не разбираш. Не командваше ти, а капитанът. Имаше червен сигнал за тревога. Атакуващите кораби летяха наоколо като пеперуди, а ти спря всичко, за да дадеш предложение. Наистина ли си мислил, че капитан Кърк ще даде тайм аут, за да дискутираме качествата на твоя план, даже и да е по-добър от неговия? — навигаторът направи пауза, за да може Чеков да осъзнае думите му. — Когато капитанът командва, той е единственият, който трябва да решава кога да се стреля. Много добре знаеш, че когато има време, той винаги се обръща към хората в командната зала за предложения и мнения. Но те трябва да бъдат направени в подходящ момент. Разбираш ли?

Чеков се замисли. Накрая поклати глава.

— Да, мисля, че разбирам. Благодаря ви. Но накъде отиваме сега?

— На съвещанието капитанът реши, че трябва да намерим тези кораби, но този път ще сме по-подготвени за срещата с тях. Всички добре знаем, че трябва да ги спрем, преди да разрушат друга колония. Междувременно сме на жълт сигнал за тревога и Спок усърдно обикаля екипите, за да се увери, че ще проучат внимателно всяка възможна следа. Ще намерим тези нападатели, въпрос е само на време.

— Има ли все още някаква работа за мен горе? — попита Чеков, като погледна по посока на командната зала.

— Мисля, че пак ще управлявате в залата, преди да го осъзнаеш напълно — Сулу отново се усмихна и Чеков се удиви, че такъв дребен жест може да промени настроението му. Почувства се по-добре.

— Надявам се. Иначе аз може би също ще трябва да се преместя — изчерви се той. — Ако загубя доверието на капитан Кърк, няма място за мен тук.

Сулу се изправи и каза:

— Вярно е. Но не забравяй, че той те включи в разписанието за дежурства и все още не те е извикал, за да ти каже, че променя решението си. И двете неща са добър знак. Сега отивам да поспя малко, за всеки случай. Ще се видим горе — с тези думи и като потупа Чеков приятелски по гърба, Сулу напусна стаята.

Младши лейтенантът хвърли поглед към хронометъра си и видя, че до смяната му остава още малко време. Той набързо изключи симулирания сценарий и се обади на дежурния. За негово успокоение не беше зачеркнат от разписанието за смените в командната зала. Бърза смяна на униформата, малко вода за заглаждане на дългата коса и Павел Чеков беше готов за дежурство.

Ухура седеше на една табуретка в лазарета и наблюдаваше доктор Кос, който клатеше глава:

— Не мога да разбера, комодор. Но предполагам, че трябва да действваме точно така.

Уесли кимна:

— Страхувам се, че е вярно — той взе един трикордер и го заразглежда разсеяно. — Настоящият управител ни помоли да направим точно това и ние нямаме друг избор, освен да се съгласим.

— Това е лудост — изломоти Кос. — Те имат сериозен проблем, който вероятно ще доведе до увреждания у новородените, а да не говорим за опасността за живота им. А отказват помощ, която нищо не им струва!

— Що се отнася до размера — каза комодорът.

Докторът се обърна към Ухура:

— Пропуснахме ли нещо тук, лейтенант? Може би не преведохме добре тяхното съобщение?

Тя поклати глава.

— Много е ясно. Те просто не ни искат на тяхната планета.

— Но те ни искаха допреди няколко часа. Какво е различното сега? Какво се е променило?

Уесли сви рамене.

— Де да знаех, по дяволите. Това е загадка, докторе. И тъй като мразя да оставям мистериите неразгадани, ние трябва да...

— Комодор? — по комуникатора идваше гласът на Бейла.

— Да, лейтенант.

— Сър, има повикване от ритрим.

— От Ендрис — измърмори Уесли.

— Може би са дошли в съзнание — измънка Кос.

— Не, сър — долетя отговорът на Бейла, — не от Ендрис.

Всъщност изобщо не е от управителите. От просъздателя е.

Комодорът размени поглед с Ухура.

— Хайде, лейтенант, елате с мен!

— Аз също — настоя докторът. — Искам да узная какво става тук.

Като напуснаха лазарета и се упътиха към командната зала, Ухура усети как пулсът ѝ се ускорява. Когато един просъздател иска да говори с някого, това означава, че ще се случи нещо ГОЛЯМО в най-скоро време.

Когато Чеков се върна в командната зала, почувства, че всички са вторачили поглед в него. За щастие Скоти управляваше совалката, а Кърк, Спок, Сулу и Палмър ги нямаше. Благодарен на щастливата си съдба, младши лейтенантът бързо прекоси залата и зае мястото си зад навигационния пулт.

Разбира се, даже там той не беше скрит от критичните погледи на останалите. Всеки в командната зала знаеше, че Чеков е направил голяма грешка. Но никой от тях не осъзнаваше това по-добре от самия Чеков.

— Хубаво е, че те виждам отново, синко — каза Скот, за да намали напрежението. Гласът му беше спокоен, даже приятелски.

— Благодаря ви, мистър Скот — беше всичко, което можа да изрече младши лейтенантът, след което стартира програма за бърза диагностика на системите, проучи курса и условията.

— Пуснахме само фойерверки и пакостниците избягаха, но няма съмнение, че ще ги намерим.

— Да, сър.

Мина време. Хронометърът бавно го отмерваше. Докато звездният кораб се движеше по тази траектория, Чеков почти нямаше какво да върши. Трябваше да остане нащрек в случай, че сензорите

откритят атакуващите кораби. Но дотогава работата беше просто рутинна.

Скот се изправи от централното кресло и се запъти към инженерната станция. Чеков видя как главният инженер внимателно разглежда данните на най-горния монитор. Като погледна към пулта, инженерът натисна още два бутона и след това продължи да наблюдава промяната на цвета на екрана, след което се върна бързо в центъра на командната зала и застана прав близо до младши лейтенанта.

— Все още не мога да проумея енергийната траектория на тези хищници. Те се движат по-бързо, отколкото е възможно, и се въртят като фигуристи на лед, сякаш не са големи тенекиени кутии. Какво мислиш за това?

Чеков разбра, че Скот се опитваше да му помогне. Благодарен, той се концентрира и бързо започна да прехвърля различни варианти през ума си.

И успя.

— Можем да използваме данните от сензора, за да програмираме различни симуирани варианти, да проучим какво правят и как — предложи той.

— Да, това можем. Хайде, помогни ми, а?

През следващия половин час двамата мъже работиха на своите места усърдно — Чеков се занимаваше с теорията, а Скот — с инженерните пресмятания. Нямахше какво да си кажат, но Чеков беше доволен, че може да помогне с нещо.

Накрая проучването беше направено. Скот се приближи и потупа младши лейтенанта по рамото.

— Ето отговора, синко. Те могат да маневрират много по-добре от нас и това ги прави да изглеждат по-могъщи. Хитро, но не достатъчно, за да са непобедими.

— Да, сър — потвърди Чеков и се усмихна. — Благодаря, че ми позволихте да ви помогна — каза той много тихо.

— Не казвай нищо повече. Смяната ти свърши. Иди и си почини! Аз ще докладвам за това на събранието, на което капитанът отново не те допуска. Ще го уведомя за оказаната от теб помощ. Когато работим заедно, нещата са по-лесни.

— Наистина ви благодаря, мистър Скот — Чеков се изправи, изпъна златистата си риза и напусна командната зала. За първи път от

няколко дена насам я напускаше с чувството, че е добър офицер.

Но малко след като влезе в турболифта, настроението му отново спадна. Капитанът го беше пропуснал в ключово заседание — отново — и може би щеше да го замени с друг навигатор в списъка за дежурства.

Осъзна, че това може да е краят на неговата кариера на „Ентърпрайс“. Щеше да бъде ужасно. Бе прекарал доста време на кораба и бе свикнал с него.

— Името ми е Даб.

Просъздателят изглеждаше също толкова внушителна, както и Ендрис. Очите ѝ бяха малки и черни, но с това приликата свършваше. Докато управителят беше висок и строен, Даб беше ниска и тантуреста, със засилена мускулатура в областта на бедрата. Гривата на Ендрис беше пухкава, а тази на просъздателя — къса и остра, сякаш от тръни.

Имаше и друга разлика — гласът на Даб. От направените изследвания Ухура знаеше, че всяка каста звучи различно: строителите притежаваха най-плътните и дълбоки гласове, а просъздателят — най-високите.

— Поздравления, Даб. Аз съм комодор Робърт Уесли — командир на „Лексингтън“ — последва пауза, която даде възможност на Ухура да довърши превода с жестове. — С какво мога да ви бъда полезен?

Изглежда, просъздателят се колебаеше.

— Преди да отговоря на вашия въпрос, трябва да ви кажа следното: не е обичайно за някого от моята каста да говори директно с представители на други раси. Всъщност ние винаги сме имали право да говорим с всеки, с когото пожелаем, но никога не сме го използвали, тъй като сме се доверявали на управителите да защитават интересите ни — нейните жестове не бяха толкова плавни, колкото на Ендрис, нито толкова красноречиви. Но Ухура ги разбираше добре. — В настоящия момент — продължи Даб — ние не мислим, че управителите милеят за нашите интереси. Центърът на просъздателят трябва да бъде защитен. За нашата каста това е от първостепенно значение.

Уесли погледна Ухура.

— Лейтенант?

Ухура пое дълбоко въздух.

— Тя иска от нас да останем тук, комодор. Много ясно. Тя иска да останем и да помогнем независимо от решението на управителите.

Уесли разглеждаше просъздателя.

— Кажете ми, Даб, какви са вашите пълномощия?

— Достатъчни — отговори тя.

— Сдържано изказване — отбеляза Ухура, като превеждаше жестовете на Даб. — Тя има толкова пълномощия, колкото и Ендрис, въпреки че ги използва рядко.

— Искаш да кажеш, че можем да ѝ вярваме? — попита доктор Кос. — И да приключим работата си на Гирин Гата?

— Според Даб — да — погледна го Ухура.

— Разбира се — обърна се Уесли към просъздателя, — ние трябва да бъдем уверени в това от управителя на настоящия цикъл на планетата. И ако той го потвърди, ще бъдем щастливи да се придържаме към обещанието си да ви помогнем.

— Ние ще оценим това — каза Даб и образът изчезна от екрана.

— Проклет да съм — измърмори комодорът. — Мистър Бейла, свържете ме с мистър Самюелз.

— Почти сме готови, комодор — силният глас на първия офицер изпълни командната зала.

— Добре, мистър Самюелз, но има известна промяна в плановете.

— Сър?

— Добре ме чухте. Току-що получихме съобщение от просъздателя. ТЕ искат ние да ОСТАНЕМ. Все пак трябва да обсъдя това с Ендрис, въпреки че не очаквам да има никакви неприятности.

— Трябва отново да монтираме, сър — изсумтя Самюелз. — Вероятно това също ще стане бързо. Практиката те приучва да действаш бързо.

— Няма съмнение, че ще се справите бързо — подсмихна се комодорът.

— Сър? — обърна се Ухура към него.

— Да, лейтенант.

— Все пак искам да знам защо управителите промениха решението си. И искам разрешение да изследвам този спорен въпрос с просъздателите.

Комодорът се замисли.

— Не виждам защо не — отговори най-сетне. — В края на краищата, те сами отвориха линиите за връзка с тяхната каста. Искате да опитате сама?

Ухура погледна към офицера за свързка.

— Може би мистър Бейла ще ми помогне.

— Много добре, лейтенант — прикри изненадата си Уесли. — Имате благословията ми. Но бъдете внимателна! Не искам просъздателите да променят мнението си за нас така, както го направиха управителите.

— Ще внимавам, сър — увери го тя.

Кърк легна на леглото, постави ръце под главата си и се загледа в тавана. Таванът, мислеше си той, никога не му е давал отговор на нито един въпрос. Но точно затова звездните кораби се командваха от човешки същества, а не от тавани например.

В момента „Ентърпрайс“ кръстосваше като акула от единия до другия край системата Гама Ксаридиан в очакване на нападателите. Членовете на екипажа може би си губеха времето.

Докато „Ентърпрайс“ патрулира из Гама Ксаридиан, те може би са се завърнали на Алфа или Бета, или... на някое друго място. Но ако совалката отлети за другаде, а нападателите се завърнат на Гама...

Кърк разтри слепоочията си. „От толкова напрежение човек може да полудее.“

Беше така вгълъбен в мислите си, че не чу звънеца на вратата.

— Влез — каза той и вдигна поглед.

Очакваше да се появи Спок или Маккой, всеки друг би използвал комуникационната система. Когато вратата се отвори със свистене и се появи първият офицер, Кърк се усмихна. Харесваше му, че познава така добре хората от своя екипаж.

— Какво има, Спок? — попита Кърк.

Вулкан седна на стола срещу него. В ръката си държеше диск с данни. Сериозният му поглед накара Кърк да се съсредоточи.

— Да, сър. Изглежда, че колониите Ксаридиан...

— Колониите? Мислех, че се занимавате с корабите мародери — каза капитанът с изненада.

— Занимавах се, да. Но когато проучванията в тази област се оказаха неплодотворни, логиката ми подсказа да обърна внимание на колониите — той направи пауза. — Когато стигнах до Алфа Ксаридиан II...

— Първата колония, която посетихме — каза Кърк.

— Да, сър. Използвах списък, даден ни от колонията, за материали и машини, които са били разрушени и... считани за разрушени.

Кърк забеляза начина, по който Спок наблегна на последните думи. „Считани за разрушени.“

— Да, сър — Спок отново направи пауза. — В началото се занимавах само с тези материали и машини, които бяха намерени. Но започнах да забелязвам, че някои неща от научния инструментариум, които не могат да се намерят извън Федерацията, липсваха сред отломките — всичките представляващи ценност.

Капитанът се замисли.

— Предполагаш, че атаките са били... с цел безредици и кражби? Начин, по който нападателите ни заблуждават, за да достигнат до определени технологии.

Вулкан поклати глава.

— Вероятно не всички случаи са такива, тъй като нито една от останалите колонии не е докладвала за загуби на оборудване. Явно, че произволното разрушение е единствената мотивация на нападателите. Но мисля, че имате право, що се отнася до тази колония — кражбата е била мотив за атаката.

Кърк промърмори една псувня и гневно поклати глава.

— Някой е убил хиляди, за да изпълни един... списък за пазаруване?

— Това е възможно най-простото, но най-точно обяснение за тези събития, сър. Нещо повече — липсващото оборудване позволява на човек или хора да конструират някои от нашите най-модерни машини.

— Кои?

Първият офицер повдигна диска, който носеше, погледна го и го постави внимателно пред Кърк. Този жест на фамилиарност от страна на Спок беше тънък знак за благоразположението му спрямо Кърк, такова, каквото той рядко показваше пред други човешки същества.

— Мога да ви изготвя пълен каталог, сър, с няколко дузини параграфи. Ако знаехме кои са нападателите, можехме по-точно да предположим целта на техния грабеж.

— Добре — каза Кърк, включи компютърния монитор и се завъртя на стола. Това беше друга причина командирът да цени толкова много Вулкан — неговото проникателно мислене. — Нека погледнем това от друга гледна точка. Оборудването е изцяло на Федерацията, което означава, че членовете ѝ не са заподозрени. Тези малки кораби не могат да имат големи резервоари за гориво, така че те имат ограничен обхват на действие. Нека използваме системата Ксаридиан за център на изследователски модел и оттам да се опитаме да отгатнем кои светове могат да бъдат заподозрени.

— Разбира се, капитане — поклати одобрително глава Спок. — Предлагам да възложим тази задача на един от нашите навигатори, тъй като аз бих желал да продължа изследването си върху оръжието на нападателите. Може би ще е по-различно, когато се срещнем с тях отново.

— Разбира се, кой е следващият в списъка за дежурство?

— Младши лейтенант Чеков, сър... освен ако не искате да го отстраним.

Кърк направи пауза, за да размисли. Неотдавна беше разгледал отново файла на Чеков и беше разбрал, че най-новият му младши лейтенант има добра мисъл.

Спок забеляза колебанието на капитана.

— Той замрази командата ми в залата — обясни Кърк. — Предложи маневри, вместо да изпълнява заповедите ми. Не знам дали мога да му вярвам по време на изпълнението на тази мисия — направи пауза, завъртя се на стола и погледна първия си офицер право в очите. — Какво ще кажете вие за Чеков, Спок?

Като сплете пръсти, Вулкан погледна замислено и каза:

— Намирам го за доста добър. Той е най-способният навигатор. Всъщност, сравнен с останалите навигатори, откакто ти си командир на „Ентърпрайс“, е показал редица възхитителни умения. И изглежда,

че дълбоко уважава своята родна земя — последва пауза. — Той е, разбира се, млад, неговият ентусиазъм може да попречи.

Кърк отново се завъртя на стола и стартира файла на Чеков.

— Както изглежда, Маккой мисли, че любовта на Чеков към майка Русия е защитен механизъм — начин да работиш с по-възрастни, по-опитни хора. Това ми харесва. „Ентърпрайс“ може да бъде доста мъчен за един новодошъл.

— Съгласен съм, сър — каза тихо Спок.

Кърк го погледна, усетил, че случайно е докоснал една чувствителна струна.

— Разбира се, че сте, Спок — намръщи се Кърк. — Мислите ли, че той може да понесе налягането?

— При предишните му участия в кацанията на Шарикан и Бета Даморон V Чеков се е представил доста добре. Това вие всъщност добре знаете — започна Спок. — Неговата вродена любознателност му е отредила добро място на научната станция — той сви рамене. — Вярвам, че е останал спокоен под налягането. Той може да стане отличен офицер в бъдеще.

Кърк кимна и погледна встрани. Вулкан седна и продължи да го наблюдава. След почти минута размисъл Кърк се извърна и каза:

— О'кей, Спок, нека му дадем още един шанс. Нека изследва сектора и да видим как ще се справи. Но ако сме на червена тревога, искам друг навигатор да бъде готов в случай, че той не може да се справи.

— Разбрано, сър — Спок се изправи и събра нещата си. Обърна се и излезе, оставяйки Кърк да разгледа файла на Чеков още веднъж.

В командната зала Чеков се чувстваше по-нервен отвсякога, въпреки че всичко протичаше гладко. Беше извикан обратно на дежурство лично от Спок, за да разясни накратко какво трябва да открие.

Младши лейтенантът беше учуден: той си мислеше, че капитанът никога повече няма да му се довери. Но ето, че сега разглеждаше астронавтските карти на колониите и започваше работа с цел разкриване вероятните граници на движение на корабите нападатели, както беше предложил мистър Скот.

Сулу седна близо до него — енергичен както винаги. Част от неговата бодрост беше започнала да се предава и на Чеков, който

харесваше да работи така.

Спок беше на командния пулт, но той повече седеше в изследователския сектор и продължаваше по-нататъшните си проучвания върху атакуващите. Смяната дойде и си замина; времето сякаш летеше светкавично. Накрая Чеков се почувства отново функционираща част от екипажа.

— Откри ли вече нещо, Чеков? — запита Сулу.

— Не, сър. Мистър Скот мисли, че корабите се движат в четири или пет парсеков обхват, а това е голямо пространство за изследване. Но аз пресметнах, имайки предвид местоположението на колонията, че не са от Клингън. Затова съм спокоен.

— Аз също — отговори Сулу. — Веднъж се занимавах с тях.

— Да. Но... един момент... — отвърна глухо Чеков. Той натисна няколко бутона върху контролния панел и внимателно заразглежда малкия екран отляво. Още веднъж прекара пръсти по бутоните, като ги натискаше бързо. Предупредителните сигнални лампи запремигнаха с различни светлини. Накрая той се обърна назад и кимна на мистър Спок.

— Какво открихте, младши лейтенант? — първият офицер пристъпи към пулта на Чеков и погледна екрана.

— Атакуващите може да са дошли от пет или шест населени слънчеви системи, за които имаме сведения, мистър Спок. Но тук се включва и Паратуул. Не опитаха ли те да бъдат приети във Федерацията?

— Наистина — без да пророни дума повече, Спок се върна към изследователския сектор и продължи да рови из библиотеката на компютъра.

Чеков погледна Сулу. Пилотът само сви рамене.

Секунда по-късно руснакът забеляза, че компютърът на Спок е свързан с неговата станция. Той наблюдаваше с възхищение как Вулкан работи. Заприлича му на майстор-готвач, който се е развихрил в собствената си кухня.

— Прекрасно — Спок стана и погледна към големия екран в командната зала. Докосна един бутон и извика: — Спок до капитана.

След няколко секунди на монитора на изследователската станция се появи образът на Кърк. Трябва да е почивал, тъй като униформената му риза беше малко измачкана, а косата му — разрошена.

— Да, мистър Спок. Открихте ли нещо?

— Всъщност младши лейтенант Чеков откри нещо. Той смята, че един от световите, от които е възможно да са дошли нападателите, е Паратуул.

— Но ние знаем как изглеждат техните кораби... какви енергийни източници имат. Вие ги изключихте преди известно време.

— Да, и все още вярвам, че не са те нападателите. Но когато мистър Чеков ми напомни, че те веднъж опитаха да влязат във Федерацията, аз прегледах отново техните документи — Чеков забеляза, че Спок се беше привел над екрана, на който се виждаше образът на капитана. — Те молеха за същите части, които сега липсват от колонията.

— Това все още не обяснява...

— Търгаши! — изтърси Чеков внезапно. Той вече очакваше порицание, когато видя Спок да кима одобрително.

— Това е и моето заключение, младши лейтенант — и отново се обърна към капитана. — И след като вече са се сдобили с откраднатото оборудване, могат да направят това, което са и възнамерявали — да изработят съвременни оръжия, които ще използват да се справят с бунтовните елементи в своето общество.

— Разбирам — отвърна Кърк. — Изглежда, мистър Спок, че...

— Едно посещение на Паратуул е в реда на нещата? — довърши Вулкан.

— Точно така — каза капитанът.

Малко след като заглъхна гласът на Кърк и образът му изчезна от монитора, Сулу се наведе напред към Чеков, усмихна се широко и каза:

— Мисля, че си реабилитиран.

— Защо?

— Не чу ли капитана?

— Всичко, което той каза, беше: „Разбирам.“ Това едва ли може да означава реабилитация.

— Разбра се по начина, по който го каза — обясни Сулу.

Чеков поклати глава, без да откъсва поглед от екрана.

— Ще видим колко ми се доверява, когато открием нападателите.

— Вие, руснаците, сте много мрачни — отвърна Сулу добродушно.

— Ние сме измислили тази черта — отговори младши лейтенантът тържествено.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Защо управителите промениха своето становище за включване във Федерацията? Уесли се облегна в командното кресло, докато внимателно търсеше отговор на този въпрос така, както един бижутер би изследвал скъпоценен камък.

Но не можа да открие задоволителен отговор. Нямаше достатъчно познания за съзнанието на ритрамените.

Може би Ухура ще има малко късмет на Гириин Гата. Тя добре мисли и, изглежда, че ѝ допада връзката с местните жители. Ако някой би могъл...

— Комодор?

Гласът на младшия офицер от комуникатора извади Уесли от унеса.

— Да, мистър Линг?

— Сър, имам съобщение от командата Старфлийт. Те мислят, че трябва да видите техния доклад за мисията им.

— Свободен достъп? — попита комодорът.

— Да, сър, свободен.

— Тогава, покажи ми го на екрана, мистър Линг.

Миг по-късно Джим Кърк се появи на предния монитор. Уесли се усмихна при тази изненада. Изкушавайки се да каже нещо остроумно, той си припомни, че това е запис.

— Тук е капитанът на „Ентърпрайс“ Джеймз Т. Кърк — започна съобщението. Кърк изглеждаше сериозен, много сериозен. „Не върви добре, нали, Джим?“ — Съгласно моите разпореждания, аз ви държа в течение на това, което става тук, на системата Ксаридиан. Естествено вие ще искате да предадете това на всички кораби наблизо — Кърк направи пауза. — Първо, заехме се да намерим нападателите, но без задоволителен резултат. Успяхме да отделим един от тях, но той предпочете да се самовъзпламени, отколкото да бъде заловен — отново последва пауза. — Моят главен инженер ги нарича „воини по

рождение“. Това им подхожда. Другото им наименование е „жестоки убийци“.

Комодорът тихо изсумтя:

— Противни търгаши.

— За нещастие — продължи Кърк, — още не сме открили начин да ги проследим, нито пък имаме някаква идея, как да ги победим, ако наистина ги открием. Но преди малко екипажът ми излезе с една теория за техния мотив — Уесли се наведе напред. Той искаше да чуе това много внимателно. — Явно, че от колонията Алфа Ксаридиан II са липсвали определени материали и машини. В началото си мислехме, че просто са били разрушени, но сега мислим другояче. Оказва се, че списъкът с липсващите материали съвпада със списъка, който ни беше представила една раса, наречена паратаа, при кандидатстването ѝ за членство във Федерацията преди известно време, но не беше приета. Можете да получите повече информация за тях от своите компютри. Аз ще ви кажа само това, че тяхната политика за граждански права ще лиши даже полковник Грийн от обяда му. Тези хора са последните, които бих искал да притежават съвременните технологични открития на Федерацията.

„Паратаа? Колко интересно“ — размишляваше комодорът.

— Разбира се, планетата Паратуул не е известна с военната си сила. Единственото логическо заключение е, че нейните управители са наели наемници, за да вършат мръсната работа — на екрана се забеляза как лицето на Кърк приема още по-сериозно изражение. — Сега сме на път за Паратуул, за да видим дали можем да докажем връзката на паратаа с нападателите. Ако имаме късмет, ще постигнем нещо повече — може би даже ще намерим начин да спрем тези убийци. Ако ли не — той сви рамене, — винаги можем да се отдалечим със старата си лодка Оуйджа. Край.

Уесли се усмихна мрачно. Наистина Оуйджа. Той познаваше добре Джим Кърк. Заядлива забележка от този род беше начин, по който капитанът искаше да изпусне малко пара. Фактът, че я беше включил в съобщението до командата Старфлийт, беше показател за това, колко е разстроен.

Нещо повече, комодорът не го обвиняваше. Ако беше на мястото на Кърк, също щеше да бъде разгневен. По дяволите, беше разстроен от чутото.

Докато си мислеше така, на монитора се показва изображението на Ритра. Уесли въздъхна.

— Късмет, Джим — каза тихо той.

— Това е краят на съобщението — докладва офицерът.

— Да, мистър Линг. Забелязах. Потвърдете, че сме го приели.

— Да, сър.

Комодорът възнамеряваше да уведоми Самюелз, Ухура и Бейла за положението на „Ентърпрайс“. Най-вече Ухура. За нея щеше да бъде интересно да научи нещо за стария си звезден кораб.

— Боже мой — възкликна Бейла, като се взираше през визьора си в океана от червена гореща лава от другата страна на невидимата бариера. Той хвърли поглед към морето и облаците пара и отново възкликна: — Боже мой!

Ухура се усмихна.

— Знам. Кара те да загубиш ума и дума, нали.

— Да, да — съгласи се той.

От другата страна на неравната поляна Самюелз ръководеше сглобяването на защитните генератори и не ги забелязваше, а Ухура не можеше да измисли причина, за да му привлече вниманието.

Като взе ръката на Бейла в своята, тя се обърна по посока на просъздателския център.

— Хайде, нека видим дали няма да можем да разговаряме с Даб.

Той избърса потта от челото си и се обърна към нея:

— Кажете ми истината, лейтенант. Защо ме доведохте тук? Вие знаете езика им. Вие сте единствената, с която те искат да разговарят.

Тя сви рамене.

— Не сте ли чували, че две глави мислят по-добре от една.

Бейла я погледна през визьора си с очи, в които се четеше недоверие.

— Това не е причината.

— Не? Тогава каква е тя?

— Не знам. Може би се опитвате да ме издигнете в очите на комодора?

— Или може би в собствените ви очи — отвърна тя.

Той измърмори нещо и я изпревари, докато вървяха към сградата на просъздателите:

— Аз не търсех съжаление, когато ви се доверих, лейтенант.

Тя го настигна.

— Кой е споменавал нещо за съжаление? Аз просто искам да повярвате в себе си — да повярваш, че ставаш за нещо, независимо от това, какво мисли семейството ти за теб.

Бейла се изчерви, а в черните му очи заблестяха червените огънчета на лавата.

— Ставам за какво? Да се проваля?

— Ти си комуникационен офицер на космически кораб от най-висока класа и се представяш като един от най-добрите капитани в космическата флота. Последното, което чух, е, че няма нищо, заради което би могъл да бъдеш пренебрегнат.

— Не вярвам Уесли да каже, че съм толкова добър.

— Уесли е убеден, че можеш да бъдеш, ако престанеш да се дърпаш — сграбчи го за рамото и го обърна към себе си. — По дяволите, Бейла, твоето семейство няма право да говори тези неща за теб. Направили са ужасна грешка. Предали са душите си на Бека Талулу, но това не означава, че могат да й дадат и твоята.

Той я погледна — не гневно, а като дете. Веждите му блестяха от капчици пот.

— Какво говориш?

Тя отново го хвана за рамото, този път нежно.

— Не можеш ли да разбереш, приятелю? Не ти си мъртъв, а те. Забрави ги! Бъди мъж!

Бейла пое дълбоко дъх.

— Да бъда мъж — повтори той.

Ухура поклати глава.

Нещо дълбоко в него се беше пробудило, настроението му се бе повишило. Той се опитваше да разкъса оковите на чувството за вина и самосъмнение. Промяната беше толкова очевидна, че Ухура трудно можеше да повярва.

Може би това беше всичко, от което бе имал нужда: някой, който открито да говори с него по този въпрос.

Азиатците не бяха единствените, чиято философия водеше до този извод, философите на Банту също бяха стигнали до него.

— По дяволите! — поклати глава Бейла. — Ти си страхотна жена, знаеш ли? Сега вече ми е ясно защо те наричат Фрийдъм^[1].

Ухура се усмихна.

Вратата на просъздателския център се плъзна тихо и бавно се отвори, когато те приближиха. Откри се напълно голо фойе, осветено от фиксирани светлини, закрепени в спираловидна линия на тавана. Но когато Ухура въведе Бейла вътре, това, което я озадачи най-много, беше тишината.

Не, не беше напълно тихо. Стъпките им отекваха върху каменния под. Чуваше се далечна какофония от детски гласове, което я накара да си спомни, че това място е сграда, в която се отглеждат деца. Но в сравнение с това, което ставаше навън, в просъздателския център беше тихо.

Нямаше никой, който да ги посрещне. Ухура и не очакваше някакво посрещане. Коридорите към фойето бяха свързани с тези, които отвеждаха до отделенията, където се отглеждаха младите ритрамени.

Бейла погледна спътничката си.

— Мисля, че ако влезем вътре, някой ще се подразни.

Ухура сви рамене.

— Не и ако сме предпазливи.

Той посочи към централния коридор.

— Какво ще кажеш за този?

— Изглежда толкова обещаващ, колкото и всеки друг — отговори тя.

Тръгнаха из залата, като търсеха някакъв знак, по който да се ориентират. Бяха направили само няколко крачки, когато минаха покрай един прозорец на детска стая.

Изглеждаше като детска стая в родилен дом на Земята. Разбира се, бебетата вътре изобщо не приличаха на човешки същества. Бяха много розови, очите им — прекалено малки, и нито един земен жител нямаше грива на главата си, каквато имаха ритримите.

— Чудя се от коя каста са — изкоментира Бейла.

Ухура се заслуша във воя на бебетата, който се чуваше приглушено през прозрачната стена.

— Събирачи — заключи тя.

— Как позна? — погледна я нейният спътник. И преди да дочака тя да му отвърне, сам намери отговора. — Точно така. По тона на гласовете им.

При ритримите тонът се определяше още при тяхното раждане, а някои физически характеристики — впоследствие. Това беше естествен и точен начин за определяне на кастата.

Като надничаше през прозореца на детската, Бейла поклати глава.

— Не е ли смешно? Когато ги чуеш по-отблизо, гласовете им приличат повече на възрастни, отколкото на бебешки.

— Смешно е — съгласи се тя.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — чу се глас точно зад тях.

Ухура се извърна и видя един просъздател, който стоеше с кръстосани пред гърди ръце. Те бяха толкова пленени от малките, че дори не бяха чули приближаването ѝ.

— Да — отвърна тя, като се опитваше да не издава изненадата си. — Търсим Даб.

— Даб? — повтори просъздателят. И след това: — Мога да ви заведа при нея, но...

— Има ли някакъв проблем? — попита Ухура. — Ние говорихме с нея преди малко от нашия кораб.

Ритримът се замисли за момент. Накрая с помощта на ръцете си показа, че е дошла до заключение, макар и да не е много сигурна в него.

— Не — отвърна. — Няма проблем. Елате с мен, моля.

Те последваха просъздателя по коридора. За петдесет крачки минаха покрай още две детски: за бебета строители и за новородени управители.

Между двете зали имаше само един прозорец и врата. Като всички други тази детска беше пълна. Само от любопитство Ухура се вслуша в тоновете на гласовете им. Бейла също.

Но имаше нещо странно тук. Бебетата издаваха звуци с тоналност, непозната досега на Ухура.

Тя спря и се заслуша по-внимателно, за да се увери, че е така. Да, беше права: тонът беше по-нисък не при едно или две бебета, а при всички.

Бейла също беше спрял.

— И ти го усети, нали? — обърна се той към нея.

— Да. Имам добър слух за такива неща — поклати тя глава.

Просъздателят ги погледна.

— Нещо нередно?

— Не, не — успокой я Ухура. — Само се чудехме на тези бебета. Тонът на гласовете им е твърде нисък, за да бъдат управители, и доста висок, за да са събирачи.

Просъздателят се учуди:

— Не разбирам въпроса ви — ръцете ѝ бяха абсолютно неподвижни — нещо, доста непривично за един ритрим. — Може би Даб ще може да ви отговори.

— Може би — съгласи се Ухура.

Очевидно просъздателят беше нетърпелив да вървят и едва изчака вратата да се плъзне, за да могат да излязат. Като размениха погледи, офицерите от Старфлийт я последваха.

Силва, планетният водач на Паратуул, се усмихна едва забележимо. Това беше единственият начин, по който можеше да се усмихва. Той сплете дългите си, тънки пръсти и погледна към посетителите, които мълчаха.

— Вие се шегувате, да? — попита той учтиво.

— Ние не се шегуваме — отговори Кърк. Спок стоеше близо до него, просто за ефект. Кърк беше забелязал, че само с присъствието си непривлекателният, загадъчен Вулкан действа като успокоително на всеки, който е извършил нарушение и трябва да отговаря за това.

Очевидно обаче паратаа се владееха. Силва издаде звук, който наподобяваше тихо кудкудякане.

— Изненадани сме, капитане. Ние сме доста откровени и ви казваме това, което знаем за тези нападатели. Разбирам, че е недостатъчно, но е всичко, което мога да ви кажа, а вие ме обвинявате. Казвате, че ние не само ги познаваме добре, но искаме и да ги защитим или да защитим тези, които са ги наели.

— Така си помислихме — каза Кърк.

Силва въздъхна и поклати глава.

— Чувстваме се така разочаровани, капитане. Толкова е тъжно. Ние се надявахме да бъдем приети във Федерацията, а вие действате

по такъв начин.

— Счетох за доста интересно съвпадението — каза Кърк, — че вашата петиция за присъединяване към Федерацията дойде много, много скоро, след като нападателите започнаха атаките си в тази система. Някой може да оспори това съвпадение. Но вие може би преследвате завоевателните си цели посредством овладяването на най-модерната технология, а се опитвате да отхвърлите подозрението от себе си, като искате да се присъедините към Федерацията по мирен начин.

— Начинът, по който работи вашето съзнание, е интригуващ, капитане — каза Силва спокойно. Стана и погледна през прозореца, като се взираше някъде далеч отвъд големия площад. — Що се отнася до мен, бих искал да отбележа, че присъствието на нападателите просто доказва, че Галактиката е едно опасно място и е много важно да имаш приятели и защита. Не е ли случаят с вас едно разумно обяснение на това твърдение? Какво мислите, мистър Спок?

— Не е неразумно — отвърна Спок внимателно.

— Ето! — каза Силва триумфиращо. — Не е неразумно. За какво по-високо застъпничество бихме могли да мечтаем от това на Вулкан?

Кърк стрелна с поглед своя първи офицер, който му отвърна невъзмутимо.

— Не е неразумно, капитане — каза Спок отново.

— Освен това — допълни Силва — няма абсолютно доказателство за липса на апаратура или материали от Алфа Ксаридиан II. Всъщност, както вие сами ни казахте, други атакувани светове изобщо не са били ограбени. Разрушение. Да, ужасно разрушение — и едва сви рамене в знак на съчувствие, — но не и кражба. Защо нападателите ще крадат от един свят, а от другите — не? Другите светове имат други технологии, които ние, паратаа, също бихме искали да имаме. Защо те не са били плячкосани?

— Да, аз мислих за това — каза Кърк. — Мислих доста. И знаете ли до какъв извод стигнах? — Силва учтиво поклати глава в знак на отрицание. — ABC убийци.

При тези думи Силва погледна крайно объркано към своите сънародници за обяснение, но такова не дойде.

— Съжалявам?

— Това е метод, при който се убива някой, за да се замаскира истинският мотив — каза Кърк. — Нека кажем, че вие искате да убиете лицето А. Но се страхувате, че това действие неизбежно ще ви разкрие, тъй като всеки, който би искал лицето А да бъде убито, ще бъде заподозрян.

— Без съмнение — потвърди Силва, който все още не разбираше какво искаше да каже Кърк.

— Така, вие убивате лицето А и не след дълго убивате лицето В. А след това лицата С, D, Е и така нататък. Вие действате така и използвате един и същ явен метод на убийство, който властите забелязват. По този начин те грешно заключават, че имат работа с убиец психопат, вместо с някой, който е искал убийството само на едно лице, но предприема серия от убийства, за да скрие следите си.

— Не разбирам напълно сравнението — каза Силва.

Кърк се приближи бавно и застана само на една крачка от него.

— О, мисля, че разбирате — отвърна той. — Нападателят са взели доста, да не кажем всичко, което са искали, още при първата си атака. Но не искат да се разкрие, че крадат технология, която вие бихте искали да притежавате. Така че те атакуват други колонии, наблягайки върху опустошението, за да бъдат възприети като разрушители, вместо да бъдат считани за крадци на технологии. И ще продължават по този начин, докато и те, и вие сте убедени, че следите не водят към вас. Достатъчно ли съм ясен сега, Силва?

Тялото на Силва едва забележимо потрепери и той тихо каза:

— Капитане... ние сме учтиви домакини, но вие сте груби посетители. Ще ви помолим да напуснете.

Кърк го погледна с присвити очи в очакване водачът на паратаа да се предаде. За нещастие този трик не донесе очаквания резултат, също както и присъствието на Вулкан. Очевидно паратаа не можеха така лесно да бъдат сплашени.

Като не отделяше поглед от тях, Кърк отвори комуникатора си:

— Кърк до „Ентърпрайс“. Двама за телепортиране на борда — и като изключи комуникатора, тихо каза: — Ще ви държим под око, Силва.

— Радвайте се на гледката, капитан Кърк — беше спокойният отговор.

Когато Кърк и Спок слязоха от транспортъора, Маккой вече ги чакаше.

— Е? Как мина?

— Изцяло отхвърлиха обвинението — информира го капитанът.

— Хм, не признаха нищо. Така ли?

— Нищо.

От комуникатора на стената долетя гласът на Палмър:

— Командната зала до капитана.

По интонацията ѝ Кърк вече имаше представа, какво щеше да каже тя. Бързо приближи стената и натисна един бутон:

— Тук е Кърк. Кой е атакуван сега?

Палмър дори не се учуди на телепатичните способности на капитана.

— Бета Ксаридиан IV.

— Следвайте курса. Информирайте инженерния център, че ще се движим с осем светлинни скорости. Този път няма кораби, които да ни дадат допълнително време. Качвам се горе — изключи комуникатора и се обърна към Спок. — Ще се окаже — говореше той на Спок по пътя към транспортъора, — че току-що късметът е напуснал и администратор Джарвис, и колонистите на Бета Ксаридиан IV. Моля господ да стигнем там навреме и да им върнем късмета.

[1] Фрийдъм — свобода — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Офисът на Даб, ако можеше да бъде наречен така, представляваше една огромна стая, в която една от стените изцяло беше покрита от монитори — шестнадесет. Всеки един от тях показваше различна детска зала.

— Не бях уведомен за вашето пристигане — каза главата на просъздателската каста.

— Нашите извинения — отвърна й Ухура. Движенията на ръцете й повториха думите. — Съжалявам за неудобството, което може би сме ви причинили.

Даб ги погледна.

— Няма никакво неудобство — и допълни със знаци: — особено като се има предвид помощта, която „Лексингтън“ оказва на просъздателския център.

— Както може би сте забелязали — каза Бейла, — нашите инженери започнаха отново сглобяването на щитовете.

— Разбира се, че забелязах — отвърна Даб, а ръцете й попитаха: — Още колко време остава до задействането на щитовете?

— Три или четири дни — отвърна Ухура. — Това ми каза мистър Самюелз, който ръководи операцията — тя използва езика на знаците, за да покаже, че четири дни е максималният срок.

— Това е добре — одобри просъздателят. — Някои от децата, които отглеждаме тук, заболяха през последните дни. Вашата помощ е съвсем навременна.

За момент всички замълчаха. Ухура счете, че е най-добре да използва внезапното благоразположение на просъздателя към тях, за да пристъпи директно към целта.

— Просъздател Даб — започна тя, — не можахме да проумеем причините, които са накарали управителите да променят мнението си за нашата помощ тук. Мога да ви уверя, че ние не искаме да си пъхаме носа в нещо, което не ни засяга, но вярваме, че колкото по-добре се разбираме с всички касти ритрими, толкова по-полезни ще ви бъдем.

Даб поклати глава:

— Вашата молба е основателна. Нещо повече — до известна степен съм запозната с причините, които карат управителите да мислят така по този въпрос — направи пауза. — Обаче не мога да ви дам информацията, която искате. Това могат да направят само управителите.

На Ухура не ѝ се понрави да удари на камък, но не го показва. Само изрече:

— Благодаря ви за откровеността, просъздател Даб.

— Винаги сте добре дошли — отвърна тя и седна на стола си. — Ако нямате повече въпроси, аз имам още някои неща за уреждане — ръцете ѝ вече ги приканваха да напуснат, като им показваха вратата.

— Всъщност — каза Бейла — има още нещо. Не е важно, просто едно любопитство.

— Питайте — отвърна просъздателят. — Ще ви отговоря, ако мога.

Комуникационният офицер облиза пресъхналите си устни.

— Навън, когато минавахме по коридора покрай различните детски зали, имаме проблем с определянето на кастата в една от тях.

— О?

— Точно така — намеси се Ухура. — Тонът на гласовете на бебетата беше различен от тоновете, характерни за четирите касты.

Даб поклати отрицателно глава.

— Трябва да сте сгрешили. Има само четири тона. Тонът в детската, за която говорите, трябва да е бил един от четирите.

Ръцете ѝ бяха неподвижни — също както ръцете на просъздателя, който ги съпровождаше по коридора. Ухура забеляза това и се учуди.

Бейла също трябва да го беше забелязал, защото не настоя разговорът по този въпрос да продължи. Той само наведе глава към просъздателя и се съгласи:

— Може би сме сгрешили. Благодаря ви за вниманието.

— Отново ви казвам, че винаги сте добре дошли — Даб натисна един бутон и миг по-късно в залата влезе друг просъздател. Не беше същият, който ги бе съпроводил до офиса.

— Погрижи се нашите посетители да бъдат изведени — заповяда Даб. Знаците ѝ с ръце превърнаха заповедта в молба.

— С удоволствие — отвърна новодошлият и като се обърна към хората, каза: — Елате с мен.

И така, те напуснаха офиса на Даб, макар и да имаха повече въпроси от момента, в който влязоха.

Рапортите за разрушенията пристигаха бързо и безмилостно в командния център за спешни случаи, където администратор Шарон Джарвис и нейните приближени адютанти се бяха укрепили. Издълбаните бункери в земята даваха надеждна защита на изплашените до смърт колонисти. Над главата си Джарвис чуваше ударите от оръжието на нападателите, рева на техните кораби. Смъртоносните космически съдове обстрелваха безпощадно повърхността на планетата.

Един от адютантите, Джоан Уинстън, беше долепила малък комуникатор до ухото си. Тя извика на Джарвис:

— Екипаж на земната защита държи нападателите далеч.

— Хайде, Кърк! — пое дъх Джарвис. — Какво чакаш, специална покана ли? Докарай междузвездното си магаре тук.

— Пристигаме на Бета Ксаридиан IV, капитане — каза Сулу, когато „Ентърпрайс“ излезе от зададената траектория. — Ще бъдем в орбита след около две минути.

— Червена тревога. Вдигнете щитовете. Максимална честота — каза Кърк. По всичко личеше, че няма нужда да се опитват да преговарят с нападателите.

Дойде повикване от инженерната станция.

— Капитане, не мислите да ни хвърлите в битката веднага? — гласът на главния инженер бе изпълнен с негодувание.

— Мина ми през ума, мистър Скот. Ще имам нужда от всичко, с което разполагате.

— Капитане — отговори ужасен Скоти, — имам нужда от три часа за пълното възстановяване на всички системи! Изглежда така, сякаш всичко се държи от плюнка и осигурителна жица.

„Има още нещо важно в характера на Скоти — мислеше капитанът. — Инженерът не губи много време при изброяването на

техническите подробности.“ Веднъж беше казал, че не е необходимо да „губи времето на капитана с такива тривиални въпроси“, но Кърк се съмняваше, че Скот просто мисли, че подробностите са прекалено сложни да бъдат разбрани от капитана.

— В такъв случай, мистър Скот, ви предлагам да изработите още слюнка.

— Да, сър — отвърна Скот ядно. Явно не беше много обнадежден от ситуацията.

— Сензорите показват разход на мощност близо до повърхността на планетата — съобщи Спок. — Очевидно нападателите вече са започнали атаката си. Колонистите се защитават добре, но няма да могат да удържат дълго.

Някъде надолу в атмосферата, където „Ентърпрайс“ не можеше да отиде, наглите нападатели атакуваха колонистите. Кърк почувства надигация се у него гняв.

— Няма отговор по нито един канал — съобщи Палмър.

— Ако стреляме надолу по нападателите с максимално... — започна Сулу.

— Рисуваме да убием колонистите и няма гаранция, че ще улучим някой от нападателите — довърши Кърк. — Може би широкият обхват ще зашемети...

— Това със сигурност ще зашемети колонистите и те няма да могат да се защитават сами — каза Спок.

— И щитовете на корабите нападатели — въпреки че са много уязвими в близък обхват при директен обстрел — изглежда, ще са доста трудни за пробиване от разстояние.

Палмър добави мрачно:

— Твърде вероятно е те да не могат да бъдат накарани да намалят скоростта си.

— Доста вярно, лейтенант.

— Да изпратим долу совалки?

— Те ще бъдат отстранени и обстреляни — отвърна Спок. — Това ще бъде самоубийство.

— Трябва да ги накараме да нападнат нас, по дяволите — каза Кърк.

Чеков спираше поглед ту на един, ту на друг, докато следеше слисано светкавичния разговор. Беше впечатлен от спокойствието, с

което екипажът разглеждаше възможностите, като ги анализираше и отхвърляше. Досети се, че такъв анализ прехвърляше наум и капитанът. Той, без да се обажда, оценява и подбира стратегия, след това издава гладко своите заповеди и никой не забелязваше и следа от усилието, което беше нужно, за да се вземе решение.

И когато капитанът имаше нужда от предложения, екипажът в командната зала служеше като допълнение към неговия ум. Те даваха словесен израз на вариантите, които може би той вече е премислил или за които не се е досетил. Цялата дискусия имаше за цел капитанът да вземе правилно решение и в тази дискусия трябваше да се включи всяка една част от командната зала. Потокът от информация, доставян от опитни професионалисти, беше впечатляващ.

Чеков отвори уста, когато го осени една мисъл. Но той се чувстваше все още засрамен от случая, който за кратко време го отстрани от поста му в командната зала. Не искаше да направи нещо, заради което да го постигне отново такава съдба. Така че той затвори уста, без да каже на глас мнението си.

Но моментното изражение на лицето му беше забелязано от Кърк. Чеков пребледня, когато чу гласа му:

— Мистър Чеков... имате нещо да добавите?

— Трябва да защитим колонистите — отвърна той. — Ако направим това, нападателите ще се обърнат срещу нас.

— Да, мистър Чеков — каза Кърк нетърпеливо. — Някаква идея как можем да ги защитим?

Чеков погледна отчаяно към Сулу. Погледът на щурмана беше ясен: „Ако имаш някаква идея — изплюй я!“

— Колонията е дълга само няколко мили — каза Чеков. — Можем да издигнем щитове над нея, като използваме дефлекторите си.

— Отбранителните щитове покриват само кораба — отвърна Палмър. — Няма да ни стигнат, за да покрием цялата повърхност на планетата.

— Не тези дефлектори — каза Чеков. — Де...

Кърк изведнъж подскочи така, сякаш някой внезапно го беше ръгнал с остен в гърба.

— Навигационните дефлектори!

— Да, капитане. Те са напълно автоматични, разпростират се на мили пред кораба, като изтласкват настрани метеори и други отломки,

за да го предпазят. Но ако навигационните дефлектори могат да бъдат прекалибрирани...

— Спок! — обърна се Кърк към Вулкан. — Можеш ли да го направиш?

На средата на изречението Спок вече беше тръгнал и за миг се намери пред навигационния компютър на Чеков. Той се опита да стане, за да му направи място, но Спок му направи знак да седи на мястото си. Пръстите му вече шареха по клавиатурата на компютъра.

— Поех ръчен контрол върху навигационните дефлектори — чу се гласът на Спок сякаш отдалеч — и ги направлявам чрез главната дефлекторна чиния, докато пренасоча лъча.

Думата „тривиални“, произнесена с шотландски акцент, премина през съзнанието на Кърк.

— Ще защити ли колонистите?

— Това ще създаде бариера от много тесен, но крайно ефикасен дефлекторен поток от лъчи, разпростиращ се по периметъра на колонията, и с височина — той бързо провери — хиляда метра. Сър, инструкцията от компютъра е на линия.

— Отлично! Обаче това е навигационната станция. По право, навигаторът трябва да проведе финалните действия. Младши лейтенант?

Чеков кимна с глава и активира прекалибрирания навигационен лъч.

На повърхността на планетата един от нападателите пикираше право към бункера, в който се намираха Джарвис и една част от останалите колонисти. От корабите нападатели бункерът изглеждаше квадратен и един бърз лек удар по спусъка щеше да бъде достатъчен, за да го разруши.

Спусъкът обаче не беше натиснат бързо или по друг начин, тъй като лъчите на дефлектора застанаха точно пред нападателя, прекалено близо, за да бъдат избегнати даже и от такъв бързо подвижен кораб. Устремилият се нападател се разби в защитните лъчи, които бяха предназначени да разчистват или разпръсват летяща космическа материя. При скоростта, с която се движеше нападателят, дефлекторът даже и не помръдна. Той устоя на силата му без видима трудност, а нападателят експлодира в голямо внушително огнено кълбо, което

подскачаше по края на коничното защитно поле и изгасна няколко мили по-нататък.

Другите нападатели обаче реагираха доста бързо и навреме промениха посоката си далеч от защитния екран. Те се стълпиха около него като полудели огромни оси и стреляха злобно.

— Те се опитват да изкъртят навигационния лъчев дефлектор, сър — докладва Сулу.

Кърк погледна като Буда.

— Нека — и удари с юмрук. — Скоти, искам да захраните тези лъчи с цялата възможна мощност. Резерви. Всички.

Инженерът изглеждаше разтревожен, но просто каза:

— Да, сър.

Чеков се обърна.

— Искате да ни оставите беззащитни, капитане?

— Критикувате ли, младши лейтенант?

— Питам, капитане.

— Навигационните дефлектори се държат, сър — каза Сулу. — Нашето собствено поле отслабва, но конусът се държи стабилно върху планетата.

Кърк още гледаше Чеков.

— Ние не се нуждаем от защита, нали, младши лейтенант?

Чеков се замисли за момент.

— Не, сър. Не докато те са там долу, а ние горе.

— Точно така.

— Но ние не можем да държим навигационното силово поле неподвижно за неопределено време — посочи Чеков.

— Те не знаят това — отвърна Спок.

— Въпросът е — каза Кърк — кой ще има по-големи лимити: нашата сила или тяхното търпение.

Не след дълго научиха отговора.

— Атаките върху защитния конус спряха — оповести Спок от своята скрита станция и след момент: — Нападателят приближават при три-две-две, позиция девет.

— Капитане — каза Чеков с определено неутрален глас, — когато те атакуват, ще трябва да вдигнем защитата обратно върху „Ентърпрайс“. Колонията ще бъде беззащитна. Ако те оставят няколко кораба, за да продължат нападението...

— Няма — каза Кърк.

— Но...

— Казах — повтори Кърк уверено, — че няма да оставят.

— Атакуващи! — извика Сулу. — Седем... не, осем.

— Но това не е цялата ескадрила, с която се сблъскахме преди — каза Кърк. — Пренасочете мощността към корабния дефлектор. Мистър Сулу, има ли все още нападатели на височината на планетата?

— Не, сър, всички са в космоса.

Кърк се усмихна.

— Мистър Сулу, стреляйте по ваша команда. Лазери и фотонни торпеда.

Оръжието на „Ентърпрайс“ удари по нападателите и още веднъж корабите нападатели подскочиха и се разклатиха. Но Сулу ги изучаваше внимателно и даже когато стреляше по това, което виждаше на екрана, той изследваше бързите повторения на техните движения на монитора.

— Започвам да забелязвам някакви характерни структури — каза Сулу. — Мисля, че мога да предвидя някои от техните движения този път.

— Добри предвиждания, мистър Сулу. Огън!

Сулу бързо се прицели в два от корабите и изстреля лазер директно на техния път, докато по същото време освободи фотонни торпеда по посока, в която беше уверен, че корабите ще се насочат.

Беше възнаграден с частичен успех. Два от корабите успяха да избегнат торпедата, но други два не бяха такива късметлии. Те бяха ударени точно...

И изхвърлени надалеч. Корабите се клатеха, но изглеждаха невредими.

Сулу използва моментната им дезориентация, за да ги удари с лазерен заряд. Но бордовата артилерия на „Ентърпрайс“ имаше също такъв малък ефект, както торпедата. Това беше всичко.

Психологически обаче изглеждаше, че „Ентърпрайс“ им е дал повече, отколкото те желяеха да погълнат. Нападателят изведнъж се събраха, понесоха се надолу, заобиколиха и започнаха да стрелят иззад Бета Ксаридиан IV. Умно обмислената позиция поставяше планетата между тях и звездния кораб. Единственият начин „Ентърпрайс“ да

стреля по тях беше да стреля право през планетата. Това щеше да бъде, меко казано, безсмислено.

Совалката се стрелна около планетата толкова бързо, колкото ѝ позволяваха двигателите, но беше късно. Малките кораби бяха изчезнали.

— По дяволите — измърмори Кърк.

— Те се движеха по-бавно — каза Сулу. — Те определено се движеха по-бавно. Може би ние ги изтощаваме.

— Да се надяваме, че ще имаме възможността да ги изтощим още повече — каза Кърк. — Лейтенант Палмър, сигнализирайте на Бета Ксаридиан IV, че всичко е чисто. Мистър Чеков, възстановете навигационния дефлектор до нормално ниво. И приятно мислене върху ползата от тези навигационни дефлектори.

Чеков кимна леко с глава в знак на признателност, след което събра кураж и попита:

— Капитане... как познахте, че ще ни атакуват с всичките си кораби, вместо да разпределят силите си?

— При атаката на планетата те разчитаха на изненадата и точно там загубиха — отвърна Кърк. — Ако нашата теория е правилна, те можеха да си позволят да се оттеглят, а това, което не можеха да си позволят, е да нападнат „Ентърпрайс“ с половината си кораби. Ако бяха изпратили само половината горе, а другата половина останеше долу при планетата, щяха да рискуват да бъде разбита малка част, докато останалите щяха да останат долу. Шансът им беше да се срещнат с нас с колкото сили имаха. Само така беше възможно да постигнат нещо, включително и евентуалното разрушаване на кораба.

— И вие сте знаели това със сигурност? — попита Чеков възхитено.

Кърк въздъхна.

— Мистър Чеков, първото нещо, на което ни учеха в училището за командири, бе, че капитанът може да бъде прав или може да греши, но не може да бъде... да бъде неуверен — след това направи пауза и добави: — Дори и да няма аргументи.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Уесли се облегна в креслото, като не откъсваше поглед от двамата комуникационни офицери, които стояха от другата страна на масата за конференции.

— Може би сте сгрешили — предположи той.

Ухура поклати отрицателно глава.

— Не е възможно, сър. Имам отличен слух за тоновете.

— Даб и хората й лъжат — настоя Бейла. — Има нещо около тази детска, което те не искат да узнаем.

Ухура го подкрепи.

— Когато говореха за тази детска, те не движеха ръцете си. Обзалагам се, че им беше по-лесно да ни измамат с реч, отколкото с техния език от знаци.

Уесли обобщи информацията.

— Добре. Нека допуснем за момент, че лъжат. Какво означава това?

Ухура се намръщи. Какво наистина?

— Това може да значи — предложи Бейла, — че има връзка между загадъчната детска зала и липсващите статуи?

Това повдигна интереса на комодора.

— Възможно е — отговори той. — Осмелете се да предложите версия, лейтенант?

Ухура улови предизвикателство в думите на Уесли, но Бейла — не. Комодорът предизвикваше мъжа да докаже, че е способен.

Бейла се замисли за момент. Накрая поклати глава.

— Не, сър. Не... — изведнъж очите му заблестяха. — Да — каза той. — Имам версия. И тя е страхотна.

Ухура се наведе напред.

— Е? Не ни дръжете в напрежение.

— Какво ще кажете, ако има повече от четири касти в обществото на ритрамените? Ако са пет?

— Пет? — повтори Ухура, като се замисли върху въпросите на Бейла.

— Точно така, пет. Но може би има нещо около петата каста, което кара останалите ритрими да не я признават. Нещо, което те...

— Или може би нещо, което останалите ритрими са направили на петата каста — прекъсна го Ухура. — Нещо, с което те не се гордеят.

Бейла продължи:

— Или пък петата каста изчезва по някакъв начин. Може би са били заточени в друг свят, може би са умрели. И сега управителите, събирачите, строителите, просъздателите се опитват да ги изметат под изтривалката.

Уесли присви очи.

— Тогава скулптурата, която разрушават...

— Представява петата каста — довърши Бейла вместо него. — Но, разбира се, не могат да заличат напълно присъствието на тази каста в обществото. Тя все още ще бъде представявана в генетичната банка, все още ще се раждат бебета с характерните белези на петата каста.

Ухура разбра накъде биеше той.

— Има смисъл — отбеляза тя и се обърна към комодора. — Бебетата в тази детска зала определено не приличаха на останалите касти, които познаваме.

Уесли ги изгледа — първо единия, а после другия.

— Сега се замислям точно за момента — каза той, — когато попитахме Ендрис за скулптурата и той ни каза, че трябва да напуснем Ритра. Тогава не си помислих нищо от този род. Думите му звучаха така, сякаш решението беше вече взето. Но сега не съм сигурен. Възможно ли е да се срамуват толкова много от тази пета каста, че да пожертват просъздателския център, за да ни държат настрана от истината?

— Хората жертват повече за по-малко — напомни му Ухура.

— Може би сте права, лейтенант. Но какво толкова ужасно може да се е случило? Всички ритрими, с които сме се срещали, са прекалено миролюбиви.

— Да видим — каза Бейла. — Управители. Събирачи. Просъздатели. Строители — изброи на пръсти четирите касти. —

Всички основни функции на едно общество. Какво пропускам?

Ухура се замисли: „Каква беше аналогията, която направи Бейла по-рано? Той беше сравнил ритримите със... земните насекоми, да? Точно така. И така, какво притежава колонията на насекомите, което липсва при обществото на ритрамените? Какво?“

— О, боже! — възкликна на глас Ухура, без да иска. Тя погледна към Уесли и Бейла и срещна въпросителните им погледи.

— Да, лейтенант? — запита нетърпеливо комодорът.

Ухура се наведе напред.

— Мисля, че открих, сър.

— Не работи. Никога няма да го накарам да проработи.

Дочул оплакването, Скоти излезе от офиса си и погледна надолу към инженерния сектор. Винаги се чудеше защо архитектите бяха решили да поставят офиса на главния инженер на върха на стълбата, но фактът си е факт.

Двама от инженерите се бяха привели над едно електрическо табло. Единият, тъмнокос, на име Уошбърн, се опитваше да прикрепи отново три малки схеми, като използваше фини инструменти. Другият, висока и слаба чернокожа жена, на име Мастърс, наблюдаваше работата и светеше с малко фенерче.

— Не се отчайвай, Уошбърн — каза Мастърс нежно. — Ще ги закрепим. И помни, че това, което поправяме, е резервната система. Не е като при направляващите двигатели.

Уошбърн изтри потта от челото с opakото на ръката си.

— Права си. Съзнавам, че съм напрегнат — и продължи с работата си. Следващият му опит беше сполучлив.

Скоти забеляза, че настроението на всички на борда на „Ентърпрайс“ беше понижено. На два пъти се бяха срещнали с тези загадъчни нападатели и двата пъти те бяха отлетели, но противопоставянето беше взело жертви.

Обикаляйки останалата част от своето владение, Скоти се спря да погледа как един мъж и една жена поправят и пресвързват схеми, които се бяха стопили. Гордееше се със своя екип и със собствената си личност вероятно даже повече, отколкото Кърк с „Ентърпрайс“.

— Мистър Скот?

Той се обърна по посока на гласа.

— Да, мистър Стенли?

— Сър, проверката на дилитиевата камера е направена. Всичко е наред, флукуацията на мощност, която открихте, е от предния конвертор.

— Отстранихте ли причината?

— Всичко е наред, сър.

— Добре. Тогава заедно с Геблър трябва да слезете долу и да проверите импулсните интегриращи релета. Може би ще ни се наложи да маневрираме бързо, когато открием тези зверове отново.

Стенли кимна в знак на съгласие и излезе от главната машинна зала. Доволен, че нещата вървяха толкова добре, колкото можеше и да се очаква, Скот се върна обратно в офиса и седна зад бюрото си.

Като въздъхна, погледна към главния бордови монитор. Пултът за управление беше върху бюрото и му позволяваше да преразгледа всички главни функции на кораба.

Скот проучи положението на всяка една от системите. Всички светлини бяха зелени, което означаваше, че корабът е готов за каквото и да е. Той спря и се заслуша в шума от двигателите и едва забележима усмивка озари лицето му.

— Две светлинни скорости — промълви тихо и след това погледна към командния монитор. Точно така, движеха се с две светлинни скорости.

Спокоен, че всичко е наред, Скот насочи вниманието си отново към нападателите. Бяха го заинтригували дизайнът и маневреността им. Той зареди файловете си в библиотечния компютър. Този начин на работа беше удачен, тъй като се използваше практиката — неговите собствени файлове — и теорията — информацията от библиотечния компютър.

Тъй като точната конфигурация на корабите нападатели не беше регистрирана, Скот забеляза приликата им с корабите на световите на Орион. Поклати тъжно глава, като си мислеше, че такъв прецизен дизайн беше похабен за крадци и кораби, превозващи роби.

След това Скот накара компютъра да покаже информацията за двигателите на тези кораби, която са уловили и записали сензорите по време на двата сблъсъка. На дисплея се появиха цветни схеми, показващи структурата на двигателя.

Интересно беше да види, че потокът е стабилен, доста различно за корабите на Федерацията. На цветните диаграми имаше бележки за радиационния остатък, излишъка, химическия състав и други подробности почти с микроскопска точност. След като известно време проучваше тази информация, зададе на компютъра да покаже всичко отново, но забавено.

Скот гледаше внимателно, докато цветовете бавно преминаваха от един нюанс в друг със съответните данни. Натисна два бутона и поиска подробен анализ само за двигателите.

След като компютърът се подчини, той прокара пръсти по клавиатурата и въведе някои други данни. Можеше да говори директно с компютъра и да му каже на глас тази информация, вместо да я въвежда от клавиатурата, но чувстваше необходимост да прави нещо с ръцете си, а пък и винаги предпочиташе физическия контакт с апаратурата.

Главният инженер стартира файла още веднъж. Момент...

— По дяволите! — извика високо на глас и удари с юмрук по бюрото. — Инженерната станция до мистър Спок.

— Спок е тук — отговорът дойде почти веднага. „Този човек никога ли не спи?“

— Мисля, че открих начин да проследим мародерите — каза Скоти.

— Наистина ли? Продължете, мистър Скот.

Инженерът облиза пресъхналите си устни.

— Както всички двигатели, и двигателите на корабите нападатели произвеждат трасиращи йони. Но за разлика от нашите, техните са с отрицателен заряд.

Спок не отговори веднага.

— И можем да използваме този факт, за да ги проследим до мястото, където се крият. Добра работа сте свършили, мистър Скот. Ще информирам капитана. Изключвам командната зала.

Скоти седна отново в креслото си. Току-що беше спасил цялата проклетата мисия, а единственото нещо, което Спок каза, бе: „Добра работа“.

Е, добре. Нов ден, нов късмет.

По комуникационния канал Спок предаде на капитана за откритието на Скот. Кърк разговаряше със Сулу, но реакцията му беше

очаквана.

— Страхотно, Спок. Мистър Сулу, използвайте пълната мощност на сензорите и открийте мародерите. Когато попаднете на следа, нека Чеков следва курса. Трябва да ги открием.

— Да, да — дойде развълнуваният отговор на Сулу.

— Знаете ли, Спок — започна Кърк, — да ги намерим, е печелене само на половината битка. Трябва да ги победим напълно.

— Да, сър. В очакване съм на последния анализ от капитан-лейтенант Джиото за тактическите маневри. Като използва данните от двата сблъсъка, той задава на компютъра различни варианти.

— Дано успеем поне този път — и като погледна извън командната зала, забеляза, че всички членове от екипажа са се заели нетърпеливо със задачите си. Добрите новини от Скот дойдоха точно навреме.

— Сър? — това беше Спок, който беше застанал точно зад капитана.

Кърк се обърна:

— Да, Спок?

Вулкан заговори с тих глас:

— Вече започвате трета смяна в командната зала. Не е ли време да починете малко?

Капитанът се усмихна. Въпреки че не се беше замислил върху това, усещаше, че наистина трябва да си почине. Последното нещо, което искаше, бе да се изправи пред нападателите уморен.

— Печелите, Спок — и като се обърна към щурмана, каза: — Поемете управлението, мистър Сулу.

— Да, да, сър — дойде отговорът.

Като стана и тръгна към турболифта, Кърк видя първия офицер да заема мястото си. За щастие вулканите можеха да издържат много по-дълго без сън, отколкото човешките същества.

Миг по-късно беше в лифта и гледаше как се затваря вратата, но мислеше за друго, вместо за почивка. Беше се срещнал със загадъчна космическа флотилия два пъти, като втория път едва бе успял да ги примами.

Какво по-различно може да направи следващия път? Мислеше си да поиска от Старфлийт подкрепящ кораб. Може би още един кораб ще

му помогне, а може би не. Освен това най-близко беше „Лексингтън“, а неговият командир Боб Уесли беше достатъчно зает.

Не, той трябва да се справи сам, така както се справяше с други трудни мисии преди. Трябва да използва ума си, уменията на офицерите си... и да има малко късмет.

Дворът на управителите изглеждаше така внушително, както когато Ухура го видя за пръв път, и даже още по-светъл. Както и преди, Ухура представи Уесли, Бейла, Самюелз и доктор Кос. Както и преди, управителите ги очакваха от другата страна на малък синьо-зелен басейн.

Но беше и малко по-различно. Например строителите не се виждаха. Очевидно бяха свършили своята работа. Бяха я свършили добре — стенописът, върху който бяха работили, изглеждаше толкова стар и красив, колкото и всеки друг.

Втората разлика, и между другото най-значителната, беше присъствието на Даб. Просъздателят, облечена в бяла дреха без ръкави, стоеше безмълвна до пейката на управителите, както и останалите придружители на Ендрис.

Настоящият управител стана прав и каза:

— Добре дошли!

Но ръцете му като че ли предадоха малко по-различно съобщение: движенията му бяха припрени. В края на краищата, хората от „Ентърпрайс“ бяха помолени вече да напуснат, нали? За какво беше тази среща все пак и защо беше необходима на просъздателя, даже той да беше и такъв високопоставен като Даб?

Всичко това Ендрис каза с помощта на ръцете си. Но Ухура не го преведе. Тя предаде на комодора нетърпението на управителя да ги отпрати колкото се може по-бързо. Като разчиташе жестовете на Ендрис, тя беше учудена, че изобщо се беше съгласил да ги приеме.

Неговото поведение не предвещаваше нищо добро за изхода на срещата. Уесли се надяваше, че след като тайната на ритримите е разгадана веднъж завинаги, те ще се съгласят и ще позволят на хората на Федерацията да останат и да им помогнат на Гириин Гата. Но нетърпението на Ендрис постави надеждата му в опасност.

По дяволите, може би ако им покажат, че знаят тяхната тайна, управителите ще бъдат по-решителни и направо ще ги изритат. Кой може да предположи?

— Седнете — прозвуча гласът на Ендрис. Изглеждаше повече като инструкция, отколкото като покана.

— Всъщност — отвърна комодорът — предпочитам да стоя. Виждате ли, там, откъдето идвам, никой не сяда, докато няма място за всички. А аз не виждам никъде място за просъздател Даб.

Ухура наблегна върху идеята за привилегиите на ритримите. Беше ѝ трудно да подмине човешката идея за рицарството, но успя.

Управителят на настоящия цикъл се поколеба за момент. След това каза:

— Това не е обида за просъздател Даб. В никакъв случай, уверявам ви. Тя не го възприема така. Разбира се, вие може да седнете или да стоите, както пожелаете — и седна.

— Хубаво начало — прошепна Кос.

— Благодаря за окуражителните думи — отвърна Уесли. Изкашля се и каза: — Управители... Просъздател Даб... Аз вероятно прехвърлям моите права с това, което възнамерявам да кажа. Ако не бях толкова загрижен за здравето на вашето поколение на Гириин Гата, никога не бих се осмелил да говоря така — огледа се наоколо, като задържа възхитения си поглед върху каменната фреска. — Това е едно красиво място. Старинно място. И като много такива старинни места то крие тайни, нали? — Ухура наблюдаваше ръцете на управителите, за да проследи реакцията им. Не беше разочарована. Пръстите на ритримите се свиха, това изразяваше очевидно безпокойство. Само Даб изглеждаше спокойна. — На нас ни се струва — продължи комодорът, — че не толкова отдавна е имало пет касти на тази планета: управители, строители, събирачи, просъздатели и воители. Сега в обществото на ритрамените няма престъпления, няма конфликти, но това положение не е било винаги така. Трябвало е да има войници, защитници, полиция — такива, които са ви защитавали със своята сила и благодарение на тях се е запазила вашата цивилизация.

Ухура следеше ритрамените за някакъв знак, по който да узнае дали са на правилна или грешна следа. Не видя такъв.

— Бинго? — промълви Бейла.

— Бинго — потвърди тя.

— Но нещо се е случило с тази пета каста — каза Уесли, като пое въздух. — Нещо, което е накарало вашето общество да се почувства засрамено или заради кастата на воините, или заради самото общество. Така че вие сте решили да заличите всичко, което напомня за тях — и посочи с ръка към стените на двора. — Да изтриете всяка следа от тях — тук и навсякъде — комодорът отново погледна към управителите. — Може би, когато ни поканихте тук, сте се надявали да не забележим това, което правите. Но ние го забелязахме и попитахме за него. И вие помислихте, че сме на път да разкрием тайната ви. Помолихте ни да напуснем, като предпочетохте да жертвате живота на много от вашето младо поколение, вместо да ни позволите да разберем какво е станало с вашата каста от воини — Уесли направи пауза. — Добре, аз съм тук, за да ви кажа, че не ме е грижа, какво е станало с тях. Със сигурност съм любопитен. Но не съм тук, за да ви съдя. Федерацията не ме е изпратила за това. Единственото нещо, което е важно за мен, е да се уверя, че просъздателите и децата на Гириин Гата са в безопасност.

Пълна тишина. Никой не помръдваше. След това Ендрис направи ясен и преднамерен жест на отрицание.

— Сигнали сте до грешно заключение — каза той с твърде спокоен глас. Жестовете му подчертаваха думите. — На Ритра никога не е имало пета каста. Нещо повече, ние сме възмутени от вашето безразсъдство. Мислехме, че когато ви помолихме да напуснете, ще изпълните молбата ни, без да провеждате разследвания.

За Ухура беше пределно ясно, че Ендрис лъже. Но тя с нищо не можеше да помогне. Това беше планетата на ритримите, не нейната.

Но Уесли имаше още един коз. Обърна се към Даб, която не беше проронила нито една дума през цялото време, и попита:

— Това ли искате, просъздател?

След доста дълго време Даб се обърна към комодора, а после към управителите. Накрая заговори, но не отговаряше на поставения въпрос.

— Всичко свърши. Те знаят. И аз се радвам, защото няма вече никаква причина да оставим малките да умират.

Ако Ендрис беше бесен от думите ѝ, той не го показва — дори с ръцете си. По-скоро даде да се разбере, че е съгласен, даже примирен с този факт.

Като зачете отново пратениците на Федерацията, управителят на настоящия цикъл на планетата стана, фигурата му в черна мантия се отразяваше в неподвижните води на басейна.

— Вие сте прави — каза Ендрис. — Има пета каста, кастата на воините. И те наистина ни причиниха болка с избора, който направиха — направи пауза, въпреки че ръцете му жестикулираха и красноречиво изразяваха дълбочината на неговото нещастие. — В миналото воините бяха много ценена част от нашето общество. Те измислиха и наложиха законите ни. Те ни предпазиха от безразсъдството да си вредим един на друг. Когато нашата раса се разви напълно, обърнахме се към звездите и петата каста добави още една функция към действията си — защита на Ритра от народите, които срещаме в космоса. В действителност, ние срещнахме няколко народа, и нито един от тях не ни заплашваше. Обаче това не попречи на воините да се подготвят. Така през годините те усъвършенстваха своите междузвездни бойни способности до най-висша степен, като се превърнаха в опитни пилоти и отлични стрелци. Но никога не им се удаде случай да покажат уменията си в битка. Започна да става ясно — обясни Ендрис, — че за воините няма вече функции, които да изпълняват на Ритра. Още по-лошо, тъй като не им се удаваше възможност да покажат уменията си, техният агресивен инстинкт започна да се проявява в битки един срещу друг. За първи път от векове имаше кръвопролитие между ритрими — смъртоносни конфликти между разрастващи се фракции от воини. По ирония на съдбата кастата, която по природа трябваше да се противопостави на насилието, сама започна да раздухва искрата му. Тъжно.

Нещо не даваше покой на Ухура, докато слушаше управителя. Някакво раздразнение, помисли си тя, безпокойство. Но думите на Ендрис така я бяха заинтригували, че тя се опита да пренебрегне това чувство.

Не можа, тъй като с всяка изминала минута осъзнаваше какво цели управителят с тази реч.

Очевидно не само тя изпитваше раздразнение. Когато погледна Уесли, Бейла, Кос и Самюелз, в очите на всеки от тях видя безпокойство.

Бейла се обърна към нея:

— Ухура...

— Знаем, знаем — каза тя.

През това време Ендрис продължаваше, като едновременно говореше и размахваше ръце във въздуха. Изглежда, беше забравил за човешките същества, даже за своите приятели ритрими, погълнат от спомените за мъката на своя народ.

— Принудени от генетичните си заложи да се борят, но без да имат възможност да дадат воля на агресивността си в защита на Ритра, воините решиха да ни напуснат. За пръв път в нашата история една каста решава да се отцепи, като изостави кастите си сестри. Какво ще правят? Къде ще отидат? Зададохме им тези въпроси. Те отговориха, че има многобройни популации в галактиката, които имат нужда от опитна бойна сила — цивилизации, които ще ги приветстват с „Добре дошли!“ и ще ги приемат с отворени обятия. За останалите касты тази идея беше твърде срамна, за да я обмислят. Воините бяха част от нас и ние бяхме част от тях. Просъздателите се грижеха за техните бъдещи поколения. Как можеха да станат наемници на друга раса? Това щеше да опозори всички ни. Но воините не искаха и да чуят. Всъщност те казаха, че вече са се съгласили да служат на чуждестранно правителство... на планета с име Паратуул.

— Паратаа — повтори Уесли. — По дяволите!

Ендрис изненадан погледна към него, като изведнъж осъзна, че беше забравил присъствието на хората.

— Да, паратаа. Чули сте за тях?

Комодорът измърмори:

— Да. И вашите воители работят за тях?

— Така разбрахме — отвърна управителят, — въпреки че нямаме новини от нашата пета каста, откакто тя напусна Ритра, така че не знаем със сигурност.

— Наемниците в системата Ксаридиан... — започна Самюелз. — Капитан Кърк ги нарече „воители по рождение“.

Комодорът кимна в знак на съгласие.

— Група от забележителни бойци. Такива, каквито никога не сме срещали. Вече става ясно.

— Не разбирам — отвърна Ендрис.

Комодорът се намръщи.

— Не много отдавна една загадъчна космическа флотилия започна да напада някои от нашите колонии, като убива невинни хора

без видима причина. Смътно подозираме, че тези нападатели са вашите воители.

Управителите се спогледаха. Те бързо започнаха да жестикулират с ръце.

— Обсъждат тази вероятност — преведе Ухура, без никой да я моли за това. — И допускат, че комодор Уесли може би е прав.

Не след дълго Ендрис отново се обърна тях. Гримасата на лицето издаваше разкаянието му.

— Не знаехме — каза той. — Ако нашата каста посестрима е стигнала дотам, че да убива от името на паратаа, нашият срам и унижение са по-големи отвсякога. Нашият позор е безграничен.

— Можете да се избавите от него — предложи Уесли. — Корабите ни не успяха да спрат вашите воители. Помогнете ни! Дайте ни идея за слабото им място и ние ще сме в състояние да сложим край на това клане.

Управителят се обърна към него.

— Знаете ли за какво ни молите? Ако ние разкрием слабото им място и ако нашето разкритие доведе до проливането на тяхната кръв... — той сви рамене.

— Петата каста ни изостави, но ние няма да ги предадем.

— Ние не искаме да ги убиваме — намеси се Кос. — Само да ги спрем.

Ръцете на Ендрис разсякоха въздуха:

— И можете ли да гарантирате, че никой от тях няма да загине? Нашите воители не се предават лесно, докторе. Ако ние ви помогнем, нашето предателство със сигурност ще доведе до тяхната смърт.

— Сър... — каза Самюелз.

— Да? — погледна го комодорът.

— Вече знаем едно тяхно слабо място.

Ухура бързо се досети за какво ставаше дума. Уесли очевидно също се досети. Тогава на лицето му се изписа мрачна усмивка.

— Да, наистина — отвърна комодорът. — Да, наистина.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Чеков въздъхна. Да намерят нападателите, се оказваше по-трудно, отколкото бе очаквал някой от тях.

Сулу, който седеше до него, се обърна и каза:

— Стеснете обхвата си с още хиляда километра.

— Да, мистър Сулу — съгласи се руснакът. — Все още нищо.

— Опита ли с увеличение на частта от спектъра, с който сканираш?

— Разбира се.

— О'кей. Тогава опитайте с широкообхватните сензори и ги настройте на три-четиринадесет, позиция две-четири.

Пауза.

— Все още нищо.

— Все още веднъж.

Чеков поклати глава. Може би Скоти е сгрешил. Може би отрицателните йони, които е открил, са били някакви червени точки, които са го заблудили.

— Все още никаква следа от тях — изкоментира унило младши лейтенантът.

— Не се предавайте! — отвърна Сулу. — Нека изследваме сектор три-четиринадесет, позиция едно-шест.

Чеков се съгласи:

— Да, сканирам сега. Нищо — и се завъртя на стола си, за да може да вижда научния сектор. — Всичко ли е калибрирано така, както говорихме?

— Да, да — отвърна офицерът, който седеше на мястото на Спок в научната станция.

Що се отнася до Вулкан, той самият седеше и наблюдаваше картината от командното кресло. Нямахме и капка съмнение, че предпочиташе да седи в креслото в научната станция, но когато капитанът не беше в командната зала, нямаше друг избор.

Сулу се обърна към мониторите си и отново започна детайлно да проучва схемите на секторите, които предаваха сензорите. На екраните се появяваха непрекъснато нови и нови данни. Чеков можеше да ги наблюдава от мястото си.

— Павел, има група от свободно летящи астероиди точно в края на този сектор — и той посочи въпросния квадрант. — Опитайте се да ги фокусирате.

Чеков натисна три бутона, настрои картината с контролните потенциометри и въздъхна:

— Нямаме късмет, сър. Изглежда безнадеждно, нали?

— По такъв начин ли трябва да говори един навигатор на „Ентърпрайс“? — подразни се Сулу. — Не са ви учили на това в академията и не сте мислили по този начин, когато сте преминавали през Малтийския лабиринт.

Руснакът го погледна:

— Знаете за това?

Сулу поклати утвърдително глава.

— Новините пътуват и навярно сте удивен колко бързо. Дори аз имах проблеми с лабиринта.

Спомените накараха Чеков да се усмихне.

— Е, добре, искате да ви покажа пътя през лабиринта. Всичко се решава от това, как се справяте с третото разклонение на петото ниво. Но това...

— Нещо по-различно ли е сега, просто един лабиринт в необикновена конфигурация — довърши Сулу. — Сега, преди да продължим, опитайте позицията две-три — и след кратка пауза добави: — Петото ниво, така ли?

Чеков се усмихна под мустак. По такъв ли начин щурманът искаше да задържи бодър духа му? Ако е така, то той успяваше.

— Добре. Опитайте три-петнадесет, позиция две-шест.

— Да — каза Чеков. — Превключвам сензор на три-петнадесет, позиция две-шест. Един момент... Уцелихте, Сулу!

— Младши лейтенант? — долетя гласът на Вулкан.

Руснакът се завъртя на стола си.

— Открих ги, сър. Отрих нападателите!

Външно Спок беше спокоен.

— Виждам — и се обърна към Палмър в комуникационния център. — Лейтенант, моля извикайте капитана в командната зала.

Без да чака да му казват, Чеков насочи кораба към нужния курс.

— Тръгваме към три-петнадесет, позиция две-шест — зави той.

— Увеличете скоростта до четири светлинни — каза Спок.

— Увеличавам скоростта до четири светлинни — потвърди Сулу.

Когато шумът от двигателите малко се повиши, което беше знак за увеличаване на скоростта, напрежението на екипажа в командната зала също се повиши с няколко степени.

— Спок до бойната зала. Бъдете нащрек, моля ви!

Една сигнална лампа на контролния панел пред Чеков смени цвета си от кехлибареножълт в зелен и Спок промълви сам на себе си:

— О'кей, Павел, къде е точното местоположение на нападателите?

— Има група от астероиди, подредени в елипсовидна орбита точно над системата Гама Ксаридиан. Открих дузина независими една от друга следи, които водят в тази посока.

— Време до пристигането?

— Четири часа и седемнадесет минути.

— Изобилие от време за капитана, за да състави плана си... докато все още сме на смяна — засмя се малко тъжно Сулу. — Не бих пропуснал това.

Чеков усмихнат се обърна към него и отвърна:

— Нито пък аз.

— Хора, повишете вниманието си!

„Ентърпрайс“ бавно приближаваше групата метеорити откъм външния край на системата Гама Ксаридиан. Пред тях се носеха хиляди и хиляди малки космически отломки с големина от няколко милиметра до няколко мили в диаметър. Самата метеоритна група беше широка няколко мили и изглеждаше безкрайна.

— Мистър Спок? — Кърк дори не трябваше да довършва въпроса си.

— Трудно е да се определи точно, капитане — каза Спок. — Някои астероиди съдържат високо йонизирани метали, което пречи на нашите сензори да се разгърнат. Ако нападателите наистина се крият сред астероидите, ще бъде много трудно да ги фиксираме.

В този момент „Ентърпрайс“ беше все още на безопасно разстояние от групата метеорити, разположен зад втората луна на Гама Ксаридиан XII — най-крайната планета от системата. Кърк се наведе напред, опитвайки се да предвиди трудностите, които стоят пред тях.

— Нямаме друг избор — каза той. — Ако на нас ни е трудно да ги засечем, на тях също ще им е трудно да ни засекаат. Дефлекторите на пълна мощност. Напред една четвърт импулс. Въведете ни, мистър Сулу.

Сулу пое дълбоко въздух.

— Напред една четвърт импулс.

„Ентърпрайс“ бавно си проправи път през множеството астероиди. Сулу маневрираше и заобикаляше по-големи метеорити, но беше невъзможно за кораб с такива размери като „Ентърпрайс“ да се движи гладко сред толкова много отломки. Последва серия от тъпи удари на астероидите по дефлекторите.

— Къде, по дяволите, са те? — каза Кърк, като се опитваше да не показва раздражението си.

При тези думи „Ентърпрайс“ се люшна от ударната вълна на експлозията, станала при един от щитовете.

— Уверен съм, че ги открихме, капитане — каза Спок.

Отново осем високоманеврени смъртоносни кораба се спуснаха над „Ентърпрайс“. Този път обаче тяхната маневреност им даваше значително предимство. Те се стрелкаха към „Ентърпрайс“, стреляха и след това се отдалечаваха и се криеха сред астероидите.

Оръдията на звездния кораб стреляха във всички посоки, но беше невъзможно да се уцели някой кораб нападател. Астероидите пречеха при всеки изстрел и закриляха малките кораби, които продължаваха своята смъртоносна игра. И всяка тяхна атака заедно с астероидния дъжд заплашваха да извадят щитовете на совалката от строя.

— Сулу — извиси се гласът на Кърк сред шума от тревожни гласове, докладващи за различни разрушения по кораба. — Като използвате фотонните торпеда, се опитайте да се целите в самите метеори. Не се целете в нападателите, целете се в метеорите! Ако ги разбием на парчета, отломките ще забавят нападателите — нямаше време да добави: „Надявам се.“

Щурманът направи това, което му каза капитанът — прицели се с торпедата в някои от най-големите астероиди и стреля. Торпедата, които бяха прицелени точно, поеха път към астероидите и ги пръснаха на парчета. Да, наистина нападателите бяха принудени да забавят скоростта си, тъй като трябваше да си проправят път сред още по-голямо множество от астероиди. Но за големия звезден кораб „Ентърпрайс“ те не можеха да бъдат сериозно препятствие.

Внезапното намаляване скоростта на нападателите беше това, от което се нуждаеше Сулу. Оръдията на „Ентърпрайс“ веднага започнаха да достигат своите цели. Малките кораби се накланяха ту на една, ту на друга страна, но Сулу отново извика:

— Щитовете на нападателите са силни и не ни позволяват да ги поразим!

Не можеше да се каже същото и за щитовете на „Ентърпрайс“. Те бяха непрекъснато обстрелвани от всички страни и когато Скоти подаде тревога, Кърк изобщо не се изненада.

— Щитовете са извън строя! — извика главният инженер, докато „Ентърпрайс“ отстояваше още едно нападение. — Няма да удържим още много време.

В този момент Палмър внезапно се обърна на стола си и извика:

— Капитане! Имаме връзка с „Лексингтън“!

— Те наблизиха ли са? Може ли да ни помогнат? — попита Кърк.

— Не, сър. Те все още са в орбита около Ритра.

— Свържете ме, но само ако е важно и колкото се може по-кратко!

„Ентърпрайс“ се разклати още веднъж. Разхвърчаха се искри в инженерната станция и младши лейтенант Кортес извика и падна.

— Чеков, поемете инженерната станция! — нареди Кърк. — Палмър, какво, по дяволите, става с „Лексингтън“?

— Тук е „Лексингтън“, Джим — чу се учудващо спокойният глас на комодор Уесли. Той можеше да си позволи да бъде спокоен. Не беше атакуван от всички страни в средата на рояк от метеори.

Чеков премести Кортес в единия край на инженерния сектор и зае мястото му. От силната миризма на изгорели интегрални схеми очите му започнаха да сълзят.

Докато Чеков се опитваше да разбере коя част от апаратурата все още работеше, Кортес изстена тихо на пода.

— Мощността на защитното поле е намаляла до минимум, капитане! — извика руснакът. Оттук той можеше да следи остатъчната мощност и работата на Скоти в инженерната.

Опитваше се да намери резерви отвсякъде, като изключваше всичко, което не беше съществено в случая, и по този начин да захрани с допълнителна мощност защитното поле и оръдията. Но безуспешно.

— Надявам се, че имате да казвате нещо важно, Боб! — извика Кърк. — В момента ни атакуват и оръдията ни не могат да пробият дефлекторите на нападателите!

— Те са ритрими, Джим! Каста на войните — ние не знаехме за нея!

— Това ще ми бъде ли от някаква полза през следващата минута?

— Още един удар върху четвърти щит ще го разруши напълно! — информира го Сулу.

— От това, което знаем за технологията на ритрамените — отговори Уесли, — следва, че щитовете на нападателите са уязвими при по-висока радиация. Опитайте се да пренастроите честотите на оръдията.

Сулу се обърна и погледна към Кърк, който веднага му даде знак. Но Сулу не можеше да го направи сам.

— Чеков! Прекалибрирайте...

— Чух комодора, капитане! — обърна се към него Чеков и извика: — Вече е направено. Оръдията са прекалибрирани.

Кърк одобри.

— Сулу! Спокойно! Ако четвърти щит е толкова отслабен, те несъмнено ще се върнат и ще се опитат да се прицелят именно в него.

Така и стана. Осемте вражески кораба направиха дъга около совалката и я приближиха точно откъм четвърти щит. Целта им беше ясна — да ударят по него и да го изпратят в небитието. Не бяха много хитри. Нарастващото им чувство за неуязвимост при вида на пораженията, понасяни от „Ентърпрайс“, увеличаваше тяхната самоувереност.

— Сега, Сулу! Огън!

Космическото пространство беше озарено от огъня на оръдията, които стреляха срещу нападателите. В командната зала звукът от стрелбата прозвуча по-различно за Кърк — по-силно, по-сърдито,

сякаш „Ентърпрайс“ виеше от ярост срещу оскърблението от такива малки парвенюта — корабите, осмелили се да го нападнат.

Огънят на оръдията разреза щитовете на нападателите, както нож разрязва масло. Ударът беше толкова силен, че водачът на нападателите беше разцепен на две и експлодира, разпръсквайки се на хиляди парченца. Корабите от двете му страни също бяха улучени. Те се опитваха да се отдалечат по спираловидна траектория, но успяваха частично.

— Сулу! Астероидът при тридесет и осем, позиция девет! — Кърк сочеше към един доста голям метеор с плоска повърхност. — Огън!

Сулу веднага разбра кратката команда и направи бързи изчисления, за да насочи оръдията нататък. Мозъкът му работеше със светкавична скорост, успя да изпревари компютъра с половин секунда и стреля точно.

Изстреляният лъч рикошира и почти уцели един вражески кораб. Друг нападател от различен ъгъл видя изстреляния лъч, но беше твърде бавен, за да реагира. Двигателят, в който се беше прицелил Сулу, беше пръснат на парчета.

Кърк беше на крака.

— Те ще се опитат отново да се измъкнат. Но този път няма да им позволим. Сулу, стреляйте с широк ъгъл! Има дупка в астероидната група при двадесет, позиция едно-едно-четири. Те вероятно се опитват да се доберат дотам. По моя прицел — три, две, едно и... огън!

Кърк беше смъртоносно точен. Широкоъгълният лъч шибна нападателите навреме, точно когато се бяха обърнали срещу него. Воините на Ритра разбраха, че се намират право срещу лъча, изстрелян от „Ентърпрайс“. Но при такъв широк ъгъл той не можеше да бъде толкова мощен. Така и трябваше, защото Кърк не искаше да ги унищожи, а да ги зашемети.

Постигна целта си напълно. Мародерите бяха притиснати към облегалките в тесните си кресла и бяха безпомощни да управляват корабите си, които се удряха леко един о друг или се въртяха в спирала без контрол. Воините се опитаха да се доберат до пултовете за управление, за да се отдалечат, даже да се възпламенят. Но ударната вълна от мощния лъч на „Ентърпрайс“ прорязваше тяхното защитно поле и ги приковаваше на място.

От флотата на наемниците бяха останали четири кораба, които се носеха безпомощно в космическото пространство пред „Ентърпрайс“.

Кърк облиза пресъхналите си устни и каза:

— Мистър Сулу... изключете червената тревога. Вземете корабите на нападателите на буксир. В момента, когато излезем от метеоритния прах, искам мародерите от тези кораби да бъдат телепортирани на „Ентърпрайс“. Те трябва да отговарят на доста въпроси.

— Джим? — долетя гласът на комодор Уесли. — Джим? Още ли сте там?

— Точно така, комодор. Изглежда — каза Кърк, като си придаваше спокоен вид, — че тяхното защитно поле е уязвимо срещу лъчи, настроени в най-високата част на скалата. Имахме късмет, че успяхме да открием това навреме.

Последва пауза, в която той долови хиленето от другата страна на канала.

— Точно затова вие сте легенда за своето време, капитане. Вие винаги знаете какво точно трябва да се направи.

— Вярно, комодор. Благодаря ви за любезните думи. За всичко.

— След като при вас всичко е спокойно, ние имаме още малко работа на Ритра. Можете ли да се оправите без нас за известно време?

— Не виждам никакъв проблем, комодор.

— Добре. „Лексингтън“ изключва.

Маккой се появи в командната зала, като носеше със себе си медицинската чанта.

— Изцяло ли обезвредихте нападателите?

— Да, докторе.

— Добре. Чеков ме извика да... о'кей. Стой мирно, Кортес — Маккой коленичи до ранения офицер и веднага облекчи болката в обгорените му ръце.

Кърк погледна към Чеков.

— Вие сам сте извикали доктор Маккой, младши лейтенант? Уведомили сте корабния лекар, офицер от по-висш чин, че трябва да напусне лазарета и да дойде да се погрижи за ранен тук?

Чеков изведнъж се почувства така, сякаш е съгрешил в нещо.

— Мистър Кортес беше ранен. Помислих, че...

— Вие сте помислили, младши лейтенант?

— Да, сър.

Кърк се поколеба за момент и каза:

— Моля, заемете мястото си в навигационната станция. Трябва да следвате курса.

Чеков веднага се запъти към навигационната. Отново ли го поляха със студена вода?

Не мислеше така. Всяко зло за добро!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Даб стоеше пред просъздателския център — тя мислеше за него като за свой собствен — и гледаше към апаратурата, оставена от човешките същества. Генераторът на защитно поле, който възнамеряваха да изградят, беше почти завършен.

Хората, които се тълпяха наоколо преди няколко часа, си бяха заминали. Тя не можеше да ги вини. Дълбоко съжаляваше за това, което се беше случило.

Сега децата ще умрат — бавно и болезнено. И просъздателите, които бяха свързани с това място от вековен инстинкт, може би също ще умрат, но не преди нарастващата радиация да ги направи инфертилни.

Това беше най-ужасното нещо за Даб. А бяха толкова близо да получат помощта, от която се нуждаеха...

Тя въздъхна. Вината не беше тяхна, а на войните. Ако не се бяха поддали на инстинктите си и не бяха нападали беззащитни колонисти, хората на Федерацията щяха да бъдат все още тук и да монтират своята апаратура.

Не, вината не бе само на войните. Въпреки участието на войните в кланетата, които бяха разкрити, ритримите все още имаха шанс да получат помощта на хората, ако не беше отказът на Ендрис да разкрие фактите, които можеха да доведат до арестуването им.

Даб не можеше да се чувства невинна, защото, когато Уесли и хората му я бяха попитали за истината, просъздателят не я каза. Тя мислеше за последствията от всичко това и за просъздателския център. Петата каста беше част от тях. Как можеше да разкрие тайната, която да доведе до тяхната гибел.

И все пак тя беше виновна. Поколението на войните щеше да умре заедно с поколенията на останалите четири касты. Продължи да размишлява. Последователността от събития беше като един омагьосан кръг — път, който няма край, но няма и отбивки.

Независимо от това, как щяха да постъпят тя или Ендрис — ритримите щяха да умрат.

Иронията беше в това, че човешките същества бяха намерили информацията, която търсеха. Уесли и останалите я бяха разгадали по жестовете на ръцете им. И воините щяха да бъдат убити въпреки всичко, въпреки усилията на Ендрис да ги защити.

Погледът на Даб се съсредоточи върху мътния поток лава под бариерата. Представи си, че чувства убийствените ѝ лъчи, а мислите ѝ се върнаха върху срещата в градината на управителите.

Уесли беше казал, че не го е грижа, какво се е случило с петата каста. Каза също, че не е на Ритра, за да съди, а че единственото важно нещо за него е съдбата на ритримите на Гириин Гата.

Но това беше, преди да разбере какво са направили воините на хората му. Това беше, преди да му разкрият повода да ги намрази.

Не беше честно. Децата не бяха извършили престъпление. Но нямаше да бъдат пощадени, нито едно от тях. Много жалко, много жалко...

Изведнъж светлина проблесна близо до машините на Федерацията — малко по-ярка от светлината на Гириин Гата, но въпреки това — различна. Даб се загледа и видя на светлината пет фигури.

Хора на Федерацията, осъзна тя, даже преди фигурите да се открият напълно. Разбира се, кой друг можеше да бъде? Няма съмнение, че са се завърнали за апаратурата си. Тя прехапа устни в отчаяние.

И тогава осъзна, въпреки тъгата, която я беше обзела, че хората също заслужаваха съжаление. В края на краищата, при атаките на воините бяха убивани техни родственици. Щеше да бъде върхът на варварщината, ако не изрази съжалението си за загубата им.

Като се опитваше да се съвземе, тръгна към тях по неравната повърхност. Когато приближи, те я поздравиха с неохота.

— Просъздател Даб — каза един от тях — женската, която наричаха Ухура, — радвам се, че сте тук.

Радва се? Даб се зачуди дали е чула добре. Но знаците на Ухура потвърдиха казаното. Тя наистина се радваше.

— Защо? — попита простиичко Даб.

— Защото аз трябва да тръгна — обясни Ухура. След това посочи към спътниците си. — Ние всички трябва да тръгваме.

— Разбирам — отговори просъздателят, но нищо не разбираше. С ръцете си каза, че разбира това, че напускат, но не разбира радостта им.

Жената я погледна.

— Радостта — обясни Ухура — е от това, че имам възможността да кажа „довиждане“ и да ви пожелаем късмет с просъздателския център.

Сега Даб беше наистина объркана.

— Какъв късмет можем да имаме — попита тя — без вашето защитно поле?

Ухура се усмихна.

— Помислили сте си, че ще ви напуснем, без да довършим работата, която започнахме? Разбира се, че вие ще имате нашия щит и всичко, от което се нуждаете, ако сме в състояние да ви го дадем.

Просъздателят беше напълно объркан.

— Но войните...

— О — каза човешкото същество. — Сега разбирам. Помислили сте си, че ще ви съдим за атаките на войните — и поклати глава. — Войните ще отговарят за това, което са направили, но няма причина останалите от вас да страдат. Всичко, което сте направили, е да се придържате към своята вяра. Това не е престъпление.

На Даб ѝ се зави свят. Тя не можеше да повярва.

— Тогава, преди да напуснете...

— Мистър Самюелз и неговият екип ще се уверят, че защитният отражател работи. Всъщност, що се отнася до това, те трябва да се върнат на кораба точно поради тази причина — за някои части — Ухура направи пауза. — Това е, което искахте да чуете, нали?

Останала безмълвна, Даб използва ръцете си, за да потвърди. Да, това беше наистина нещото, което МНОГО искаше да чуе.

— Готова ли сте, лейтенант? — попита Самюелз.

Ухура хвърли последен поглед към мъчителната гледка на Гириин Гата. Мястото не изглеждаше по-различно с монтираното защитно поле на Федерацията. Лавата все още вреше от другата страна на бариерата и морето все така се изпаряваше от другата страна на просъздателския център.

Но имаше все пак разлика. Радиацията, която заплашваше просъздателите и техните поколения, нямаше да прониква повече. Ритримите бяха на сигурно място в своята малка сграда.

Когато се обърна към просъздателския център, тя видя Даб и други двама, които стояха пред вратата. Махна им. Те ѝ отвърнаха.

Ухура все още помнеше блясъка в очите на просъздателя, когато разбра, че въпреки всичко комодор Уесли няма да ги изостави на жестоката съдба. Все още чувстваше топлина от благодарността на Даб.

Тя отвърна:

— Да, командир. Готова съм.

Самюелз отвори комуникатора си.

— Пет за телепортиране — каза той.

На комуникационния офицер се стори, че телепортирането този път е отнело малко повече време от обикновено. Но това трябваше да се очаква. Докато инженерният екипаж на първия офицер трябваше да се върне на „Лексингтън“, тя и Самюелз трябваше да бъдат пренесени в градината на управителите.

И наистина това беше мястото, където бяха засегнати. Като настрои визъора, Ухура погледна наоколо и видя Уесли, Кос и Бейла да стоят около тяхната обичайна пейка в очакване да се появят тя и първият офицер. Ендрис и другарите му управители също бяха там от другата страна на басейна.

Странно, но мястото изглеждаше по-приветливо от последния път, когато го бяха видели. Разбира се, тогава обстоятелствата бяха малко по-различни.

Когато Ухура и Самюелз приближиха останалите, първият офицер се обърна към комодора:

— Често ли идвате тук, сър?

Бейла и докторът се усмихнаха, но Уесли остана сериозен.

— Всичко е въпрос на време — отвърна той. — През последните пет минути се гледахме един друг в очакване на нашия преводач.

— Е — каза Ухура, — вече сме тук. Ще започваме ли?

Комодорът изсумтя.

— Не виждам причина да не го направим — и когато Ухура и Самюелз се присъединиха към останалите на пейката, той се обърна

към управителите: — Радваме се за възможността отново да говорим с вас.

Ендрис, който говореше от името на останалите, както винаги, изрази с жестове мисълта си:

— Ние сме тези, които се радват — каза той откровено.

— Това може да се промени, когато разберат за войните си — промърмори Кос.

Уесли прочисти гърлото си — начин, с който искаше от доктора да замълчи. Кос разбра намека и стисна устни.

— Няма съмнение — започна комодорът, — че вече сте говорили с просъздател Даб на Гириин Гата. И сигурно знаете, че условията там са осигурени с един от нашите защитни генератори.

— Вярно е — отвърна Ендрис. — Говорихме с нея.

— Този генератор ще работи години — отбеляза Уесли. — Не трябва да се тревожите за просъздателския център за известен период.

Ухура доукраси твърдението с жестове, изразяващи увереност, но те наистина не бяха необходими. Ритримите вярваха, че това, което им беше казал комодорът, е вярно. Прочете го в очите им.

— Благодарни сме — каза простичко Ендрис. Жестовете му потвърдиха думите. След това изражението му се промени. — А що се отнася до нашата пета каста? — попита той.

— Това е въпросът — измърмори Кос.

Уесли се изправи и без извинения заяви:

— Нашият кораб „Ентърпрайс“ се е сблъскал с вашите воители и ги е разбил в напрегната борба. Някои от корабите им са разрушени. Щяха да са много повече, тъй като са щели да се самоунищожат. Но „Ентърпрайс“ е действал бързо. Така че оцелелите ще отговарят за престъпленията си пред Федералния съд.

Управителят на настоящия цикъл на планетата не показа и следа от гняв. Ухура дори не беше сигурна, че той може да изпитва такова чувство. Вместо това той направи прост знак.

Не беше знак на омраза, от какъвто се бяха опасявали. Нито на раздражение. Не...

Беше знак на облекчение.

— Какво ще кажете за това? — прошепна Ухура.

— За кое, лейтенант? — попита комодорът.

— Те не са разгневени — отвърна Бейла. — Те са щастливи, че сме спрели войните.

Уесли се обърна към комуникационния си офицер:

— Не знаех, че разбирате езика на знаците, мистър Бейла.

Бейла погледна към Ухура и сви рамене.

— Понякога е учудващо какво може да прави съзнанието.

Явно, отбеляза Ухура, мистър Бейла се е справил с домашната си работа. Тя кимна одобрително и се обърна отново към Ендрис.

— Вие, изглежда, сте учудени от нашата реакция — отбеляза управителят. — Сигурно не сте мислили, че ние сме желали клането на човешките същества да продължи?

Комодорът се усмихна.

— Разбира се, че не. Просто не очаквахме загрижеността за НАШИТЕ да надделее над грижата за ВАШИТЕ.

Ендрис изглеждаше объркан за момент.

— Невинните са невинни — обясни той — независимо от това, дали са ритрими или човешки същества.

При тези думи Ухура не можеше да не се усмихне. Това, което тя действително искаше да направи, бе да изръкопляска, но нямаше да е много уместно.

Управителят погледна към Уесли.

— Все още ли искате да изградите наблюдателен пост в нашето космическо пространство?

— Да — отговори комодорът.

— Тогава това ще бъде уредено. Нещо повече — искаме нашият диалог с Федерацията да продължи. Ние се надяваме, че все още е възможно... да кандидатстваме за членство във вашата организация.

Уесли се усмихна.

— Ще се радваме, ако успеете — отвърна той. — Какво имате предвид диалога?

— Може би — каза Ендрис — малка делегация от ваши хора е възможно да остане тук, за да улесни размяната на информация между нашата и вашата раса. Тези хора могат също да помогнат при изграждането на наблюдателния пост — и се обърна към Ухура. — Това човешко същество ни впечатли с доброто познаване на нашия език, а също и с други качества. Ще се радваме, ако тя предвожда делегацията.

Ухура осъзна, че устата ѝ е отворена от почуда, и я затвори.

— Аз... аз не знам какво да кажа — заекна тя.

Комодорът я погледна добродушно.

— Кажете това, което чувствате, лейтенант.

Тя сви рамене.

— Поласкана съм — за момент се опита да си представи живота тук, на Ритра, за по-дълъг период от време. Това щеше да бъде една голяма възможност да се запознае с културата на ритримите, шансът на живота ѝ. — Поласкана съм — повтори тя. — Обаче трябва със съжаление да откажа. Надявам се, че разбирате — обърна се тя към Ендрис. — Моето място е на кораба. За това съм обучавана и това ми харесва.

Управителят поклати глава.

— Разбирам ви много добре, лейтенант. Нито пък аз желая да ви откъсна от вашите хора против волята ви — ръцете му описаха знаци във въздуха. Може би, казаха те, идеята за делегацията не беше толкова добра. — Вероятно е грешка да се иска от някого да живее сред чужденци — каза той с думи.

— Не, не се притеснявайте — отвърна Уесли. — Федерацията има специалисти по ксенология, които са обучени да прекарват дълго време сред чужди култури. Сигурен съм, че те...

— Сър? — прекъсна го Бейла. — Ако нямате нищо против, бих искал да остана на Ритра.

Комодорът се втренчи в него.

— Сигурен ли сте, лейтенант?

— Да — кимна Бейла, — сигурен съм. — Виждате ли, когато видях тези воини-бебета в просъздателския център... е, почувствах се така, сякаш виждах самия себе си. Със заминаването на възрастните воини младите ще израснат без модел, без наследство, което трябва да запазят. Те ще бъдат откъснати от нещо важно. А както Ухура ще ви каже, да бъдеш откъснат от наследството си, е въпрос, по който аз съм експерт — направи пауза. — Искам да бъда тук, за да видя как те ще го понесат... и може би да им помогна по някакъв начин.

Уесли пое дълбоко въздух и го издиша.

— Лейтенант... това няма нищо общо с нашите различия преди, нали? Доколкото мога да забележа, аз разговарям с нов човек.

— Не, сър — отвърна Бейла, — решението ми няма нищо общо с различията ни преди.

Комодорът се намръщи.

— Е, тогава — обърна се към Ендрис и потупа Бейла по гърба, — изглежда, че имаме човек, който да оглави тази делегация, управителю.

— За мен е удоволствие — отвърна Ендрис. — Добре дошли, мистър Бейла.

Комуникационният офицер се поклони и след това направи с ръце несръчен жест на благодарност.

— Благодаря ви, управителю — и отново се обърна към Уесли. — Комодор, ако ви е все едно, бих искал да започна веднага. Нямам много приятели на борда на кораба и...

— Разбирам — прекъсна го Уесли. — Ще телепортираме нещата ви, преди да излезем от орбита.

Доктор Кос се обърна към Бейла и му подаде ръка.

— Надявам се, че това е довиждане, и то за кратко. Ще ми липсвате, лейтенант.

— Вие също ще ми липсвате — отвърна Бейла, като пое подадената ръка. — По дяволите, всички ще ми липсвате. Дори вие, мистър Самюелз.

Първият офицер се престори на смутен.

— Това клопка ли е, мистър? Не забравяйте, че все още сте под мое командване, докато не ви освободя. Комуникационният център и без това се нуждае от пълна диагностична проверка — усмихна се той. — Не е ли така? Всичко най-хубаво, лейтенант.

— Сигурен съм в това — отвърна Бейла. Накрая той се обърна към Ухура и я попита: — Какво да кажа?

— Кажи, че ще поддържаш връзка.

Той кимна.

— Ще държа връзка, Ухура. Можем да се обзаложим — и като взе ръката ѝ в своята, нежно я стисна. Ръкостискането му беше така топло, както бризът на джунглата.

— Хайде — каза Уесли. — Нека тръгваме, преди да съм се разплакал. Не мисля, че трябва да го правя пред нашите нови съюзници.

С неохота Бейла пусна ръката на Ухура и пристъпи крачка назад. Но тя знаеше, че ще мине много време, докато забрави погледа на неговите тъмни, тъмни очи.

Комодорът се обърна към Ендрис и към останалите управители.

— Ще тръгваме. Но скоро ще получите съобщение от Федерацията. И, разбира се, през това време ще имате мистър Бейла.

Ендрис остана безмълвен, но с жестове им пожела добър път.

— Може би ще се срещнем отново — каза той.

— Никой не може да каже със сигурност, управител. Късмет на вас и на останалите — Уесли включи комуникатора си и каза: — Четирима за телепортиране, лейтенант.

— Четирима, сър?

— Точно така — потвърди комодорът. — Мистър Бейла остава тук с ритримите за известно време.

Последва пауза и след това:

— Разбирам, сър.

Ухура хвърли бегъл последен поглед към Бейла. Той ѝ намигна, сякаш искаше да каже: „Аз ще се чувствам добре тук, наистина.“

Миг по-късно транспортният лъч ги понесе — нея, Уесли, Самюелз и Кос. Докато стояха на платформата, докторът свали визьора си и каза:

— Напомнете ми да изпратя някои от тези неща на Бейла. Ще има нужда от тях.

— Вярно е — съгласи се комодорът.

— Знаете ли — отбеляза Самюелз, — надявам се, че всичко ще сработи добре долу.

— За Бейла? — отвърна Ухура. — Сигурна съм, че всичко ще е наред.

— Не за Бейла — отговори първият офицер. — Говоря за генератора на защитното поле — и като опипа джоба на ръкава си, извади един машинен елемент и сви рамене. — По някакъв начин сме пропуснали да монтираме тази част. И никой от нас не е забелязал.

— По дяволите, Самюелз — каза Уесли, като присви очи, — не можем да напуснем орбита, докато онзи генератор...

— Шегувам се, шегувам се — увери го първият офицер, като вдигна ръце. — Просто шега, сър.

Уесли се разсмя.

— Знам това. Мислиш ли, че за цялото това време, през което сме заедно, не съм научил всичките трикове от торбата ти?

Всички добре се посмяха — дори Самюелз. Всъщност Ухура отбеляза, че първият офицер се смееше най-високо.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Докато Кърк се изкачваше с турболифта към командната зала, размишляваше върху системата от правила за чест на воините ритрамени. Разярени от това, че са заловени, а не убити, те не изпитваха каквото и да е угризение на съвестта за разкриване идентичността на тези, които са ги наели, или пък, че са подсигурили на капитана пълен списък на компонентите, които са откраднали.

Но твърдяха, че са нямали представа за какво може да бъде използвано оборудването. Кърк се надяваше неговите офицери да имат някакъв напредък по този въпрос.

Вратата се отвори и той влезе в командната зала. Почти веднага Сулу се извърна на креслото си, за да го поздрави.

— Визитата полезна ли беше, сър?

— Горедолу, мистър Сулу, горедолу — и като се обърна към Чеков, каза: — Младши лейтенант, следвайте курс обратно към Паратуул.

— Курсът е зададен, сър.

— Мистър Сулу, шест светлинни скорости.

— Много добре, джентълмени.

Като тръгваше към Спок, капитанът дочу Чеков да мърмори:

— Чувствам се като футболна топка заради начина, по който подскачаме из този квадрант.

Чу и отговора на Сулу:

— Но, Чеков, по какъв начин се става добър навигатор? Практика, практика и повече практика.

Последва болезнена въздишка от страна на Чеков.

— Пето ниво наистина — измърмори Сулу едва-едва.

Като обиколи командната зала, Кърк спря при Спок. Офицерът учен беше дълбоко погълнат от изучаването на информацията за корабите нападатели.

Като забеляза присъствието на капитана, Спок се изправи на крака и каза:

— По-лошо е, отколкото очаквах.

Кърк го погледна.

— Какво имаш предвид?

Вулкан се намръщи.

— Сега паратаа разполагат с технологичните съставки, за да построят доста модерно и опасно оръжие.

— Да, те това правят — добави Скот от инженерната станция. — Мистър Спок, вашата хипотеза се потвърждава от техническите бележки, които имам в офиса си.

— Доразвийте тезите си, джентълмени — настоя Кърк.

Вулкан се съгласи.

— Изглежда, че паратаа притежават необходимото, за да построят плазмено оръдие — обясни Спок.

Капитанът подсвирна.

— Спомням си, че съм чел доклади за тази програма. Какво стана с нея?

Спок сви рамене.

— Учените от командата Старфлийт развиха технологията до ниво производство. Те даже конструираха малък работещ модел. Обхватът му беше доста ограничен, но разрушителната му способност — доста впечатляваща. Истинското оръдие може да унищожи света.

— Чудесно — каза Кърк.

— Да, сър — отвърна Скоти, — това е коварно чудовище. Плазмата, която се използва, е йонизиран газ, обогатен с електрони и положителни йони, съчетани по такъв начин, че да неутрализират електрическия заряд и да позволяват той да бъде контролиран чрез магнитни полета. Когато плазмата влезе в контакт със силовото защитно поле, противопоставянето на енергиите резултира в опустошително разрушение. Оръжейните експерти на Старфлийт никога не могат да се обосноват достатъчно добре, за да поставят такова оръжие на борда на космически кораб. И причината не е само една. Това проклето нещо ще накара ускорителните двигатели да работят извън границите на сигурността. Що се отнася до мнението ми, щастлив съм, че те не са успели да построят истинския модел.

— Но сега паратаа, управлявани от войнолюбиво правителство, притежават средствата да построят точно такова оръдие — заяви Кърк.

— Но защо ще искат такова оръдие, ако вече управляват своя свят? — запита Скот.

— Защо наистина? — повтори Спок.

Кърк се замисли над този въпрос и откри един зловещ отговор.

— Мистър Сулу, кои населени светове са най-близо до Паратуул?

— Вие не мислите, че... — започна Скоти.

Капитанът го прекъсна:

— Не можем да го пренебрегнем, мистър Скот. Спок?

— Колониите Ксаридиан, сър.

— И следващата, най-близо?

Вулкан направи пауза, за да прехвърли наум данните. Кърк винаги се чудеше на способността на вулканите да запомнят и обработват голямо количество информация. От друга страна, за да управляват по този начин ума си, те намаляваха емоционалния си капацитет — нещо, което капитанът със сигурност никога не би искал да направи.

— Следващата най-близка населена система — започна Спок — е извън границите на Федерацията, може би в хегемонията Горн. Разбира се, паратаа са също в обхвата на неизследваната територия.

— Подозирате ли, че ще използват оръдието срещу Горн? — запита Кърк.

— Съмнявам се, капитане.

— Капитан Кърк — извика Сулу от кабината на шурмана, — засякох движение далече от Паратуул. Няколко точки, засечени от нашите сензори с голям обхват.

— Курс? — запита Кърк и тръгна към командното си кресло.

— Съдейки по настоящия им курс — отвърна Чеков, — те отиват директно към свободното космическо пространство. Корабите се движат с пет светлинни скорости.

Кърк се обърна към Спок и зачака информация от неговата станция.

— Мародерите ли са, Спок?

— Не — отвърна Вулкан. — Конфигурацията е типична за паратаа. Те използват стандартния си петогълен строй на полет. Но нашите сензори улавят и нещо в центъра на строя. Нещо, което се държи там от лъч влекач.

— Боже господи — каза Кърк тихо. — Оръдието!

— Доста вероятно, сър — потвърди Спок. — И те са разгърнали защитните си полета, за да го предпазят.

Чеков се обърна към Кърк и добави:

— Сър, корабите пътуват към системата Сигни Максима. Ще пристигнат след четири часа и петнадесет минути.

Преди Кърк да попита, забеляза, че Вулкан вече беше започнал да търси карти на Сигни Максима. Усмихна се мрачно и изчака няколко секунди Спок да приготви рапорта си.

Както очакваше, офицерът учен се обърна и каза:

— Сигни Максима е жълта звезда със седем планети и два астероидни пояса. Худ са я начертали преди около седемнадесет години. В доклада им се говори за живот на четвъртата планета от системата. По това време обитателите са оценени с няколко пункта по-долу от нашето общество и тяхната планета е обявена извън границите на целия Федерален трафик.

— Защо тогава паратаа ще искат пътят им да минава през Сигни Максима? — учуди се Сулу.

Кърк отговори, без да го погледне.

— Завоевание, мистър Сулу. Тези надути правителствени лидери на Паратуул вече са поробили собствените си съпланетници и сега притежават средство да поробят останалите светове.

— Логическо предположение, капитане — сухо отбеляза Спок от мястото си.

На Кърк му предстоеше да направи труден избор. Той можеше да се изправи пред правителството на Паратуул с подозренията си или да започне да преследва конвоя. Ако беше прав за намеренията на паратаа, конвоят щеше да използва оръдието, за да унищожи една беззащитна и безпомощна раса.

Но какво щеше да стане, ако има и други готови оръдия? Имаше и един още по-съществен въпрос: можеше ли „Ентърпрайс“ да се справи с оръжие, което е достатъчно мощно, за да разкъса нейните защитни полета?

Нямаше време за обсъждане, така че реши смело.

— Чеков, задайте пресечен курс. Сулу, шест и половина светлинни скорости. Уверете се от инженерната станция, че двигателите са напълно натоварени. Палмър, червена тревога.

— Да, сър — долетя краткият отговор.

Докато Кърк седнаше в централното кресло, сирените завиха и всички светлини светнаха червено. Капитанът се облегна назад и се замисли за момент.

Още веднъж, за сравнително къс период от време, искаше да въввлече екипажа си в битка. Наистина те успяха срещу наемниците ритрамени, но сега се изправяха срещу доста различен противник — срещу оръжие с впечатляваща мощ. Кърк трябваше да помисли стратегически, да планира действията си предварително, така че съвсем малко да бъде оставено на шанса.

— Лейтенант Палмър, свържете ме по вътрешната линия с всички, моля — заповяда той. Един звук показа, че комуникационната система е активирана. Като натисна бутон от дясната страна на креслото си, той каза: — Тук е капитанът. На път сме да влезем в политически нерегулирано космическо пространство, където може би ще срещнем група кораби на паратаа. Моля, пригответе се за сражение — Кърк направи пауза. — Знам, че през последните два дена за четвърти път ви моля за това. Бих искал обстоятелствата да не са такива, но нямаме друг избор. Всичко, за което ви моля, е да дадете най-доброто от себе си. Капитанът изключва.

Спок отиде до Кърк и предложи:

— Имаме четири часа. Искате ли храна?

— Не, Спок. Искам всичко да свърши. Изглежда, че паратаа са доста досадна раса.

Спок поклати глава.

— Би трябвало да имат благоразумието да обединят своята планета с просто въображение.

— Тази битка... — започна Кърк вяло — е така безсмислена. Понякога се чувствам като дипломат, понякога — като изследовател, а сега трябва да съм войник. И не мисля, че има достатъчна причина за такава лудост.

— Разбирам, сър. Вие не търсите сражения. Вие искате разбиране. То е... за препоръчване.

Капитанът го погледна с усмивка.

— Благодаря ви, Спок.

Двамата приятели се съсредоточиха върху приготовленията на екипажа в командната зала. Капитан-лейтенант Джиото докладва

няколко минути по-късно. Той държеше някакъв инструмент в ръцете си.

— Капитане — каза той, — проучих докладите на Старфлийт за паратаа. Техните кораби са от обикновен тип с ускоряващи двигатели. Те са по-малки от нашите и следователно имат по-малки екипажи. И предпочитат да проектират корабите си за определени функции — направи пауза. — Очевидно е, че корабите, които нашите сензори засякоха, отговарят на тези, които са проектирани за защита.

— Но сега те ги използват за нападение — отбеляза Кърк. — Продължи.

Джиото се намръщи.

— Те използват стандартни лъчеви оръдия и фотонни торпеда. Не виждам никаква причина да не можем да ги избегнем или да ги унищожим, ако се стигне до това.

Кърк поклати глава.

— Благодаря, мистър Джиото — и се обърна към щурмана: — Мистър Сулу, поработете по този въпрос. Проверете няколко варианта на модел атака и разберете какви са шансовете за унищожаване на двигателите и оръжията им. Няма да призная нищо друго, освен стопроцентова прецизност.

— Да, сър — каза Сулу. Той взе комуникатора и се свърза директно с оръжейната зала.

— Мартин е — дойде отговорът.

Капитанът се зарадва, като чу, че Мартин е на дежурство. Той винаги се чувстваше по-сигурен, когато тя командваше оръжейниците. Умът ѝ работеше бързо и ефикасно.

— Специалист Мартин — каза Сулу, — тук е командната зала. Изпращам ви информация за наши потенциални опоненти и ще проверим няколко варианта. Разполагаме с четири часа преди контакта — изобилие от време, за да се подготвим. Съгласна ли сте?

— Съгласна съм, мистър Сулу. В момента получаваме информацията. Може би ще проверим първо нашите рутинни модели и ще продължим да ги модифицираме.

Кърк забеляза, че, както винаги, Мартин е готова да започне от буквара и след това да го захвърли, когато нещата достатъчно се изяснят. Нейното умение определено помогна за победата над корабите на ритрамените.

През следващите няколко часа Сулу и Мартин проиграваха различни варианти. Първата битка имаше акуратно пресметната точност от шестдесет и седем процента. Прекалено малко, за да са спокойни. Бяха стигнали до вариант с осемдесет и девет процента, когато и двамата се съгласиха, че трябва да починат малко.

Междувременно, както отбеляза Кърк, останалите офицери бяха заети със съответните приготовления. Чеков проверяваше звездните карти в този сектор от космическото пространство. Заедно със Спок сравняваха бележките за космическите явления, които при предишните проби бяха пропуснали да отбележат. Вулкан със своите офицери учени наблюдаваше мъглявината, като добавяше информацията към масива от данни в библиотечния компютър.

Доброволката Марта Лендън дойде в командната зала, като носеше поднос с чаши за дежурната смяна. Както обикновено Спок взе една чаша, но останалите ѝ благодариха за вниманието и отказаха. Лендън се задържа малко повече при навигационния пулт, където Чеков беше доста зает.

— Всичко наред ли е, младши лейтенант? — запита тя.

Чеков погледна нагоре малко изплашен от въпроса.

— О, а, да, доброволец...?

— Марта Лендън — отвърна тя с усмивка.

— Благодаря — каза той, като за първи път забеляза, че русата ѝ коса беше плътно прибрана и че имаше светли очи.

Като му се усмихна още веднъж, този път още по-насърчително, Лендън се завъртя на пети и бързо излезе от командната зала.

Кърк не пропусна тази малка сценка и лицето му се озари от усмивка. Разбира се, не беше най-доброто време, за да се завързват запознанства, но човешката природа е трудно да бъде управлявана.

Той отново се съсредоточи върху корабния дневник. Палмър се беше свързал и със Старфлийт и с „Лексингтън“. Този път сигурно ще се срещнат с Уесли близо до Паратуул.

— Капитане, сензорите показват, че ще бъдем в контакт с формацията Паратаа след двадесет минути — обяви Спок.

— Палмър, отвори канала — каза Кърк и направи пауза в очакване на сигнала, който оповестяваше, че каналът е отворен. — Тук е капитан Кърк от „Ентърпрайс“. Знаем какви са вашите цели и не

можем да ви позволим да направите това. Вярваме, че ще пожелаете да върнете откраднатата от Федерацията апаратура. Моля, отговорете.

Изминаха няколко секунди, но отговорът дойде — само аудиосигнал. Капитанът веднага позна начина, по който говореха паратаа.

— Чуваме ви, капитан Кърк, но няма да ви се подчиним. Аз искам тази слънчева система да принадлежи единствено на паратаа и ви съветвам да се оттеглите от нея. Предупреждавам ви, че сме се приготвили да се отбраняваме при вражеска интервенция.

Тези думи изненадаха капитан Кърк, но той бързо се съвзе. Като се наведе напред, каза:

— Населението на Сигни Максима не би могло да се защити. Ние няма да стоим и да гледаме как вие ги атакувате. Този кораб е готов да ви спре с цената на всичко. Предупредени сте.

— Още веднъж, капитан Кърк, НИЕ ВИ предупреждаваме. Вие можете да не ни допуснете до вашата скъпоценна междупланетна клика, но не можете да не ни допуснете до тази система. Разполагаме със средства да правим това, което искаме, и сега искаме да разрушим вашия кораб.

Сигналът прекъсна. Палмър погледна към Кърк и сви рамене. Вероятно нямаше никакви признаци за по-нататъшна комуникация.

— Червена тревога — нареди капитанът. — Сулу, оръдията на предна линия с пълна мощност. Нека видим какво сте свършили с Мартин. Защитното поле на максимум — и като натисна комуникационния бутон, каза: — Командната зала до инженерната станция. Скоти, готови ли сме за битка?

— Ако трябва да се бием — да, сър — отвърна Скот. — Но не мога да си представя какво ще стане, когато те започнат да стрелят с плазменото оръдие. Екипът за контрол на пораженията е в готовност. В действие са животоосигуряващият екип и оръжейниците.

— Много добре, Скоти. Сулу, запознайте ни с обхвата на оръдията, но бъдете готов за маневри. Мистър Чеков, бъдете готов за бързи изчисления. Целта ми е да заемем позиция между вражеската флотилия и планетата.

И Сулу и Чеков потвърдиха изпълнението на заповедите и се заеха с работа. Светлините бяха червени и в командната зала нямаше

нито един, който да не работеше трескаво. Кърк наблюдаваше сензорите над рамото на Сулу.

— Капитане — каза Вулкан, — запознавам се с мощностния строеж на плазменото оръдие. Ако те са го конструирали съгласно спецификациите, ще са нужни четиридесет и пет секунди, за да се създаде първоначален заряд. След освобождаването му той се възобновява в десетсекунден интервал.

Кърк се обърна към щурмана.

— Имате прозорец, Сулу. Ще имаме достатъчно време, за да атакуваме в тези десетсекундни интервали.

— В оръдието ли да се целя, сър? — попита щурманът.

Кърк поклати глава.

— Не, лейтенант — отвърна той, — целете се в корабите на паратаа — след което измърмори: — Въпросът е дали ще успеем да извадим от строя достатъчно техни кораби, за да разхлабим малко хватката им около оръдието, преди те да са ни извадили от строя.

— Да, сър — отвърна Сулу в потвърждение, че е разбрал идеята на капитана. Гласът му винаги ставаше по-дълбок, когато напрежението се повишаваше.

„Ентърпрайс“ се движеше с предишната си скорост, но петте кораба на паратаа не намалиха. На екрана екипажът можеше да види плазменото оръдие. Беше доста голямо — близо половин кораб на паратаа. От двете страни на чудовището имаше прикрепен по един варел. То цялото беше оплетено с жици и към него беше закрепена допълнителна апаратура.

„Не изглежда много елегантно — помисли си Кърк. — Но все пак паратаа са го строили да бъде оръжие, а не предмет на изкуството.“

Мислите му внезапно спряха, когато той забеляза, че оръдието, което беше в центъра на конвоя и се носеше от пет светли транспортни лъча, започна да присветва в единия край. Беше опасна, жестока, огненочервена светлина. Екипажът видя тази червенина да се завърта бавно, като се отдалечаваше от планетата и се насочваше към „Ентърпрайс“. С всяка изминала секунда червенината увеличаваше интензивността си, докато заприлича на вулкан, готов за изригне.

— Дръжте се! — извика Кърк. Миг по-късно щитовете на кораба изпращаха при удара от плазмата. Тя беше толкова мощна, че обля

щитовете само за част от секундата и корабът така се разклати, сякаш не можеше да бъде овладян за дълго време.

Екипажът в командната зала беше залепен за облегалките на креслата, а червената светлина за тревога премигна. Когато корабът възвърна равновесието си, Кърк поиска доклад за състоянието му.

— Щитовете се държат, но са с ефикасност седемдесет и три процента — оповести Чеков.

— Сулу, стреляйте с оръдията! — нареди Кърк.

Два лъча близнаци напуснаха совалката и се насочиха към целите си — директен удар към щитовете на водача на корабите на паратаа.

— Три от техните щитове са извън строя — заяви Спок, без да се изправя.

— Стреляй! — извика Кърк.

Огънят от оръдията премина през космическото пространство и се насочи директно към корабите на паратаа. В същото време два от техните кораби стреляха със собствените си оръдия. Когато щитовете на „Ентърпрайс“ посрещнаха тези изстрели, екипажът го усети, но не можеше да става и дума за сравнение с изстрела от плазменото оръдие.

Сулу оповести:

— Корабът водач загуби мощност. Плазменото оръдие ще се възпламени след пет секунди.

— Сулу, запалете двигателите! — извика Кърк.

— Да, сър — долетя отговорът точно когато оръдието стреля още веднъж. Но понеже корабът беше в движение, плазмата успя да поразии само част от щитовете. Въпреки това беше достатъчно, за да претовари някои от корабните системи. От говорителите се понесоха рапорти за множество разрушения.

— От строя е излязъл шести щит. Останалите щитове са разгърнати така, че да компенсират — докладва Спок. Той се обърна към капитана. — Сър, плазмата разяжда целостта на щитовете. Двете форми на енергия в комбинация са неуловими. Няма да издържим дълго, ако продължим да понасяме директни удари.

— Огън! — извика Кърк.

Сулу натисна бутоните. Лъчите разрязаха щитовете на противниковите кораби и удариха по корпусите им. След това той се

прицели в кораба, който се намираще точно срещу „Ентърпрайс“. И като стреля отново, със задоволство отбеляза ефекта от попадението.

— Изкарахме три кораба от строя — обяви с усмивка Сулу. — Плазменото оръдие се зарежда с нов заряд. Един кораб изстрелва фотонно торпедо.

Кърк сграбчи облегалките за ръце на креслото и нареди да бъде увеличена скоростта на совалката. Маневрата беше успешна. Торпедото не ги уцели.

Но останалите два кораба на паратаа успяха да се обърнат и да насочат плазменото оръдие право към совалката. Плазменият лъч беше изстрелян. Той разреза космическото пространство и се насочи право към „Ентърпрайс“.

Лесли, със сетни сили, едва успя да се задържи близо до инженерната конзола. Чеков почти беше изхвърлен от креслото. Отново светлините премигнаха и от нарасналия шум Кърк разбра, че екипажът по контрол на повредите е доста зает.

Той набързо огледа командната зала и погледът му се спря върху екрана. Оръдието се носеше безшумно из космоса, като змия, готова да извади езика си всеки момент.

Сулу каза:

— Оръдието ще бъде готово след осем секунди.

— Следващият удар ще причини структурни повреди — отбеляза Спок спокойно.

— Сулу, Z плюс пет хиляди метра! Сега! — извика Кърк.

Маневрата отново беше успешна и огънят от оръдието не ги уцели. Но Кърк не беше доволен, тъй като избегнаха удара на косъм.

— Нека довършим това — каза капитанът. — Сулу, стреляйте по останалите кораби с оръдията и с фотонните торпеда. Претоварете защитните им полета. Искам добър удар по оръдието.

Сулу разбра командата и отвърна по комуникатора:

— О'кей, Мартин, нека ги накараме да подскочат така, както проиграхме последния вариант.

Кърк наблюдаваше с интерес екрана. Беше ясно, че атаката им е претоварила някои от системите на вражеските кораби, но не толкова, колкото бе очаквал.

Сулу се обърна в креслото и каза на Кърк:

— И двата кораба имат транспортни ключалки върху оръдието, сър. То ще стреля всеки момент.

— Скот до капитана. Губим контрол върху системите отляво и отдясно. Някои от разклонителите на мощност са разтопени. Още един удар от плазменото оръдие и със сигурност излизат от строя и ускоряващите двигатели.

Стискайки зъби, и като се правеше, че не чува предупреждението, Кърк изрева:

— Стреляйте, Сулу! Дайте им всичко, което имате!

Сулу хладнокръвно се обърна и удари по бутоните. Всички наблюдаваха изстреляните фотонни торпеда и лъчите от оръдията.

Секунди преди да достигнат целта си, плазменото оръдие стреля още веднъж. Ударните вълни от експлозията отново запокитиха членовете на екипажа на различни страни из командната зала.

Кърк едва се задържаше в креслото, сграбчил облегалките за ръце:

— Спок — извика той, — положението ни!

Вулкан бързо погледна екрана:

— Оръдието вече не е под контрола на паратаа. Те обаче сигурно имат дистанционно управление на механизма за стрелба. Оръдието отново подготвя заряд — след седем секунди.

Гласът на Скоти долетя по комуникатора:

— Инженерната станция до капитан Кърк! Корпусът на совалката е пробит, сър! Капитане, не можем да продължим!

Кърк се вторачи в екрана. „Всичко е наред, мистър Скот! — помисли си той. — Малко късмет и няма да ни се налага да продължаваме.“

— Насочете лъчите към оръдието! — каза той високо. — Пригответе фотонните торпеда!

— Лъчите насочени — обяви Сулу студено. — Фотонните торпеда готови!

— Завържете се добре всички! Огън!

На екрана ясно се виждаше как оръдието искреше при всеки удар от лъч или фотонно торпедо. За момент нищо повече не се получаваше.

Но след секунди то избухна и се стопи.

Кърк знаеше какво ще последва.

— Мистър Сулу, цел две-едно-три, позиция петдесет и четири!

Пръстите на Сулу заиграха по бутоните, но „Ентърпрайс“ не работеше с пълна мощност. Корабът се завъртя мудно, като се опитваше да избегне ударната вълна.

Преди тя да ги връхлети, капитанът си помисли:

„Не е ли ирония? Да убиеш някого, но след това да бъдеш хванат в предсмъртните му гърчове!“

Но „Ентърпрайс“ все пак се оказа достатъчно бърз. Ударната вълна не успя да го разцепи въпреки силата си.

Кърк въздъхна облекчено. Спок се надигна от креслото и се втренчи в екрана.

— Оръдието е разрушено, капитане. Защитното поле е възстановено, но с минимална енергия.

Капитанът кимна.

— Палмър, отворете канал до кораба водач на паратаа.

— Каналът отворен, капитане.

— „Ентърпрайс“ до командира на паратаа.

Този път отговорът беше и визуален, и звуков.

— Тук е командир Чак — чу се типичният глас на паратаа. Чак беше доста потен, а над едното око имаше рана, която кървеше.

— Чак, показахме ви, че си държим на думата. Сигни Максима не е в пределите на паратаа. Вашите хора са обвинени в убийство, произволно разрушаване и кражба.

Усмивка премина по лицето на Чак.

— Аз съм воин, Кърк. Аз не познавам друг живот, освен този на завоевателя. На нашата фракция й бяха нужни доста години, за да получи контрол върху нашия свят. Не съм кротък и няма да бъда.

Кърк нервно погледна към Спок, за да разбере дали Чак няма саморазрушаващ механизъм — такъв, какъвто имаха ритримите. Спок провери и поклати глава в знак на отрицание — това означаваше, че самоубийството не е възможно.

Капитанът обърна погледа си към екрана.

— Кажете ми, Чак, какво се надяват да получат вашите хора?

— Това, което вие отричате, Кърк. Нашите хора са обединени от едно правило. Ние бяхме готови да влезем в контакт с другите светове в космоса. Ние искахме да сме част от вашата толкова всемогъща Федерация, но вие казахте, че сме варвари и че не уважаваме „правата

на индивида“. Глупости! Някой се страхуваше от нас, Кърк. Но ние се намирахме между Горн и Федерацията — прекалено стратегическо място, за да бъдем оставени сами за дълго. Решихме, че няма да чакаме някой друг да ни контролира и да управлява съдбата ни. Направихме си планове. Инвестирахме част от богатството си, за да наемем учени от Федерацията, и ги използвахме да научим всичко, което вашите посланици никога няма да споделят с нас. Толкова много предатели около вас, Кърк. Тц, тц — изглеждаше, че Чак не се тревожеше за раните си, но зад него Кърк виждаше, че екипажът по възстановителните работи ремонтираше пулта за контрол на оръдията и оказваше помощ на един ранен. Изглеждаше, че корабът на паратаа е претърпял по-големи поражения, отколкото „Ентърпрайс“. — Вашите учени — продължи Чак — ни казаха за едно оръжие, които вие не притежавате — плазменото оръдие. Казаха ни как да се сдобием с апаратурата, която ни беше необходима. Така че просто трябваше да открием начин, по който да се сдобием с необходимите компоненти. За щастие ние вече имахме контакти с ритримите и знаехме, че можем да разчитаме на тяхната помощ. Беше изгодно и за двете страни. Всичко вървеше гладко — изразът на лицето на Чак се промени. По него се четеше голямо съжаление. — Докато се появихте вие. Не очаквахме Федерацията да ни открие толкова бързо. Смятахме за необходимо да ускорим програмата и да напуснем орбита само с едно работещо оръдие. Има други, разбира се, които се конструират в момента. Не можете да ни спрете лесно, Кърк.

Докато обмисляше отговора си, Кърк изглеждаше мрачен и разгневен.

— Точно обратното, Чак. Изваждаме ви от играта. Днес Сензорите ни показват, че и петте ви кораба са повредени и не могат да влязат отново в битка. А що се отнася до другите плазмени оръдия, които се строят — Старфлийт ще дойде, за да ги демонтира. Скоро, можете да сте сигурен — Кърк застана пред щурмана, като се приближи до екрана. — Сега можете отново да се хванете за сабята или да поговорим за телепортирането на оцелелите на борда ни и за транспортирането им обратно на Паратуул. Изборът е ваш.

По лицето на Чак се изписа учудване, но в същия момент картината изчезна. Кърк поклати глава — беше получил удовлетворение от разговора. След това огледа командната зала:

— Жълт сигнал за тревога, мистър Спок. Какво е състоянието?

— Претърпели сме поражение на четири от палубите и имаме една сериозна повреда в корпуса. Мистър Скот докладва, че си запазваме възможността за движение в границите на пределните норми.

— Не е лошо, мистър Спок — каза Кърк. Натисна един бутон на креслото си и се свърза с лазарета.

— Маккой е тук, Джим.

— Как е?

— Загубихме един от инженерния сектор, когато системите дадоха на късо — нещастен случай — и още петима, когато корпусът беше пробит — последва пауза. — Боже господи, Джим, трябваше ли тази битка да продължи толкова дълго?

Кърк направи гримаса. Всичко това за шепа гладни за власт деспоти.

— Бих искал да не беше така, Боунс. Скоро ще сляза долу. Кърк изключва — сложи ръка пред носа си и кихна. Това беше следствие от напрежението и адреналина. Всичко беше преминало. Пое дълбоко дъх и стана. — Мистър Чеков, задайте курс обратно към Паратуул. Сулу, Палмър, моля, координирайте с хората на Чак и вижте дали имат нужда от помощ. Ако нямат, ние ще ги следваме по обратния път — след това се обърна към Спок и каза: — Поемете управлението!

Спок кимна и зае мястото на Кърк.

Доволен от начина, по който се развиха събитията, капитанът се покачи на горната палуба и огледа екипажа си. Едва забележима усмивка премина през лицето му. Забави се малко, преди да влезе в турболифта.

— Вие всички се представихте добре — каза той. Хората му се обърнаха към него. — Мистър Сулу, моята признателност на специалист Мартин и нейния екипаж. Приятна почивка! Заслужихте си я.

След това влезе в турболифта и се запъти към стаята си, за да подремне поне няколко часа.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Ухура опаковаше нещата си, когато чу звънеца. Обърна се към вратата и каза:

— Хайде, влизай.

Имаше предчувствие кой може да е. Когато вратата се плъзна настрана, предчувствието ѝ се потвърди. Комодор Уесли се усмихна и влезе.

— Пригответе се вече? — запита риторично, като забеляза полупълния сак и другите дреболии, пръснати върху леглото.

Ухура кимна утвърдително.

— Не искам да оставям приготвянето на багажа си за последните минути. Не върви никак си да карам два космически кораба да чакат, докато търся четката си за зъби.

Комодорът се усмихна:

— Не, наистина не върви — и замълча за момент. — Ухура, мина доста време, откакто предложих нещо важно на една красива млада жена. Но... е, загубих Бейла точно когато започнах да оценявам неговите способности. Комуникационните ми офицери намалеха с един.

Тя се усмихна.

— Вие ме молите да остана?

— Да.

Ухура скръсти ръце пред гърдите си.

— Трябваше да знаете какъв ще бъде моят отговор.

Уесли я погледна:

— Лейтенант, ако има поне едно нещо, което е постоянно в тази галактика, това е несигурността. Не приемам нищо за дадено — а след това с по-мил тон добави: — Мога да ви предложа нещо, което ще ви интересува, Ухура. Перспективи.

Тя въздъхна.

— Предизвиквате ме да ви помоля да продължите. Разбирам как се сдобивате с такива хора като Самюелз и доктор Кос — трудно е да

кажеш „не“, когато чувстваш, че някой има нужда от теб.

Той изглеждаше мрачен. „Кокетнички“ — помисли си тя.

— Но...

— Но моето сърце е на „Ентърпрайс“. Където отива совалката — за там тръгвам и аз — Ухура сви рамене. — Може би звучи доста сантиментално. Така ли е?

Комодорът поклати глава.

— Не. Изобщо не звучи така. Чувството за лоялност е едно от качествата, заради които ви се възхищавам. Надявам се, Джим Кърк знае колко дяволски щастлив е, че ви има на борда си.

— Е — каза Ухура, — между мен и вас нищо няма да се промени и няма да е толкова болезнена раздялата ни, ако ме изисквате от време на време. Не е лошо просто да напомняте на Кърк за качествата ми.

Уесли се засмя.

— Това е най-малкото нещо, което мога да направя за вас — увери я той. И след малко добави: — Ако промените решението си, лейтенант, моля, уведомете ме.

— Ако променя решението си — каза тя, — ще ви уведомя.

Кърк отново седна в креслото си и разгледа обширното владение Паратуул на екрана. „Потьомкин“ се виждаше на хоризонта като светеща глава на топлийка. Корабът беше пристигнал само няколко часа след „Ентърпрайс“, като беше дал да разбере на Силва и хората му, че Федерацията възнамерява да работи тук.

Като потупваше едно гвоздейче върху облегалката за ръце на креслото си, командирът на „Ентърпрайс“ се изкашля.

— Дневник на капитана. Юни, 3034 година. Съпроводихме това, което беше останало от корабите на паратаа, обратно до тяхната система. Нещо повече, с помощта на капитан Калъс и „Потьомкин“ заставихме лидерите на паратаа да скъсат с мечтите си за покоряването на света и да върнат на Федерацията апаратурата, която използваша, за да построят още плазмени оръдия. Благодарение на изчерпателния списък на мистър Спок на липсващите машини и детайли те няма да са в състояние да осъществят старите си болни амбиции — Кърк направи пауза. — Що се отнася до учените на Федерацията, които са им помогнали... с паратаа нямаме договор за екстрадиция. Но се надявам,

тъй като няма какво повече да правят на Паратуул, че няма да бъдат вече добре дошли. И когато напуснат, ние ще бъдем там, за да ги арестуваме. Наистина по-добре ще е да бъдем, вместо да си блъскаме главите с ромуланите после. Що се отнася до наемниците ритрамени, или по-точно до оцелелите от тях, дълбоко в сърцето си не мога да им простя, не и след кръвопролитията, които причиниха. Но мисля, че започвам да ги разбирам. Представям си как са се вторачили в мен от затворническите си килии и изглеждат така отчаяни и изгубени — точно така, както аз бих изглеждал, ако съм откъснат от нещата, които ме правят това, което съм. Цяло нещастие е, че призиванието им е толкова проклето — нещастие за всички ни. Във всеки случай „Лексингтън“ ще пристигне всеки момент, за да качи на борда си ритримите и да ги отведе в звездна база осемдесет и три, където ще бъдат изправени на процес, за да отговарят за престъпленията си. И в същото време смея да се надявам, че един от моите комуникационни офицери ще се завърне — капитанът се намръщи и си повтори: „Надявам се.“ Той в никакъв случай не подценяваше силата на Уесли в способността му да убеждава. Ако трябваше да се обзалага, щеше да се обзаложи, че Ухура ще се върне на „Ентърпрайс“. Но това в никакъв случай не означаваше, че завръщането ѝ е сигурно. — Край на дневника.

— Капитан Кърк?

Командирът се обърна по посока на гласа.

— Да, Палмър?

— Имаме връзка с „Лексингтън“, сър. Комодор Уесли.

— Свържете ме — отвърна ѝ капитанът.

Миг по-късно лицето на Боб Уесли запълни екрана.

— Радвам се да ви видя отново, Джим. Вярвам, че затворниците ви са готови за транспортиране?

— Аз също се радвам да ви видя, комодор. Да, те са готови.

Кърк виждаше Ухура, която беше на комуникационния пост зад Уесли. Изглежда, че се чувстваше доста добре там. Наистина ли се беше хванала в примката на комодора?

Имаше само един начин да разбере.

— Имате ли нещо против да си върна моя комуникационен офицер, преди да започна телепортирането на ритримите? Така няма

да я загубя в суматохата — възможност, за която вие без съмнение вече сте се сетили.

Ухура се изправи и изражението на лицето ѝ смрази кръвта на Кърк.

— Капитане, ако всичко е наред при вас, бих искала да остана на „Лексингтън“...

„По дяволите — помисли си Кърк. — Не трябваше да позволявам на Уесли да мята примката си около нея. Не трябваше да я изпускам от очи.“

— ... за няколко часа — довърши Ухура. — Но достатъчно, за да видя ритримите и да им предложи идея за тяхното бъдеще.

Кърк се опита да скрие изненадата си.

— За... за няколко часа? — сви рамене. — Разбира се, лейтенант. Толкова, колкото мислите, че са ви нужни.

Но първата му реакция не убягна от зоркото око на комодора.

— Джим, за секунда си помислихте, че тя напуска „Ентърпрайс“, нали? Хайде, признайте си?

Капитанът не си призна.

— Даже и за част от секундата не си помислих такова нещо — отвърна той. — Дори и като знаех, че вие сте се опитали да направите един добър удар.

Уесли се усмихна.

— Отнасяйте се добре с нея, Джим, или аз ще се върна да я взема.

— Винаги съм се отнасял добре с нея — увери го Кърк, като гледаше Ухура — и винаги ще го правя.

Ухура се намръщи. За щастие беше скромна, иначе имаше опасност за в бъдеще да се осланя на тези думи.

— Знаете ли — каза комодорът, — аз започнах тази мисия с двама старши комуникационни офицери, а сега нямам нито един. Къде е справедливостта? Ще поговорим по-късно, Джим.

Капитанът кимна.

— По-късно — съгласи се той. И след това, преди Палмър да прекъсне връзката, добави: — Добре дошли обратно, лейтенант!

Комуникационният офицер отвърна:

— Радвам се, че се връщам, сър.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Последните светлини изгаснаха и лейтенант Ухура стъпи на транспортната платформа. Тя щастливо се усмихна на главния транспортировач Кайл, който в отговор също се усмихна. Неговото поведение винаги ѝ бе вдъхвало чувство на сигурност, когато се завръщаше на „Ентърпрайс“.

— Радвам се да ви видя отново, лейтенант — каза Кайл.

— Повярвайте ми, шефе, аз съм тази, която се радва. Ще се видим по-късно, нали?

— Разбира се — отговори той. Ухура вдигна сака си и слезе от транспортъора, решена да навлезе в живота на кораба. Това, което наистина ѝ липсваше, реши тя, бе нейното легло. Въпреки че гостните на „Лексингтън“ бяха много хубави, нищо не можеше да замени нейното собствено и единствено легло. Отдавна беше разбрала това.

По пътя до офицерските спални размени няколко поздрава с членове от екипажа. Помисли си колко много хора познава по физиономия тук, на „Ентърпрайс“, въпреки че прекарва доста време в командната зала. Със сигурност можеше да познае всеки един глас по комутационните канали, но тя знаеше доста и за лицата, характерите, индивидуалността, отличителните черти на хората, повечето от които ѝ бяха приятели — нещо, от което всеки имаше нужда по време на дългите престои в космоса.

Когато влезе в кабината си, разбра, че изобщо не се чувства уморена, и реши да пийне нещо в офицерската зала, като се надяваше да види там по-голямата част от колегите си. Можеше да седне пред бордовия компютър и да разгледа информацията за последните дни. Но безспорно се нуждаеше от човешка среда. Усмихната, Ухура се завъртя на пета и излезе в коридора.

Чеков и Палмър току-що довършваха обяда си, когато Ухура влезе в просторната офицерска зала, където бързо влизаха и излизаха хора — беше време за новата смяна. Въпреки това повечето се спираха, за да я поздравят със завръщането ѝ на борда. Тя отиде право

при своите приятели и размени няколко топли прегръдки с тях. Палмър ѝ предложи да седне, а Чеков се запъти да ѝ донесе чаша кафе.

— И така, как вървят нещата тук, Палмър? — попита Ухура.

— Навярно си чула за фойерверките, тъй че не беше спокойно пътуване — отвърна друга жена.

— И как се справи нашият нов навигатор?

Палмър погледна Чеков, който току-що поемаше чашката с кафето, и като се обърна отново към Ухура, отговори:

— Имаше своите трудни времена, но се справи, когато нещата станаха сериозни. И мисля, че може би започва нещо между него и доброволката Лендън. Изглежда, тя много се интересува от него. Той едва забелязва — тя се ухили, когато видя как Ухура се опули при тази клюка. Направи пауза, замисли се и добави: — Все още е доста зает, даже претоварен. Ясно ти е — иска да се представи добре.

Палмър се усмихна, когато Чеков се завърна при тях. Младши лейтенантът отвърна на усмивката ѝ и постави чашката кафе пред Ухура.

— Хм — каза тя, — канела, благодаря, Павел. Как вървят нещата при теб?

— Не толкова лошо, колкото можеше да бъдат. Все още съм в Старфлийт, нали?

Ухура се усмихна и попита:

— Не беше много зле, нали?

Чеков се опита да скрие гримасата на лицето си и отговори:

— Като че ли беше, лейтенант.

— И какво е това, което чувам за вас и за доброволката Лендън?

Чеков учудено вдигна глава.

— За какво говорите?

Ухура се усмихна и се опита да си поиграе малко с него:

— Чуваме за тези неща дори на други кораби, младши лейтенант.

Руснакът се изкашля. Беше объркан и не знаеше какво да отговори.

— А, да, разбира се — изправи се малко бързичко, като се надяваше, че никой не забелязва червенината на лицето му. — Ще ви оставя да си поговорите двете. Да, точно така, ъ, да си поговорите. Аз, аз трябва да тръгвам, преди мистър Сулу да поиска друг партньор по

фехтовка — след тези думи бавно тръгна към вратата на офицерската зала.

Ухура погледа известно време след него, обърна се към Палмър и изкоментира:

— Скоро ще си поговоря с това момче. Много скоро.

Преди Чеков да успее да излезе през вратата, на нея се появи доктор Маккой и руснакът трябваше да изчака, за да позволи на старши офицерът да влезе.

— А — каза докторът, — мистър Чеков. Е, младши лейтенант, оцеляхте ли при това изпитание?

Чеков въздъхна.

— Да, докторе. Все още имам работата си.

Маккой се усмихна при този коментар.

— Разбирам. Научихте ли доста неща?

В съзнанието на Чеков се появиха много отговори — от забавни до жестоки, но този, който избра да каже на висок глас, беше:

— Доста малко.

— Отбий се да си поговорим, ако искаш — каза Маккой. — Колкото по-скоро — по-добре.

Чеков кимна и се извини, като търсеше да се скрие някъде от хора с добри намерения. Не мина повече от десет ярда, когато Сулу едва не връхлетя върху него, облечен в светлосин анцуг.

Щурманът се извини, изпъна се и каза:

— Търсех ви, Павел. Хайде, и двамата не сме на смяна сега. След като направя една обиколка, ще взема Анжела Мартин от ботаническата лаборатория да ми помогне. Ще имаме помощник.

— Откъде се взема толкова много енергия у вас? — попита Чеков.

— Шоколад. Шоколадът ми дава енергията, а бягането поддържа фигурата ми елегантна. Хитро решение, нали?

— Надявам се. Всъщност, Сулу, възнамерявах да отида в спалнята си и да остана там сам. Аз... аз трябва да поразмишлявам върху някои неща.

Сулу погледна приятеля си и каза:

— О'кей, но не се задълбочавай много. Ако го направиш, просто ме извикай и аз ще те върна обратно към действителността — и като се усмихна, обърна се и затича отново по коридора.

Чеков се запъти направо към турболифта и почака няколко секунди, докато компютърът задели едно отделение за него. Когато вратата се отвори, там стоеше Скоти и държеше в ръцете си много дискети. Като го видя, Чеков не успя да скрие усмивката си.

— Не се смей, синко. Това е най-дяволското нещо, което някога съм виждал. Петима доброволци получиха в дискетите си с данни един и същи вирус по едно и също време. Можем да си представим до какви неприятности може да ни доведе това — каза Скот развълнувано.

— Сигурно — отвърна Чеков, като влезе в кабината. — Шести дек.

— Какво ви тревожи, младши лейтенант? Нещата се наредиха добре за вас, нали?

Чеков се обърна към Скот и направи опит да се усмихне.

— Надявам се, че е така.

— Вече го казахте. Е, докато пътувам с вас, бих искал да ви благодаря за помощта при изследванията. Давайте така и скоро ще бъдете старши офицер.

— Благодаря ви, мистър Скот — каза Чеков и млъкна. Скот разбра, че на руснака повече не му се говореше, и също замълча.

След няколко секунди лифтът докара Чеков до шести дек. С умерена походка той се запъти към спалнята си. Най-накрая успя да избяга от офицери с добри намерения и приятели! Със сигурност се опитваха да го ободрят, но накрая всичко свърши добре.

Чеков знаеше, че ако веднъж е сглупил сериозно, това можеше и да се повтори. А пред капитана той без съмнение трябваше да доказва още дълго време на какво е способен.

Не се беше завръщал в спалнята си известно време и гледката по коридора към нея го учуди — раздран метал и стърчащи глави на винтове. Совалката наистина бе претърпяла доста поражения. Нещо повече — няколко души от екипажа бяха загинали. Имаше съобщение, че ще се състои възпоменателна служба в тяхна памет. И за какво беше всичко това? Погълнат от мислите си, не забеляза приближаващата се фигура на Спок. Когато го видя, вече трудно можеше да избегне срещата си с него.

— Съжалявам, мистър Спок — каза Чеков и почувства, че страните му поруменяват.

— Няма нищо, младши лейтенант — каза Спок, като постави ръцете си на раменете му. Това трябваше да означава, че иска да разговаря сериозно с Чеков, а не просто да си побъбрят. — Всъщност радвам се, че ви срещнах. Представянето ви през последните няколко дни ми даде възможност да забележа вашите умения. Открих, че сте нещо повече от един компетентен навигатор.

Чеков се изненада. Тези думи, изречени от Спок, означаваха най-висша похвала.

— Въпреки това... — руснакът се начумери. Защо трябваше да има „въпреки това“? — вие показахте вещина при работата си и в научния сектор — завърши Вулкан. — Бих желал да знам дали сте мислили за възможността да работите в моя отдел.

Чеков онемя. Това не беше само комплимент. Това беше покана да работи в научната станция. Какво повече би могъл да желае?

— Аз, о... е... мистър Спок, аз не съм мислил за това. Но аз със сигурност бих желал да работя с вас. Да, сър, не бих се отказал от тази възможност.

— Действително — отвърна Спок. След това и двамата замълчаха за момент, докато Спок обмисляше следващата информация. — Мога ли да ви запитам какви са вашите амбиции в Старфлийт?

— Да стана командир — отговори Чеков без запъване, като изрази с думи това, което желаше от сърце, откакто постъпи в академията. — Искам да премина през всички рангове.

— Логично, младши лейтенант. Ще запомня това, когато оценяваме дежурните и произвеждаме в ранг офицери. Вашите умения и познания, полезни на повече от една станция, ще бъдат взети предвид. Благодаря, че ми отделихте време.

Като разбра, че разговорът е приключил, Чеков кимна и изчака Спок да се отдалечи. Руснакът продължи към спалнята си. Това може би беше най-дългата разходка в неговата кариера.

Изведнъж забърза към стаята си, преди някой друг да спре и да се опита да го ободри. Всеки му мислеше доброто, но това бе започнало да му дотяга.

Всъщност единствената оценка, която Чеков действително би зачел, бе тази на капитан Кърк. Можеше ли капитанът да разчита на него след избухването му в командната зала по време на бойна ситуация?

Чеков беше записан в групата за телепортиране на Гама II — тяхната следващата спирка. Дали Кърк ще му се довери да го изпрати на едно рутинно изследване на автоматична станция?

Накрая стигна до вратата на стаята си и въздъхна с облекчение. Вратата се отвори веднага. В същото време автоматичната система за осветяване включи светлините. Чеков се хвърли на леглото, постави ръка под главата си и се замисли.

Откри, че тишината на стаята и тихият шум от двигателите го успокояват. Сякаш му казваха, че нещата отново са се нормализирали. Нямаше повече заплахи от ритрамени наемници или от паратаа. И най-вече нямаше плазмено оръдие, което той беше щастлив да види как експлодира. Вселената не се нуждае повече от двигатели на разрухата.

Точно когато вече заспиваше, чу звънеца. Като псуваше наум, той покани посетителя. Очакваше да е Сулу или Ухура, но беше безкрайно изненадан, когато видя фигурата на капитан Кърк в рамката на вратата.

Бързо скочи на крака, изпъна ризата си, като се чудеше колко ли е разрошена косата му.

Кърк вдигна ръка и помоли Чеков да седне. От уважение капитанът също седна пред масата на младши лейтенанта. След това огледа стаята, за да даде възможност на Чеков да се съвземе.

— Двойните стаи бяха по-малки, когато бях на „Феръгат“ — каза Кърк тихо. — Моята първа стая. Заех се с украсата ѝ. Окачих снимка на семейството си над гардероба, а до нея — снимка на приятелката ми.

Чеков не знаеше какво да каже. Даже не беше сигурен дали трябва да отговори. Очевидно Кърк правеше опит да му каже нещо — не да му изнася лекция — и той просто трябваше да чака и да види как щеше да стане това. Увери се, че трябва да седи мирно и да внимава. В края на краищата, за първи път чуваше капитанът да говори за предишните си служби.

Кърк продължи:

— Не е минало много от времето, когато бях нетърпелив младши лейтенант, уверен, че знае нещо от академията, което старият мъж в централното кресло може би не знае. Разликата между този младши лейтенант и вас, мистър Чеков, е в това, че аз знаех кога да запазя своите теории за себе си. Искам най-доброто от моите хора и винаги ще искам да знам мнението им, когато има време за това. Знаете, че

нашите брифинги винаги са отворени форуми за дискусии. Но... и ето тук вие ме разочаровахте: когато аз съм в командната зала, не искам никакви дискусии. Едно противопоставяне може да доведе до гибел. Понякога тези няколко секунди са критични — вижте как стана с плазменото оръдие. Десет секунди между зарежданията. Това е скъпоценно време за един дебат.

Чеков кимна мрачно в очакване да чуе предстоящото си понижение в помощник.

— Вие ми служихте добре през тези месеци — продължи Кърк. — Вашите навигационни умения са доста добри и аз бих искал да ви видя да работите заедно със Сулу. Нашият опит доказва, че със сигурност сте се утвърдили като способен офицер. Така че кажете ми какво да правим с вас? — капитанът загледа очаквателно младия мъж.

Чеков мислеше върху въпроса. Той се почувства много по-млад от Кърк, въпреки че разликата не беше в годините, а в опита.

„Какво го превръщаше в легенда? Опитът му в битките? На мене това ли ми липсва?“ — чудеше се Чеков. Никога ли нямаше да бъде такъв капитан, какъвто е Кърк?

Внезапно се сети, че капитанът очаква отговора му. Всичко, което можа да каже, беше:

— Мисля, че трябва да подобря дисциплината си. Не се гордея с това, което направих в командната зала по време на нашия пръв сблъсък с нападателите.

Гласът му беше монотонен. Погледна надолу и зачака реакцията на Кърк.

— Наблюдавах ви, младши лейтенант. Същото правеха и приятелите ви. Сам се наказвахте, откакто сгрехихте. Не мога да измисля по-добро наказание от това — капитанът направи пауза. — Знаете ли, виждам нещо от самия себе си във вас и може би затова съм толкова строг. Може би на Алфа Ксаридиан съм се отнесъл малко по-грубо с вас, отколкото трябваше. Това вероятно ви е накарало да се държите така след инцидента в командната зала. Но също бих искал да мисля, че опитът ви е от полза.

Кърк се изправи, доближи до Чеков и му подаде ръка.

— Имате всички способности за чудесна кариера в Старфлийт — каза той. — Уверен съм, че сте нужен на този кораб.

Младши лейтенантът не можеше да повярва на ушите си. Не можеше да повярва, че Кърк му прощава толкова лесно.

Момент, той отново се самонаказва! Трябва да спре с това. Капитанът беше казал да не прави повече така.

Безмълвно Чеков се изправи и пое ръката на Кърк. Двамата офицери се ръкуваха и Кърк подари на Чеков най-добрата си усмивка — същата, която поставяше на колене вражеските лидери, същата, която имаше легендарен ефект върху най-красивите жени. Тази усмивка беше просто едно от многото оръжия в арсенала на капитана.

— Благодаря, сър. Можете да се отнасяте с мен както искате... докато възвърна доверието ви.

— Разбрано, младши лейтенант. А сега, след като си казахме каквото трябва, време е да тръгвам за командната зала — Кърк си тръгна и спря на вратата. Погледна през рамо с усмивка и каза: — О, и късмет с доброволката Лендън.

Чеков почервеня. „На този кораб няма никакви тайни.“

Кърк се извини, като се хилеше на учудения Чеков. „Нещата прекалено дълго бяха сериозни“ — отбеляза той, докато вървеше обратно към турболифта.

Беше доволен, че Чеков ще остане за дълго на „Ентърпрайс“ — курс след курс. Беше честно от негова страна да върне курса на Чеков — този курс, който щеше да му помогне да постигне целите си.

Междувременно имаше един способен млад навигационен офицер. А за днес това беше достатъчно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.